

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ 25 Σεπτεμβρίου 1930

ΑΡ. 155

ΤΣΑΡΑΣ ΦΑΡΡΕΛ

Κάθε λεπτόν τῆς ὥρας
αὐξάνει ἡ περιουσία σας
ὅταν υαλαθέτε ἐνθουώς
τὰς οἰκονομίας σας εἰς
τὸ Ταμιευτήριο
τοῦ λαοῦ
τῆς
ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΟΙΚΙΩΝ & ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Ἡ ἐπιπλώσις μᾶς οἰκίας ἢ Γραφείου προϋποθέτει πληρὴ ἱκανοποίησιν πάσης εὐμαρείας καὶ καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως με ἐπιπλα στερεά, διαρκείας καὶ ἰδίως εὐθηνά.
Διὰ τὰ ἐπιτευχθῶν τὰ ἀνωτέρω, τὰ μεγαλειότερα Ἐργοστάσια Ἐπιπλῶν τῆς Ἀνατολῆς Ψάλτη, ἀπέφυγαν τὴν ἐγκατάστασιν ἐν-θέσεων καὶ πρῶτων ὕλας διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνουν τὴν παραγωγήν καὶ με σύστημα νέον ἐμείωσαν πᾶσαν περιττὴν δαπάνην, προμη-θευόμενα τὰς πρώτας ὕλας ἀπ' εὐθείας. Οὕτω ἠδυνήθησαν νὰ ἐμφανίσουν ἐπιπλα μεγάλης ἀξίας εἰς χαμηλὴν τιμὴν.
Τὰ Ἐργοστάσια Βιομηχανίας «Ψάλτη» ἐκτὸς τῆς αλουσι-τάτης συλλογῆς ἐπιπλῶν ἦν ἐμφανίζουσιν εἰς τὰς εἰδικὰς αἰθούσας τῶν ἐργοστασίων των, ἀναλαμβάνουσιν τὴν ἐκτέλεσιν καὶ πάσης παραγγελίας.
Αἱ μεταφοραὶ τῶν ἐπιπλῶν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀγοραστῶν γίνονται δαπάναις τῶν Ἐργοστασίων «Ψάλτη».

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ - ΕΚΘΕΣΕΙΣ - ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Urodo (Ούροδολ)

κατὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΘΗΡΙΑΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
Υἱοὶ Κ. Φωτιάδης καὶ Σ' Ἰα Πειραιᾶ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΤΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουσιν ἐνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα πού ἀπαι-τοῦνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σ' ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰς ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Σι-φιλίδος. Ἐγκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατρικοῦ συνέδριου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Συ-λλῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν.

Ἀντιπρόσωποι

Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σ' ΠΕΙΡΑΙΑ

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγαὶ παρὰ Συφιλολόγων καὶ Φωτῶν Μοσχούλα, Ἀθῆναι, 8, Ὁδὸς Πα-ραιῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τριανταφύλλου

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν

Ἀντιπρόσωποι

Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ' ΠΕΙΡΑΙΑ

Κυρία

ΒΑΦΗ VAUBRY

Ἦμπορεῖτε νὰ βράψετε με ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας. Ἡ ΒΑΦΗ VAUBRY δὲν ξεβάφει ποτέ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία. Χονδρική πώλησις: Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ἀθῆναι (Ὁμόνοια)

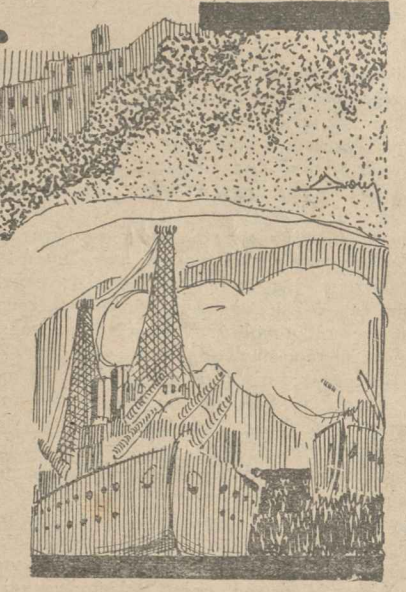
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Μοναστ. 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΜΙΚΡΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'
ΣΥΝΑΡΜΟΤΑΙ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμνητοι κατ' ἀνα-
λογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΡ. 3

ΠΟΡΟΙ

Τὸ ταξιδάκι ἀπ' τὰ Μέθανα στὸν Πόρο μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς εἶνε ἀρ-κετὰ εὐχάριστο. Πρῶτα-πρῶτα, γιὰτὶ εἶνε μολὶς μισῆς ὥρας· καὶ δεύτερο γιὰτὶ μολὶς τὸ καράβι περάσῃ τῆς ξε-ροβουνωβραχίης τῶν Μεθάνων, βρίσκε-ται μέσα σὲ μιά ἀληθινὰ ὁμορφὴ θάσι ἀπὸ πρασινάδες. Τὶ διαφορά! Κάτι ἀ-φάνταστο! Καὶ μένει πάντα ἀνεξήγητο πὼς εἶνε δυνατό ν' ἀποτελῇ ἡ κατὰ-φυγὴ αὐτὴ ἔκτασι συνέχεια τῆς Πελο-ποννησιακῆς παραλίας, πού γνωρίζαμε τόσο ξερὴ καὶ βραχὴδὴ σὲ μισοῦ μιλ-λιῷ μολὶς ἀπόστασι. Γιατὶ — ἐδῶ πού τὰ λέμε — αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ νησί τοῦ Πό-ρου, ἐξὸν ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ Μοναστη-ριοῦ, θυμίζει στὴν ξεραῖλα τὴν Αἴγινα καὶ τὰ Μέθανα. Τὸ σώζει ὅμως ἡ ἀντι-κρινὴ κατὰφυγὴ μεριά τῆς Πελοποννή-σου, πού βρίσκεται τόσο κοντὰ μετὰ τὴν παραλία του, ὥστε νὰ δῖνῃ στὸν πρω-τάρη ταξιδιωτὴ τὴν ἐντύπωσιν πὼς κι' οἱ δύο παραλίες πού βλέπει ἀποτελοῦν πλευρὲς τοῦ νηιοῦ.

Πρὶν ἀκόμα πλησιάσουμε καλὰ-καλὰ, μᾶς ὑποδέχονται ἡ σταχτιὲς σι-λουέττες τῶν θωρηκτῶν «Κιλκίς» καὶ «Λήμνος». Μένουν ἀκίνητα πάνω στὴν ναρκωμένη ἀπ' τὴν ζέστα τοῦ ἡλίου θάλασσα, κι' ἡ πελώριος σκιὲς τους καθὼς καθρεφτίζονται στὴν λεία ὑγρὴ ἐπιφάνεια, τὰ κάνει νὰ μοιάζουν σὺν ἑωτικά θαλάσσια κήτη πού κοιμοῦν-ται ἀποχαυνωμένα ἀπ' τὸν καυτὸ κα-λοκαιρικὸ ἀέρα. Δυὸ-τρία ἀντιτορ-πιλλικά ἀραγμένα πλάι τους, φαντά-ζουν σὺν μικροῖς διάδοχοι τῶν μεγάλων μαστοφόρων.
Ὅσο πλησιάζουμε, τόσο φαντάζει ἐμπρὸς στὰ μάτια μας πὺξ ἐξακάθαρος ὁ Πόρος, ἕνας βράχος ὅπου ἀρχίζον-τας ἀπ' τῆς πλαγιῆς του κι' ἀνεβαίνον-τας σιγά-σιγά, βρίσκονται σκορπισμέ-να σπιτάκια, σπιτάκια πολλὰ, δλοκά-θαρα, — θαρρεῖς πὼς πρὶν μιά ὥρα μό-λις τὰ ἀσβέστωσαν — καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ ἑνα ρολοῖ, πού χτυπᾷ κάθε τέταρ-το — ἡ μόνη τακτικὴ ἀ τ ρ α ξ ῖ ο ν γιὰ τοὺς κατοίκους — καὶ γύρω του πολλές, πάρα πολλές φραγκοσυκιές.
Κάτω στὴν παραλία καφενέδες, ξενο-

δοχεῖα, μαγαζιά καὶ φωνές, πολλές φω-νές. Ὁ καπετάνιος μᾶς εἰδοποιεῖ πὼς τὰ καράβι θὰ μείνῃ μιά ὥρα, γιὰτὶ ἔ-χει κάτι νὰ φορτώσῃ κι' ἔτσι μετὰ τὴν εὐ-καιρίαν αὐτὴν δὲν θάταν ἀσκοπο νὰ βγαί-ναμε δέω καὶ νὰ πηγαίναμε ἴσαμε τὸ Μοναστήρι.

Δυὸ φορτάκια μεταποιημένα σὲ αὐ-τοκίνητα συγκοινωνίας κάνουν τὴν γραμμὴ Πόρου-Μοναστηριοῦ. Ἀγκαζά-ρουμε καὶ τὰ δυὸ — εἰμαστέ ἕνα σωρὸ, δόξα, τῷ Θεῷ — καὶ φεύγουμε. Περνά-με ὅλη τὴν παραλία, στρίβουμε ὕστερα ἕνα στενὸ δρομάκι πού μᾶς φέρνει στὸ Προγυμναστήριο, καὶ ἀρχίζουμε ν' ἀνε-βαίνουμε ἕνα φειδωτὸ δρόμο. Δεξιὰ μας — πρώτη συνάντησις, κι' ὅχι βέβαια εὐχάριστῃ — τὸ Νεκροταφεῖο μετὰ τὰ θεόρατα κυπαρίσσια καὶ τοὺς πέτρινους σταυρούς. Ἀριστερὰ μας, πὺξ πέρα λί-γο, ἕνας νεόκτιστος προσφυγικὸς συνοι-κισμός. Ὅσο ἀνεβαίνουμε, τόσο χαλό-μαστέ μέσα σὲ θεόρατα πεδῖκα. Ὁ δρό-μος στενός, μολὶς χωρὰ τὸ αὐτοκίνητο, καὶ σὲ κάθε στρόφι τρέμουμε μήπως ξαφνικὰ πάρουμε τὸν κατήφορο καὶ βρεθοῦμε — ἂν βρεθοῦμε — στὴ θάλασ-σα πού ἀπλώνεται ἡσυχὴ κάτω μας. Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς, φτάνουμε χωρὶς δυ-στύχημα. Ἐνα μικροσκοπικὸ καφενε-δάκι, δυὸ θεόρατες λευκὲς καὶ ἕνα κρῦο νερὸ θαυμάσιο. Μετὰ περπατοῦμε καμ-μιά εἰκοσαριά μέτρα, καὶ μπαίνουμε στὸ Μοναστήρι. Οἱ καλόγηροὶ περιτοι-ητικοὶ σπεύδουν νὰ μᾶς γυρίσουν στὰ κελλιά καὶ στὴν ἐκκλησίαν. Ὑστερὰ μᾶς δίνουν ἕνα σωρὸ πληροφορίες ἱστορι-κῆς, μᾶς δειχνοῦν τοὺς διάφορους τά-φους, μᾶς ἐξηγοῦν κάτι ἐπιτύμβια, καὶ στὸ τέλος μᾶς εὐχονται «καλὸ ταξίδι» — ἔξασα πὼς ἡ ὥρα πέρασε καὶ πρέ-πει νὰ φεύγουμε.

Στὴν ἐπιστροφή δὲν μιλᾷμε. Κυττά-ζουμε μόνο κι' ἀναπνέουμε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων μας, σὺν τῷ θέ-λωμε, θαρρεῖς, νὰ κρατήσουμε μέσα μας ὅσο μεγαλιέτερη παρακαταθήκη μποροῦμε ἀπ' τὸν καθαρὸν αὐτὸν βο-νήσιο ἀέρα. Τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ, τὸ καράβι μᾶς σφυρίζει. Μολὶς προ-φταίνουμε νὰ μῶμε μέσα, κι' ἀμέσως σαλπάρουμε. Περνάμε σιγά-σιγά ἀνά-

μεσα ἀπ' τῆς δυὸ στεριές, πού πρὶν μᾶς φάνταζαν γιὰ μιά, κι' ἀνοίγουμε στὸ πέλαγος.

Πέρα βαθεῖα ἡ Ἐρμιόνη... ἡ Ὑ-δρα... Μὰ τῆς ἀφήνουμε πίσω. Στρέ-φουμε καὶ βάζουμε πλῶρη γιὰ τῆς Σπέ-τσας. Σὲ τρεῖς ὥρες θάμιαστε ἐκεῖ. Ἐδῶ πρόκειται νὰ μείνουμε ἴσαμε τὰ ἡμε-ρώματα, πού θὰ μᾶς γυρίσῃ πίσω τὸ καράβι, ὥστε θάχουμε καιρὸ νὰ τὰ δοῦμε ὅλα, νὰ γλεντήσουμε καὶ μεῖς μιά βραδυὰ μετὰ τοὺς παραθερίζοντας, νὰ χορέψουμε τὸ βράδυ στὸ πολὺφωτο ξε-νοδοχεῖο, νὰ, νὰ... Τέλος πάντων νὰ ἀποξημιωθῶμε γιὰ τὸ ἀναγκαστικὸ αὐτὸ καὶ χωρὶς τὴν θέλησιν μᾶς ταξίδι...

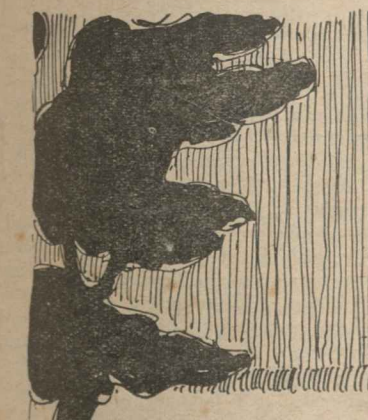
Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις μᾶς ἱκανο-ποιοῦν πρὸς στιγμὴν καὶ μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσουμε τῆς ταλαιπωρίας τοῦ τα-ξιδιοῦ μας.

Ἄλλὰ στόπ! Φθάσαμε. Ἐπαναλαμ-βάνετε κι' ἐδῶ ἡ ἐπιδρομὴ τῶν βαρκά-ρηδων, ἡ φωνὴ, τὰ σπρωξιμάτα, τὰ στριμώγματα καὶ οἱ τσακισμοὶ γιὰ τὴν κατάκτασιν τῶν ξένων ἀποσκευῶν. Εὐ-τυχῶς γιὰ μᾶς δὲν ἔχομε βαλίτσες κι' ἔτσι βγαίνουμε ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Ἐφτάξε νὰ πατήσουμε τὸ πόδι μας στὴν στεριὰ γι' ἡ ἀντιληφθῶμε πόσο ἀπατηλὴς ἦταν ἡ σκέψις πού κάναμε γιὰ τὴν ἐδῶ διαμονὴν μας. Ἀκεφιά, βα-ριεσιτιάδα, καπσοφισαμένα μούτρα. Καμμιὰ ζωὴ, καμμιὰ εὐθυμὴ φωνή, καμ-μιὰ παρέα, λὲς καὶ ξεμπαρκάσαμε σὲ νεκροταφεῖο.

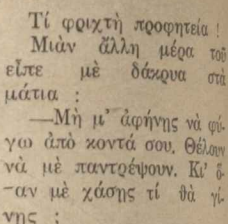
Κανένας δὲν ἔρχεται νὰ πᾶς εὐχθεῖ τὸ «καλὸς ὄρισος». Ὁ παλὴς γνώρι-μος κούρεας ἀρκεῖται νὰ μᾶς μειδίση παραπονεμένα, κι' ἕνα γκαρσόνι — πα-λὴ καὶ αὐτὸ γινώριμα — μᾶς κυττάζει μετὰ ὅλην τὴν ἀντιπάθειαν τὸ βλέμμα, σὺν τῷ μᾶς οἰκτίζει.

Γιὰτὶ ὅλα αὐτὰ; πού εἶνε ἡ παλὴς Σπέτσας πού κάποτε γνωρίζαμε; Πού εἶνε ὁ κόσμος τῆς ἡ γλεντιέδικης πα-ρέας; Πού εἶνε ὅλα αὐτὰ;

ΛΙΠΕΤΙΛΕΛ

Κρίσιμος Μήκος

ΑΓΑΠΗ ΔΙΧΩΣ ΕΡΩΤΑ

A black and white woodcut-style illustration of a man in a suit and bow tie, sitting and reading a book. He is looking down at the book with a focused expression. The background is simple, suggesting an interior setting with a window or doorway.

κάποιον ανακούφιση. Και καθώς το δεξί του χέρι άκουμπιμένο στην πολυθρόνα κρημνίστηκε έλεύθερο, κρατούσε μηχανικά το ρυθμό. Κι' ύστερα η κίνηση του χεριού του έγινε πολύ πιο παλλή, σά χάνει κι' ένοιωσε πως η παλλίση του χεριού του άκουμπιται στα μαλλιά της και γαΐδευε το κεφάλια της. Την ένοιωσε σαν διολίσθωνται κοντά του, καθιερμένη στο πάτωμα με το κεφάλι της άκουμπιμένο στο γόνατό του. Ή πλάγια του γραμμοφώνου έξακουσθόταν σε τή νοσταλγική μελωδία της. Έξωθεν τα μάτια του γαΐδευοντας πάντα τα μαλλιά της. Τόχα ταΐδιενταν μαζί γιά μιά μακροχρόνη, λουτροποιή, κι' ήσαν έπάνον στο φεγγαρόπαινο, κατάστρωμα ενός μεγάλου βασιτοπί, δίπλα, δίπλα, έπάνον σέ δυό πλάγι, και τον κυττά-σε με τα μάτια μισοκλειστά κι' ένα έλαφο χαμόγελο, καθώς εκείνης της κρατούσε το χέ-κι' ήσαν μαζί μέσα στο άπαισιεν των ε-ποιόν δια τα πρόκυματα ήσαν καταπονημένα από το γούστο τους βρωμικά γαΐδευον το συ-

Εκκλησίαι
Οἱ
Οἱ

Ἐχ ε ἰ ν η.—"Ἀκουσε, ἀγάπη μου, προτι-
μῶ νὰ μὴν πάω ἐκεῖ. Δὲν στυγνάζει καλὸς κό-
σμος. . . Ἐξ ἄλλου φοβοῦμαι μὴν συναντήσω
τὴ μαμά!

— Ποῦ διάβολο νὰ τὸ βάλω αὐτὸ τὸ βου-

Ὁ υἱὸς τοῦ θυμῶς ἐπενέβη καὶ ζήτησε νὰ
ὑποδισθῇ ἡ παράστασις τοῦ φίλου.

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΑΝΤΕΙΑ

Μπορούμε να προβλέψουμε το μέλλον; Αυτό ή ερώτησις είναι πάντα επίκαιρη. Έλαψω πώς εκείνοι που ποτεούν... καθώς κι εκείνοι που αρνούνται, καθώς κι εκείνοι που αμφιβάλλουν, δεν θ' αρνηθούν να συνοδεύσουν την γαλλίδα δημοσιογράφο Σάν Πορτάλ, σε μία περιουσία που τους προτείνει προς το άγνωστον.

Και να τί γράφει: Στο παράδοξο βιβλίο του «Κασάνδρα» ο κ. Γκαμπριέλ Τραβιέρ γράφει μεταξύ άλλων: «Ευτυχώς οι άρχαιοι που ήξεραν τί σήμαινε η μαντεία! που τοποθετούσαν επάνω σ' ένα μαγικό τρίποδο, στην έρημο και κάτω απ' το γαλανό ουρανόν, την έρεση, εμπνευσμένη από ένα θεό και που δεν ήταν καταδικασμένοι να κατεβαίνουν ύποπτα σκαλοπάτια, να μπαίνουν σε θορυβερά καταγώγια, για να ιδούν, άναμμενές απ' τα πλάη μας, της έκφυλλοιμένες άσπογόνους εκείνου που ύπνιξεν άλλοτε μία μεγάλη λατρεία».

Το σπίτι που επισκέπτομαι σήμερα δεν φέρνει τέτοιες άποκρουστικές άναμνήσεις. Ούτε θυμίζει όμως τον επιβλητικό τρίποδο στήν άπέραντη έρημο.

Η κυρία Ρ. Φ. κατοικεί στη Μονμάρτρο, σ' ένα καλοφωτισμένο σπίτι. Κι' ενώ χτυπά την πόρτα της φθάνουν στ' αυτιά μου ή γλυκές νότες ενός βάλς του Σοπέν. Στο κουδούνισμα, το πιάνο σταματά...

—Ποιός είναι;
Λέγω το όνομα και την ιδιότητά μου.

Η πόρτα άνοίγει και ή σύγχρονή μας Κασάνδρα ζητεί συγγνώμην ευγενικά.

—Είμαι ύποχρεωμένη να σας κάνω να περιμένετε, μου λέγει. Έχω μία επίσκεψη στις τρεις με πελάτες πολύ τακτικούς που με άνασχολούν διάκληρη ώρα...

Περνώ αυτή την ώρα σ' ένα σαλονάκι με ξοφάει χρώματα—ρόζ και μπλε. Έπί τέλους φεύγουν οι πελάτες, αφήνοντας έπιφωνήματα θαυμασμού: «Όλα τα είδατε! Όλα!»

—Τουλάχιστον, εκείνοι που σας συμβουλεύονται σας είναι ευγνώμονες, άφου πραγματοποίησαν τα ευχάριστα γεγονότα που προβλέπετε;

—Κιττάξετε αυτά τα γράμματα... Έχω την άδεια να τα χρησιμοποιήσω, καθώς θ' αντιληφθήτε, διαβάζοντάς τα. Κι' όμως, παρ' όλη την άδεια, σας παρακαλώ να ξεχάσετε άφου τα διαβάσετε—το όνομα των έπιστολογράφων. Σας δείχνω αυτά τα γράμματα, για να πειστήτε μόνη σας...

Χαριτί με οίκοςμα, με γνωμικά, μ' έπαεφράδες... Όλόκληρο βιβλίο θα μπορούσε να γράφη κανείς μ' αυτά, στο περιθώριο της ιστορίας.

—Με ποιά τρόπο, κυρία, προλέγετε το μέλλον;
—Με τη μαντεία. Δώστε μου τα χέρια σας.

Η συνομιλήτριά μου τοποθετεί στο γραφείο που μάς χωρίζει ένα δαντελένιο μαξιλαράκι, όπου άνοιχτό τα χέρια μου. Τ' άγγίζει από καιρό σε καιρό κι' ό,τι μου λέγει για το παρελθόν μου και την τωρινή μου ζωή είναι σωστό. Για το μέλλον, σας ύπόσχομαι, άγατη, ότι άναγνώστε, να σας κρατήσω ένημερους.

—Μεταχειρίζομαι και διαμέσους τρόπους. Λόγους χάριν, την κηλίδα της μελάνης. Κάνω τρεις κηλίδες μελάνης στο ίδιο χαρτί κι' όταν

στεγνώσουν, διαβάσω στις σχηματιζόμενες εικόνες έκπληκτικά γεγονότα. Άλλη μέθοδος είναι το μαύρο χαρτί...

Πάμε άλλοθι. Ούτε καν μπορώ να περιγράψω για σας το παράξενο άτομο που με ύποδέχεται. Μία μαύρη κουκούλα κρύβει περισσότερο απ' το μισό πρόσωπό της και μόνο ύστερα από μερικά στιγμές—γιατί όλα είναι σιωπηνά στο μικρό ισόγειο διαμέρισμα—ξεχωρίζει ή λάμψη των χρυσόξανθων μαλλιών. Έτσι σιγά-σιγά και τα έπαιλα παλαού στύλ, βγαίνουν σιγά-σιγά απ' το σκοτάδι...

Γιά ν' άποδειχθώ όμως όλη ή σημασία της συναντήσεώς μου με την κυρία Ρ. Φ., πρέπει να καθορίσω την ήμερομηνία: όκτω μέρες πριν από το σκοτάδι...

Τα μαντικά όμως χαρίσματα, καθώς φαίνεται, δεν προστατεύουν απ' τον κίνδυνο μιας έξοσσεως που άπειλεί την Πυθία. Ο ίδιος της της θέλει να γαρμίσθι το σπίτι του για να το ξαναχτίσει. Οι νοικιάρχες όμως δεν ένουσαν να το κινήσουν. Η δεσποινίς Α. δεν μάς φανερώνει, προκαταβολικώς, το άποτέλεσμα.

Χειρομαντεία... χαρομαντεία... ψυχογνωμική... γραφολογία... τίποτε δεν έμας μυστικά από αυτήν. Άν θέλετε να κρατήσετε τίποτε μυστικό μήν πηγάιντε να την έπισκεφθήτε.

Πρώτ' απ' όλα, ή Πυθία κάνει τον ισολογισμό της δικής μου ζωής. «Ω! τίποτε δεν ξεχνά! Ημερομηνίες... γεγονότα... πόσοι... ευτυχισμένες μέρες... Όλα αυτά τα περιγράφει ή δεσποινίς Α. με πολύ λεπτομερείων που δεν έπαύουν καμμίαν αμφιβολία! Με την ίδια ευκολία, άσφολείται με το μέλλον... Καθώς όμως μου λέει να φιλώ το χέρι της, άνακαλύπτω επάνω στο βραχίονά της, την ρωτώ:

—Εκείνοι που σας συμβουλεύονται, είναι πειθήνιοι όταν τους καθιστάτε προσεχτικούς;
—Δεν είναι πάντα πειθήνιοι, άπαντ' ληπτική ή Πυθία. Διαβάστε αυτό το γράμμα. Προέχεται απ' τον λατρά Γ, τον όποιον λέτε, να μην άνεβή σ' αεροπλάνο, καθώς σκεδάζει. «Άς γίνη ό,τι είναι, να γίνη...» μου γράφει.

—Ε λοιπόν, ύστερα από δεκατέσσερις ρες σκοτώθηκε σ' ένα δυστύχημα κατά την προσεγίωση.

—Πήτε μου τίποτα πιο εύθυμο! Σε τί θύ διατρέφουν περισσότερο ή γυναίκες, το ποσέχες φθινόπωρο και τον χειμώνα;
—Πρώτα στο θέατρο, άναυτοχότος, θέατρο και κινηματογράφος. Διά κανονισμοί άσ-στέρες θ' άνακαλυφθούν. Η μά είναι κοινή, μελαγχολική. Η άλλη, ξένη, είναι ψηλή και ξανθή.

—Στη φιλολογία, προβλέπετε γυναικείους θριάμβους;
—Λιγότερους απ' το θέατρο. Περισσότερους όμως απ' τους άλλους κλάδους: νομικά, ζωγραφικά... Το θέατρο, ό κινηματογράφος και ή φιλολογία, είναι τα τρία πεδία δράσεως που φανερώνονται πιο εύνοικά στις γυναίκες. Στα δυο πρώτα, είναι μία κίνησις γενική. Στη φιλολογία, διακρίνουν πολύ μεγάλες έπιτυχίες, για μερικές όμως από σας μόνο.

—Θά έχουμε μεγάλες δικές;
—Ναι! Ένα μεγάλο κοσμικό διαβόγιο που θ' άποτελέσει σκάνδαλο. Και στην άρχή του 1931 μά δίκη στο κακονομικό που θ' άρχει πολύ άσχημα και θα τελειώσει πολύ καλά για τον κατηγορούμενο!

—Θά είναι άδωος;
—Θά έχη λαμπρά ύπερσπηση... άπαντ' άπλοίστατα ή συνομιλήτριά μου.

—Και ή πολιτική τί μάς έπαυλάσσει;
—Καλά πράγματα! Θά γίνουν μερικές μεταβολές, ό κ. Ταρντέ όμως θά κρατήσει... θά κρατήσει πολλόν καιρό. Γενικά, πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι...

—Αυτά είναι μεγάλα προβλήματα! Κάποτε, δεχόμαστε πρακτικές συμβουλές που να σας

απ' την τελευταία έκρηξη του Βεζουβίου πηγα σπίτι της. Μόλις μπήκα, μου είπε:

—Είμαι κακοδιάθετη. Νοιώθω ζέστη, απ' το μέρος της Ιταλίας... Πίνω γινώμα! Μου δείχνουν ένα κόκκινο τοπίο... και ύστερα φωτιά... φωτιά... Τους δυστυχισμένους ανθρώπους! Σημειώστε αυτό που θα σας πω: ή έφημερίδες θα έχουν θέμα για να γεμίσουν τις στήλες των!

—Με κάνετε ν' άνατριχιάζω. Στη Γαλλία, θα συμβούν καλλίτερα γεγονότα;
—Τώρα, με θεσάωνει ή κυρία Ρ. Α. σ' εννοοομαι με τον Ναπολέοντα!

—Με τον...
—Κάθε βράδυ, έρχεται έδω. Χθές, ήταν εκεί που καθόσαστε σεις!

—Δεν ξέρω γιατί, δεν μ' ένθουσιάζει πολύ αυτή ή τιμή. Με παράπονο, ή μάντις, λέγει:
—Πρέπει συχνά να φοβάστε περισσότερο τους ζωντανούς παρά τους πεθαμένους!

—Θά προσπαθήσω να συνηθίσω! Τι σας λέει ό Ναπολέον;

—Δεν τελειώσαμε τη συνεργασία μας. Μόνο στο τέλος θα μιλήσω!

—Προσπαθήστε να μου πείτε τίποτα.
—Ακόμη ύποστάμεθα την νευρική υπερέξηση, κάθε μεταπολεμικής περιόδου. Η έποχή μας όμως έχει ένα σοβαρότερο κακό: ή γυναίκα έχει μόνο μία σκέψη: το ντάνσιγκ. Ο άντρας μόνο μία σκέψη: το αὐτοκίνητό του! Η γυναίκα θά ξαναπαύει το ρόλο της, για να ξαναεργασίσι το σέβας των παιδιών της.

—Αυτά είναι μεγάλα προβλήματα! Κάποτε, δεχόμαστε πρακτικές συμβουλές που να σας

χρησιμεύουν σε τίποτα;
—Στο μπράτσο μου είχα ένα σπαρτί. Πήρα την πέννα... Το χέρι μου έγραψε: «αὐτοκίνητο και μπιλλιαριό», σε έντριβες. Άπογραφή! Πο κοτόμα, λατρός στο Τόκιο, πρό χιλίων έτών. Άσκολούθησα τη συμβουλή και θεραπεύτηκα.

—Τί πρακτικό!

Η δεσποινίς Α., του Μεταμφυτικού Ίνστιτούτου, είναι, άσφαλώς, ή μοντέρνα Πυθία. «Ό,τι πορείτε, ίδίως δέ ή πολιτικές προβλέψεις της στο «Ζουρνάλ» έπαλήθευσαν ή έπαληθεύουν από μέρα σε μέρα.

Τα μαντικά όμως χαρίσματα, καθώς φαίνεται, δεν προστατεύουν απ' τον κίνδυνο μιας έξοσσεως που άπειλεί την Πυθία. Ο ίδιος της της θέλει να γαρμίσθι το σπίτι του για να το ξαναχτίσει. Οι νοικιάρχες όμως δεν ένουσαν να το κινήσουν. Η δεσποινίς Α. δεν μάς φανερώνει, προκαταβολικώς, το άποτέλεσμα.

Χειρομαντεία... χαρομαντεία... ψυχογνωμική... γραφολογία... τίποτε δεν έμας μυστικά από αυτήν. Άν θέλετε να κρατήσετε τίποτα μυστικό μήν πηγάιντε να την έπισκεφθήτε.

Πρώτ' απ' όλα, ή Πυθία κάνει τον ισολογισμό της δικής μου ζωής. «Ω! τίποτε δεν ξεχνά! Ημερομηνίες... γεγονότα... πόσοι... ευτυχισμένες μέρες... Όλα αυτά τα περιγράφει ή δεσποινίς Α. με πολύ λεπτομερείων που δεν έπαύουν καμμίαν αμφιβολία! Με την ίδια ευκολία, άσφολείται με το μέλλον... Καθώς όμως μου λέει να φιλώ το χέρι της, άνακαλύπτω επάνω στο βραχίονά της, την ρωτώ:

—Εκείνοι που σας συμβουλεύονται, είναι πειθήνιοι όταν τους καθιστάτε προσεχτικούς;
—Δεν είναι πάντα πειθήνιοι, άπαντ' ληπτική ή Πυθία. Διαβάστε αυτό το γράμμα. Προέχεται απ' τον λατρά Γ, τον όποιον λέτε, να μην άνεβή σ' αεροπλάνο, καθώς σκεδάζει. «Άς γίνη ό,τι είναι, να γίνη...» μου γράφει.

—Ε λοιπόν, ύστερα από δεκατέσσερις ρες σκοτώθηκε σ' ένα δυστύχημα κατά την προσεγίωση.

—Πήτε μου τίποτα πιο εύθυμο! Σε τί θύ διατρέφουν περισσότερο ή γυναίκες, το ποσέχες φθινόπωρο και τον χειμώνα;
—Πρώτα στο θέατρο, άναυτοχότος, θέατρο και κινηματογράφος. Διά κανονισμοί άσ-στέρες θ' άνακαλυφθούν. Η μά είναι κοινή, μελαγχολική. Η άλλη, ξένη, είναι ψηλή και ξανθή.

—Στη φιλολογία, προβλέπετε γυναικείους θριάμβους;
—Λιγότερους απ' το θέατρο. Περισσότερους όμως απ' τους άλλους κλάδους: νομικά, ζωγραφικά... Το θέατρο, ό κινηματογράφος και ή φιλολογία, είναι τα τρία πεδία δράσεως που φανερώνονται πιο εύνοικά στις γυναίκες. Στα δυο πρώτα, είναι μία κίνησις γενική. Στη φιλολογία, διακρίνουν πολύ μεγάλες έπιτυχίες, για μερικές όμως από σας μόνο.

—Θά έχουμε μεγάλες δικές;
—Ναι! Ένα μεγάλο κοσμικό διαβόγιο που θ' άποτελέσει σκάνδαλο. Και στην άρχή του 1931 μά δίκη στο κακονομικό που θ' άρχει πολύ άσχημα και θα τελειώσει πολύ καλά για τον κατηγορούμενο!

—Θά είναι άδωος;
—Θά έχη λαμπρά ύπερσπηση... άπαντ' άπλοίστατα ή συνομιλήτριά μου.

—Και ή πολιτική τί μάς έπαυλάσσει;
—Καλά πράγματα! Θά γίνουν μερικές μεταβολές, ό κ. Ταρντέ όμως θά κρατήσει... θά κρατήσει πολλόν καιρό. Γενικά, πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι...

—Αυτά είναι μεγάλα προβλήματα! Κάποτε, δεχόμαστε πρακτικές συμβουλές που να σας

απ' την τελευταία έκρηξη του Βεζουβίου πηγα σπίτι της. Μόλις μπήκα, μου είπε:

—Είμαι κακοδιάθετη. Νοιώθω ζέστη, απ' το μέρος της Ιταλίας... Πίνω γινώμα! Μου δείχνουν ένα κόκκινο τοπίο... και ύστερα φωτιά... φωτιά... Τους δυστυχισμένους ανθρώπους! Σημειώστε αυτό που θα σας πω: ή έφημερίδες θα έχουν θέμα για να γεμίσουν τις στήλες των!

—Με κάνετε ν' άνατριχιάζω. Στη Γαλλία, θα συμβούν καλλίτερα γεγονότα;
—Τώρα, με θεσάωνει ή κυρία Ρ. Α. σ' εννοοομαι με τον Ναπολέοντα!

—Με τον...
—Κάθε βράδυ, έρχεται έδω. Χθές, ήταν εκεί που καθόσαστε σεις!

—Δεν ξέρω γιατί, δεν μ' ένθουσιάζει πολύ αυτή ή τιμή. Με παράπονο, ή μάντις, λέγει:
—Πρέπει συχνά να φοβάστε περισσότερο τους ζωντανούς παρά τους πεθαμένους!

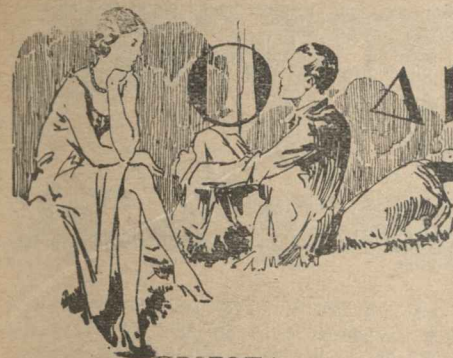
—Θά προσπαθήσω να συνηθίσω! Τι σας λέει ό Ναπολέον;

—Δεν τελειώσαμε τη συνεργασία μας. Μόνο στο τέλος θα μιλήσω!

—Προσπαθήστε να μου πείτε τίποτα.
—Ακόμη ύποστάμεθα την νευρική υπερέξηση, κάθε μεταπολεμικής περιόδου. Η έποχή μας όμως έχει ένα σοβαρότερο κακό: ή γυναίκα έχει μόνο μία σκέψη: το ντάνσιγκ. Ο άντρας μόνο μία σκέψη: το αὐτοκίνητό του! Η γυναίκα θά ξαναπαύει το ρόλο της, για να ξαναεργασίσι το σέβας των παιδιών της.

—Αυτά είναι μεγάλα προβλήματα! Κάποτε, δεχόμαστε πρακτικές συμβουλές που να σας

ZAN PORTAL

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο πρωθυπουργός.
Ο διευθυντής της άστυνομίας.
Ο άπάχης.

I

(Στο σπίτι του πρωθυπουργού. Βράδυ, μετά το φαί. Ο πρωθυπουργός κάθεται στο σαλόνι με μερικούς καλεσμένους του, και πίνουν τον καφέ.)

Ο πρωθυπουργός (φάνεται άρηρημένος. Έξω, γυρίζει προς τον διευθυντή της άστυνομίας, που κάθεται κορδωμένος σ' αγκυλά καταιφι τουλάχιστον σαράντα μπαστούνια, και του λέει).—Άλήθεια... ποιάς ήταν αυτής ο βασιλεύς που έδωκε την νύχτα μεταμφιεσμένος, άνακατενόμενος με τους άνθρώπους του λαού, και τους συμβουλευόταν πώς να διευθύνει το κράτος του;...

Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Μήπως ό κ. πρόεδρος έννοιεί τον Μεγάλο Ναπολέοντα;...

Ο πρωθυπουργός.—Όχι καλέ... Θέλω να πω για κείνον τον άνατολίτη... Μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή τόνόμα του... Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Τόν Άρσεν-Άλ-Ροσίντ μήπως;

Ο πρωθυπουργός.—Ακριβώς!... (Μετά μικρή σιωπή). Σοφός άνθρωπος... Τί τα θέλετε... Ένας άρχηγός κράτους πρέπει να σφηνωμετεψή καμμία φορά τον λαό... Έτσι μπορεί κι' ό ίδιος να διδαχθί, και να άνακατενόμενος πιά άμεσα, πώς λειτουργεί ή κρατική μηχανή... (Μένει άρηρημένος. Άφηνει το μονόκλ, να πέση από το μάτι του. Ο διευθυντής της άστυνομίας τον κυττάζει προσεχτικά...)

II

(Σ' ένα έρημοκό πάρκο. Όρα 10 νυκτερινή. Ένας γέρος άλγής, με κόκκινες φαβορίτες, προχωρεί σ' όλην όλην όδω. Ο πρωθυπουργός—γιατί αυτός, φυσικά, είναι ό... γέρος άλγής—διερθύνει κάθε τόσο, με μία μηχανική κίνηση, της ψευτικώς φαβορίτες του. Έξω, γυρίζει προς τον διευθυντή της άστυνομίας, που κάθεται κορδωμένος σ' αγκυλά καταιφι τουλάχιστον σαράντα μπαστούνια, και του λέει).—Άλήθεια... ποιάς ήταν αυτής ο βασιλεύς που έδωκε την νύχτα μεταμφιεσμένος, άνακατενόμενος με τους άνθρώπους του λαού, και τους συμβουλευόταν πώς να διευθύνει το κράτος του;...

Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Μήπως ό κ. πρόεδρος έννοιεί τον Μεγάλο Ναπολέοντα;...

Ο πρωθυπουργός.—Όχι καλέ... Θέλω να πω για κείνον τον άνατολίτη... Μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή τόνόμα του... Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Τόν Άρσεν-Άλ-Ροσίντ μήπως;

Ο πρωθυπουργός.—Ακριβώς!... (Μετά μικρή σιωπή). Σοφός άνθρωπος... Τί τα θέλετε... Ένας άρχηγός κράτους πρέπει να σφηνωμετεψή καμμία φορά τον λαό... Έτσι μπορεί κι' ό ίδιος να διδαχθί, και να άνακατενόμενος πιά άμεσα, πώς λειτουργεί ή κρατική μηχανή... (Μένει άρηρημένος. Άφηνει το μονόκλ, να πέση από το μάτι του. Ο διευθυντής της άστυνομίας τον κυττάζει προσεχτικά...)

Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Μήπως ό κ. πρόεδρος έννοιεί τον Μεγάλο Ναπολέοντα;...

Ο πρωθυπουργός.—Όχι καλέ... Θέλω να πω για κείνον τον άνατολίτη... Μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή τόνόμα του... Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Τόν Άρσεν-Άλ-Ροσίντ μήπως;

Ο πρωθυπουργός.—Ακριβώς!... (Μετά μικρή σιωπή). Σοφός άνθρωπος... Τί τα θέλετε... Ένας άρχηγός κράτους πρέπει να σφηνωμετεψή καμμία φορά τον λαό... Έτσι μπορεί κι' ό ίδιος να διδαχθί, και να άνακατενόμενος πιά άμεσα, πώς λειτουργεί ή κρατική μηχανή... (Μένει άρηρημένος. Άφηνει το μονόκλ, να πέση από το μάτι του. Ο διευθυντής της άστυνομίας τον κυττάζει προσεχτικά...)

Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Μήπως ό κ. πρόεδρος έννοιεί τον Μεγάλο Ναπολέοντα;...

Ο πρωθυπουργός.—Όχι καλέ... Θέλω να πω για κείνον τον άνατολίτη... Μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή τόνόμα του... Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Τόν Άρσεν-Άλ-Ροσίντ μήπως;

Ο πρωθυπουργός.—Ακριβώς!... (Μετά μικρή σιωπή). Σοφός άνθρωπος... Τί τα θέλετε... Ένας άρχηγός κράτους πρέπει να σφηνωμετεψή καμμία φορά τον λαό... Έτσι μπορεί κι' ό ίδιος να διδαχθί, και να άνακατενόμενος πιά άμεσα, πώς λειτουργεί ή κρατική μηχανή... (Μένει άρηρημένος. Άφηνει το μονόκλ, να πέση από το μάτι του. Ο διευθυντής της άστυνομίας τον κυττάζει προσεχτικά...)

Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Μήπως ό κ. πρόεδρος έννοιεί τον Μεγάλο Ναπολέοντα;...

Ο πρωθυπουργός.—Όχι καλέ... Θέλω να πω για κείνον τον άνατολίτη... Μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή τόνόμα του... Ο διευθυντής της άστυνομίας.—Τόν Άρσεν-Άλ-Ροσίντ μήπως;

Ο πρωθυπουργός.—Ακριβώς!... (Μετά μικρή σιωπή). Σοφός άνθρωπος... Τί τα θέλετε... Ένας άρχηγός κράτους πρέπει να σφηνωμετεψή καμμία φορά τον λαό... Έτσι μπορεί κι' ό ίδιος να διδαχθί, και να άνακατενόμενος πιά άμεσα, πώς λειτουργεί ή κρατική μηχανή... (Μένει άρηρημένος. Άφηνει το μονόκλ, να πέση από το μάτι του. Ο διευθυντής της άστυνομίας τον κυττάζει προσεχτικά...)

ΙΝΚΟΓΝΙΤΟ...

Henri Lavedan

Ο άπάχης.—Ω, για την κυβέρνησή δεν έχει να πη κανείς και τίποτα... Περύσαν άλλα κουβέρνα απ' την καμπίνα μας πολύ χειρότερα... Στο κάτω-κάτω, ό σημερινός πρωθυπουργός δέ μεγαλοπαιάνεται... Είναι ένας παλιός εργάτης, σάν και μάς...

Ο πρωθυπουργός (χαμογελώντας).—Βέβαια... Ο άπάχης.—Πριν φτάσει στο μεγαλειότερο σχολή της πολιτείας, όπου δρίσκειται σήμερα, ήταν εργάτης σε θυροδεματία... Κι' ούτε τό ξεχάσε αυτό...

Ο πρωθυπουργός (ένθουσιασμένος).—Και βέβαια δεν τό ξεχάσε... Ο άπάχης.—Μ' άλλα λόγια είναι ένα παράδειγμα για μάς τους εργάτες. Δείχνει, πώς όταν κανένας είναι τίμιος κι' έχει τρόπους, μπορεί να πάη μπροστά... Άν καθόταν κι' έκανε το μεροδούλι του στην ταβέρνα,

λογημένος ό πρωθυπουργός μας ήρθε στα πράματα, ή κατάσταση διορθώθηκε... Έπαψε ή άνεργία, και ό φτωχός μόρσεσε ν' άναμνήσει... Έστερα, κι' ή άστυνομία, με τον καινούριο της διευθυντή, δεν είναι άσως πρώτα... Δεν μπορεί να σταθή κακοποιό στοιχείο σ' όν τόπο... Έτσι κι' έγώ, που λές, μπήκα σ' όν ίσιο δρόμο, έπασσα δουλειά, και ζω ευτυχισμένος... Όλη ή λαϊκή τάξη έχει ευτυχίσει... Νοιώθεις, βρε άδερφέ, να σε κυβερνά ήνας άνθρωπος με πηγή...

Ο πρωθυπουργός (πάνω σ' όν ένθουσιασμό του, προς στιγμήν σκέπτεται ν' άποκαλήγη την ταυτότητά του. Συγκρατείται όμως).—Μπράβο!... Σε συχαίρω για της πατριωτικές σου πεποιθήσεις... Παιδί!... (Πληρώνει και φεύγει).

III

(Ο άπάχης, μόλις μένει μόνος, ζητεί μελάνα και χαρτί. Όταν του τό φέρνουν, φέρει τα... προετοιμασμένα γυαλιά του, κι' άρχίζει να γράφη με θαυμασία καλλιγραφία).
Προς την Διευθύνση της Άστυνομίας
»Κύριε Διευθυντά,

» Συμφώνως προς τας διαταγάς σας, παρηκολούθησα τον κ. πρωθυπουργόν μεχρι του ερημικού πάρκου Σατω-ντ' Α. Είχα μεταμ-φιεσθί εις άπάχην, και ήμουν έτοιμος να έ-πέμψω εις περιόπισιν καθ' ήν πραγματικοί τινες άπάχης ή έργάται έφέροντο άνοι-κείως προς τον κ. Πρόεδρον της Κυβερνή-σεως. Έν δεδομένη στιγμήν τόν έλλησισα, εκάθισα πλησίον του, και ήρχισα να συνομι-λώ μαζί του. Νομίζω ότι εφέστην με διην-την λεπτότητα και την διάκρισιν, με τας όποιας με συνεδούευσε να φερθώ κατά την εκτέλεσιν της έξαιρετικής λεπτής μου αυτής άποστολής ό κ. Διευθυντής της Άστυνομίας.

» Ο κ. Πρόεδρος δεν άντελήφθη την άπά-την. Διά τόν λόγον αυτόν θά έκαταλή σφό-δρα όταν άναγνώσθω εις τας αίτιανές έφημε-ρίδας την άφήγησιν της νυκτερινής του έκ-δρομής, ως και τόν έστενογραφημένον διά-λογόν του με έναν άνθρωπον του λαού...

» Η άφήγησις αυτή είναι βέβαιος ότι θά άφύση άπόμην περισσότερον την δημοτικότη-τα του κ. Προέδρου.

» Με την έλπίδα ότι εξετέλεσα ίκανοποιη-κά τας εντολήν την όποιαν ό κ. Διευ-θυντής μου έκαμε την τιμήν να μου έμα-σπηνή, διατελώ κτλ, κτλ.

» όποιο, Καζιμάρ
» Έπιθεωρητής Α' τάξεως
(Τμήμα Πολιτικών)

ΠΙΕΡ ΒΕΡΜΠΕΡ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΛΟΓΙΚΗ

—Λέβι, δάνεισε μου πέντε φράγκα. Είμαι πάλι με πηνί.

—Ισαάκ, σου μένει το δαχτυλίδι σου. Βάλε το ένεύρο.

—Αδώναν. Είναι κληρονομιά της μακαρίτισσας της θείας μου. Δεν μπορώ να τό άποχωρισθώ.

—Κι' έμένα το χρέυστά μου είναι κληρονομιά του μακαρίτη του πατέρα μου. Και τό φυλάγω.

ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ...

Χαϊδεύοντας με το πινέλο το στρογγυλό πηγούνι ενός ύπομονητικού, ανώνυμου και θουδοπέλατου, ο Τάκης Κόντρας συλλογίζεται...

Και είχε δική του να συλλογίζεται, εφ' όσον επρόκειτο για κάτι που μπορούσε—ποιός ξέρει—να μεταβάλει την τύχη του...

Πρό ενός τετάρτου, είχε ξεφυλλήσει για είκοστή φορά μια μαργαρίτα, για να πληροφορηθεί, κατά προσέγγιση τουλάχιστον, περί των διαθέσεων της «καλής» του.

«Θάρβη, διερωτόταν ανήσυχος, θάρβη, όπως μου υποσχέθηκε, για να μου εμπιστευθεί το λατρευτό ξανθό κεφαλάκι της;»

Γιατί ο Τάκης Κόντρας είχε σφίξει τρεις φορές στην αγκαλιά του την πιο δροσερή κορμίστικη καλλονή, κατά την διάρκεια της χοροεπιδείξεως, που πρόσφερε η Φιλαρμονική στα έπιπλα μέλη της.

Και από εκείνη την αξιοσημείωτη βραδιά, ο δυστυχής καλλιτέχνης του ψαλιδιού ζούσε με μόνη την ελπίδα ότι θα δέλεπε να μπαίνει στο μαγαζί του η γοητευτική Έλβιν.

Βέβαια, σ' όλο το διάστημα του χορού, μόνον άριστα λόγια μπόρεσαν ν' ανταλλάξουν.

Η Έλβιν πληροφορήθηκε γι' αυτόν ότι ήταν μάστορας κουρέας, καλό παιδί, τεχνίτης.

Εκείνος έμεινε γι' αυτήν πως είχε κλείσει τα δεκαεννιά, πως είχε τα μορφότερα μάτια του κόσμου κι' ότι ο μπαμπάς της ήταν μεγαλομαχάλης.

Ανάμεσα σ' ένα ταχικό, και σ' ένα σλόου-φός του υποσχέθηκε να γίνη πελάτισσά του. Κι' ο Τάκης ένοιωσε τον εαυτό του ικανό, άδράχοντας επιτίδεια την ευκαιρία απ' τα υ α λ λ ι ά, να πραγματοποιήσει, με το ταμπάκι στο χέρι, την κατάκτηση της μορφώσεως κοπέλλας.

«Αλλοίμονο! τρεις εβδομάδες πέρασαν απ' το χορό της Φιλαρμονικής και η Έλβιν δεν φάνηκε».

Θάρβη; δεν θάρβη;... Ίσως να τον είχε ξεχάσει; Ίσως και ν' αγαπούσε κανέναν άλλον;... Κι' ο Τάκης Κόντρας θυμόταν κάποιον μαντάχαλο με μυτερό κρανίο, που είχε

χορεύσει πολλές φορές την Έλβιν σ' εκείνη την άεχαστη βραδιά και της προσέφερε μάλιστα και σαμπάνια.

«Αρά γε αίτια και άφορητή αυτής της ολικής εκλείψεως να ήταν ο θδελυρός αυτός άντερας;» Ο Τάκης ήταν ύποχρεωμένος να παραδεχθεί αυτή τη σκέψη, εφ' όσον δεν εβρισχε τίποτ' άλλο. Γιατί όσο περιορισμένη κι' αν την είχαν στο σπίτι, η ξανθή νεράιδα μπορούσε να βγεί, έτι ώρα ήθελε, με την πρόφαση να πάει στον κουρέα...

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Ο Τάκης στράφηκε... Τό επάγγελματι-

«Ενώ μείν' στο μυαλό του στροφομενούσαν όλες αυτές η κυρίες σκέψεις, ο κουρέας μηχανικά, είχε τελειώσει τη δουλειά του κι' έβαζε ένα σύννεφο πούντρος στο δροσιμένο πηγούνι του ανωνύμου πελάτου του... όταν άνοιξε η πόρτα».

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΔΟΥΔΑΛ

Μία από της σπουδαιότερες δίκες του παρασμένου αιώνας υπήρξε η περίφημη δίκη του συνωμοτού Καδουδάλ, για την οποία και άλλες γράψαμε. Σε μία τελευταία διάλεξη, που έλαβε με το θέμα αυτό ο διάσημος Γάλλος δικηγόρος Καμιντόνι μετ' άλλων είπε:

«Η δίκη του Ζωρζ Καδουδάλ υπήρξε ένα δράμα. Ένα από τα σπουδαιότερα δικαστικά δράματα, που συνεκλόνησαν τους θόλους του Ναού της Θέμιδος. Διαβάζοντας της λεπτομέρειες της δίκης αυτής που έθεσε σε κίνδυνο αυτή την υπαρκτή του κράτους, κάθε δικηγόρος λυπάται που δεν μπόρεσε να παύσει σ' αυτή την όλο του υπερασπιστού...»

Για την δράση και το τραγικό τέλος του Ζωρζ Καδουδάλ, έγραψε μια περιπετυοδαστή μονογραφία και ο ιστορικός Λενόρ. Από της δυ αυτές λοιπόν πηγές, θα δανειστούμε μερικώς λεπτομέρειες, που τώρα μόλις είδαν το φως της δημοσιότητας.

Ο Καδουδάλ ήταν μια ψυχή αρχηγού. Μία θάλασσα εξαιρετικά ισχυρή. Θάρρος άφθαστο. Άθλητής, πνευματικός και σωματικός. Φανταστές τα έλ' αυτά ένομμένα σ' ένα πρόσωπο, και θάρρος την εικόνα του Ζωρζ Καδουδάλ.

Όταν πρωτοκηρύχθηκε η γαλλική επανάσταση, ο Καδουδάλ παραδέχτηκε μ' ένθουςια της ανθρωπιστικής της θεωρίας. Όταν όμως, αργότερα, οι επαναστάτες μετεβλήθησαν σε τρομοκράτες, όταν κυρίως άρχισαν η δίωξη του κλήρου, ο Καδουδάλ προσχώρησε στο στρατόπεδο των βασιλοφρόνων, με τους οποίους συνταχόντες την τύχη του. Κατατάχθηκε στον στρατό τους, και δεν άργησε να φθάσει στον βαθμό του λοχαγού. Σ' όσες μάχες έλαβε μέρος έδειξε εξαιρετική ανδρεία.

Τα στρατεύματα των δημοκρατικών ως τότε κέρδιζαν διαρκώς έδαφος. Οι βασιλόφρονες έστερούνον των πάντων: χρημάτων, σφασιμάτων, όπλων... Ο Καδουδάλ έδειξε τότε μια εξαιρετική δραστηριότητα. Στην Βανδία, όπου είχε καταφύγει, κήρυξε επισιτορά-τυπη: επιστρέψατε στον στρατό του διά της βίας κάθε άντρα ανώπαντρο άνω των δεκαπέντε χρονών, και σε λίγο καταβρόχυναν έτσι ν' αποκτήσει, εν τώ μηδενός, επική, πυροβολικό, ως και σώμα... ύγειονομικό άκμην... Για να εφοδιασθή χρηματικά, κατέσχε όλες της περιουσίες των δημοκρατικών της περιφέρειας στην οποία έδρα... Οι έχθροι του τον τρέμαν. Πληθος στρατιγών, από τους πιο φημισμένους δημοκρατικούς, έπεσπευδέναν εναντίον του. Κατόρθωσαν εν τούτοις να τους καταβάλει όλους. Στην κλεφτοπόλεμο, έλέπετε, τον όποιον κυρίως διέτρεχε, δεν μπορούσε κανείς να του παραβγίη. Στο τέλος όμως, κυνηγημένος από τους σπινούρους του Φουρέ, τσακισμένος από την καταδίωξη του στρατηγού Μπρήν, ο Καδουδάλ αναγκάστηκε να καταφύγει με ψεύτικα χαρτιά ρωσικά στο Παρίσι. Ο Ναπολέων, που τότε ακόμη δεν ήταν παρά πρώτος ύπατος, τότε πρόσφερε εκατό χιλιάδες φράγκα για να εκάτση ήσυχο, ή τον βαθμό του στρατηγού αν δέχταν να προσωρήσει στους οπαδούς του. Ο Καδουδάλ όμως έθεωρε της πρότασης αυτής ως ποσοβητικές. Της απέρριψε, και επειδή δεν είχε στρατό και χρήματα κατέφυγε στην Αγγλία. Κι' από στρατηγός μεταβλήθηκε σε συνωμότη.

Το σχέδιο που είχε στο νου του ο Καδουδάλ, και το όποιο επρότεινε στον Άγγλο πρωθυπουργό Πιτ ήταν το εξής: Είκοσι συνωμότες, μεταμειωμένοι σε γρεναδιέρους θα σφάναν μια μέρα στο Σαίν-Κλου, όπου έμενε ο Ναπολέων. Την ώρα του περπάτου θα ώρ-μωσαν και θα τον απήγγαν! Άλλοι μεμνημένοι συγγενείς θα διασχίζαν τους δρόμους

του Παρισιού τρέχοντας, και θα ζητωκραύγαζαν ύπερ του βασιλέως, οίχοντας στα πλήθη λευτά. Έν τώ μεταξύ ο Λουδοβίκος 18ος θα έστέφετο βασιλεύς, κι' έτσι μέσα σε μια ώρα ή πολιτειακή κατάσταση της Γαλλίας θα είχε μεταβληθή σύριζα!...

Γ' όστερ' από λίγες μέρες έλα ήσαν έτοιμα για την εκτέλεση του παράτολμου σχεδίου. Ο Καδουδάλ, ο Άρμάνδος ντε Πολινιάκ, ο Πισεγκού, ο Τούλιος ντε Πολινιάκ, και ο μαρκήσιος ντε Ριβιέρ διαπερασθένταν μυστικά στα γαλλικά παράλια. Την τελευταία στιγμή όμως ο άδελφός του βασιλέως, που επρόκειτο να ήγηθή του κινήματος, δεν φάνηκε συνεπής στον λόγο του και δεν ήρθε...

Ο στρατηγός Μορώ έξ' άλλου, στη συμβολή του όποιου ο Καδουδάλ έδινε μεγάλη σημασία, γιατί ο στρατός τον λάτρευε, έδωλεσε ότι δεν ένοου-σε να έρχασθ' για λογαριασμό των Βουρβώνων... Ως αντικαταστάτη του Ναπολέοντος

Ο Καδουδάλ ήταν μια ψυχή αρχηγού. Μία θάλασσα εξαιρετικά ισχυρή. Θάρρος άφθαστο. Άθλητής, πνευματικός και σωματικός. Φανταστές τα έλ' αυτά ένομμένα σ' ένα πρόσωπο, και θάρρος την εικόνα του Ζωρζ Καδουδάλ.

Όταν πρωτοκηρύχθηκε η γαλλική επανάσταση, ο Καδουδάλ παραδέχτηκε μ' ένθουςια της ανθρωπιστικής της θεωρίας. Όταν όμως, αργότερα, οι επαναστάτες μετεβλήθησαν σε τρομοκράτες, όταν κυρίως άρχισαν η δίωξη του κλήρου, ο Καδουδάλ προσχώρησε στο στρατόπεδο των βασιλοφρόνων, με τους οποίους συνταχόντες την τύχη του. Κατατάχθηκε στον στρατό τους, και δεν άργησε να φθάσει στον βαθμό του λοχαγού. Σ' όσες μάχες έλαβε μέρος έδειξε εξαιρετική ανδρεία.

Τα στρατεύματα των δημοκρατικών ως τότε κέρδιζαν διαρκώς έδαφος. Οι βασιλόφρονες έστερούνον των πάντων: χρημάτων, σφασιμάτων, όπλων... Ο Καδουδάλ έδειξε τότε μια εξαιρετική δραστηριότητα. Στην Βανδία, όπου είχε καταφύγει, κήρυξε επισιτορά-τυπη: επιστρέψατε στον στρατό του διά της βίας κάθε άντρα ανώπαντρο άνω των δεκαπέντε χρονών, και σε λίγο καταβρόχυναν έτσι ν' αποκτήσει, εν τώ μηδενός, επική, πυροβολικό, ως και σώμα... ύγειονομικό άκμην... Για να εφοδιασθή χρηματικά, κατέσχε όλες της περιουσίες των δημοκρατικών της περιφέρειας στην οποία έδρα... Οι έχθροι του τον τρέμαν. Πληθος στρατιγών, από τους πιο φημισμένους δημοκρατικούς, έπεσπευδέναν εναντίον του. Κατόρθωσαν εν τούτοις να τους καταβάλει όλους. Στην κλεφτοπόλεμο, έλέπετε, τον όποιον κυρίως διέτρεχε, δεν μπορούσε κανείς να του παραβγίη. Στο τέλος όμως, κυνηγημένος από τους σπινούρους του Φουρέ, τσακισμένος από την καταδίωξη του στρατηγού Μπρήν, ο Καδουδάλ αναγκάστηκε να καταφύγει με ψεύτικα χαρτιά ρωσικά στο Παρίσι. Ο Ναπολέων, που τότε ακόμη δεν ήταν παρά πρώτος ύπατος, τότε πρόσφερε εκατό χιλιάδες φράγκα για να εκάτση ήσυχο, ή τον βαθμό του στρατηγού αν δέχταν να προσωρήσει στους οπαδούς του. Ο Καδουδάλ όμως έθεωρε της πρότασης αυτής ως ποσοβητικές. Της απέρριψε, και επειδή δεν είχε στρατό και χρήματα κατέφυγε στην Αγγλία. Κι' από στρατηγός μεταβλήθηκε σε συνωμότη.

Το σχέδιο που είχε στο νου του ο Καδουδάλ, και το όποιο επρότεινε στον Άγγλο πρωθυπουργό Πιτ ήταν το εξής: Είκοσι συνωμότες, μεταμειωμένοι σε γρεναδιέρους θα σφάναν μια μέρα στο Σαίν-Κλου, όπου έμενε ο Ναπολέων. Την ώρα του περπάτου θα ώρ-μωσαν και θα τον απήγγαν! Άλλοι μεμνημένοι συγγενείς θα διασχίζαν τους δρόμους

του Παρισιού τρέχοντας, και θα ζητωκραύγαζαν ύπερ του βασιλέως, οίχοντας στα πλήθη λευτά. Έν τώ μεταξύ ο Λουδοβίκος 18ος θα έστέφετο βασιλεύς, κι' έτσι μέσα σε μια ώρα ή πολιτειακή κατάσταση της Γαλλίας θα είχε μεταβληθή σύριζα!...

Γ' όστερ' από λίγες μέρες έλα ήσαν έτοιμα για την εκτέλεση του παράτολμου σχεδίου. Ο Καδουδάλ, ο Άρμάνδος ντε Πολινιάκ, ο Πισεγκού, ο Τούλιος ντε Πολινιάκ, και ο μαρκήσιος ντε Ριβιέρ διαπερασθένταν μυστικά στα γαλλικά παράλια. Την τελευταία στιγμή όμως ο άδελφός του βασιλέως, που επρόκειτο να ήγηθή του κινήματος, δεν φάνηκε συνεπής στον λόγο του και δεν ήρθε...

Ο στρατηγός Μορώ έξ' άλλου, στη συμβολή του όποιου ο Καδουδάλ έδινε μεγάλη σημασία, γιατί ο στρατός τον λάτρευε, έδωλεσε ότι δεν ένοου-σε να έρχασθ' για λογαριασμό των Βουρβώνων... Ως αντικαταστάτη του Ναπολέοντος

Ο Καδουδάλ ήταν μια ψυχή αρχηγού. Μία θάλασσα εξαιρετικά ισχυρή. Θάρρος άφθαστο. Άθλητής, πνευματικός και σωματικός. Φανταστές τα έλ' αυτά ένομμένα σ' ένα πρόσωπο, και θάρρος την εικόνα του Ζωρζ Καδουδάλ.

Όταν πρωτοκηρύχθηκε η γαλλική επανάσταση, ο Καδουδάλ παραδέχτηκε μ' ένθουςια της ανθρωπιστικής της θεωρίας. Όταν όμως, αργότερα, οι επαναστάτες μετεβλήθησαν σε τρομοκράτες, όταν κυρίως άρχισαν η δίωξη του κλήρου, ο Καδουδάλ προσχώρησε στο στρατόπεδο των βασιλοφρόνων, με τους οποίους συνταχόντες την τύχη του. Κατατάχθηκε στον στρατό τους, και δεν άργησε να φθάσει στον βαθμό του λοχαγού. Σ' όσες μάχες έλαβε μέρος έδειξε εξαιρετική ανδρεία.

Τα στρατεύματα των δημοκρατικών ως τότε κέρδιζαν διαρκώς έδαφος. Οι βασιλόφρονες έστερούνον των πάντων: χρημάτων, σφασιμάτων, όπλων... Ο Καδουδάλ έδειξε τότε μια εξαιρετική δραστηριότητα. Στην Βανδία, όπου είχε καταφύγει, κήρυξε επισιτορά-τυπη: επιστρέψατε στον στρατό του διά της βίας κάθε άντρα ανώπαντρο άνω των δεκαπέντε χρονών, και σε λίγο καταβρόχυναν έτσι ν' αποκτήσει, εν τώ μηδενός, επική, πυροβολικό, ως και σώμα... ύγειονομικό άκμην... Για να εφοδιασθή χρηματικά, κατέσχε όλες της περιουσίες των δημοκρατικών της περιφέρειας στην οποία έδρα... Οι έχθροι του τον τρέμαν. Πληθος στρατιγών, από τους πιο φημισμένους δημοκρατικούς, έπεσπευδέναν εναντίον του. Κατόρθωσαν εν τούτοις να τους καταβάλει όλους. Στην κλεφτοπόλεμο, έλέπετε, τον όποιον κυρίως διέτρεχε, δεν μπορούσε κανείς να του παραβγίη. Στο τέλος όμως, κυνηγημένος από τους σπινούρους του Φουρέ, τσακισμένος από την καταδίωξη του στρατηγού Μπρήν, ο Καδουδάλ αναγκάστηκε να καταφύγει με ψεύτικα χαρτιά ρωσικά στο Παρίσι. Ο Ναπολέων, που τότε ακόμη δεν ήταν παρά πρώτος ύπατος, τότε πρόσφερε εκατό χιλιάδες φράγκα για να εκάτση ήσυχο, ή τον βαθμό του στρατηγού αν δέχταν να προσωρήσει στους οπαδούς του. Ο Καδουδάλ όμως έθεωρε της πρότασης αυτής ως ποσοβητικές. Της απέρριψε, και επειδή δεν είχε στρατό και χρήματα κατέφυγε στην Αγγλία. Κι' από στρατηγός μεταβλήθηκε σε συνωμότη.

Το σχέδιο που είχε στο νου του ο Καδουδάλ, και το όποιο επρότεινε στον Άγγλο πρωθυπουργό Πιτ ήταν το εξής: Είκοσι συνωμότες, μεταμειωμένοι σε γρεναδιέρους θα σφάναν μια μέρα στο Σαίν-Κλου, όπου έμενε ο Ναπολέων. Την ώρα του περπάτου θα ώρ-μωσαν και θα τον απήγγαν! Άλλοι μεμνημένοι συγγενείς θα διασχίζαν τους δρόμους

του Παρισιού τρέχοντας, και θα ζητωκραύγαζαν ύπερ του βασιλέως, οίχοντας στα πλήθη λευτά. Έν τώ μεταξύ ο Λουδοβίκος 18ος θα έστέφετο βασιλεύς, κι' έτσι μέσα σε μια ώρα ή πολιτειακή κατάσταση της Γαλλίας θα είχε μεταβληθή σύριζα!...

Γ' όστερ' από λίγες μέρες έλα ήσαν έτοιμα για την εκτέλεση του παράτολμου σχεδίου. Ο Καδουδάλ, ο Άρμάνδος ντε Πολινιάκ, ο Πισεγκού, ο Τούλιος ντε Πολινιάκ, και ο μαρκήσιος ντε Ριβιέρ διαπερασθένταν μυστικά στα γαλλικά παράλια. Την τελευταία στιγμή όμως ο άδελφός του βασιλέως, που επρόκειτο να ήγηθή του κινήματος, δεν φάνηκε συνεπής στον λόγο του και δεν ήρθε...

Ο στρατηγός Μορώ έξ' άλλου, στη συμβολή του όποιου ο Καδουδάλ έδινε μεγάλη σημασία, γιατί ο στρατός τον λάτρευε, έδωλεσε ότι δεν ένοου-σε να έρχασθ' για λογαριασμό των Βουρβώνων... Ως αντικαταστάτη του Ναπολέοντος

Ο Καδουδάλ ήταν μια ψυχή αρχηγού. Μία θάλασσα εξαιρετικά ισχυρή. Θάρρος άφθαστο. Άθλητής, πνευματικός και σωματικός. Φανταστές τα έλ' αυτά ένομμένα σ' ένα πρόσωπο, και θάρρος την εικόνα του Ζωρζ Καδουδάλ.

Όταν πρωτοκηρύχθηκε η γαλλική επανάσταση, ο Καδουδάλ παραδέχτηκε μ' ένθουςια της ανθρωπιστικής της θεωρίας. Όταν όμως, αργότερα, οι επαναστάτες μετεβλήθησαν σε τρομοκράτες, όταν κυρίως άρχισαν η δίωξη του κλήρου, ο Καδουδάλ προσχώρησε στο στρατόπεδο των βασιλοφρόνων, με τους οποίους συνταχόντες την τύχη του. Κατατάχθηκε στον στρατό τους, και δεν άργησε να φθάσει στον βαθμό του λοχαγού. Σ' όσες μάχες έλαβε μέρος έδειξε εξαιρετική ανδρεία.

Τα στρατεύματα των δημοκρατικών ως τότε κέρδιζαν διαρκώς έδαφος. Οι βασιλόφρονες έστερούνον των πάντων: χρημάτων, σφασιμάτων, όπλων... Ο Καδουδάλ έδειξε τότε μια εξαιρετική δραστηριότητα. Στην Βανδία, όπου είχε καταφύγει, κήρυξε επισιτορά-τυπη: επιστρέψατε στον στρατό του διά της βίας κάθε άντρα ανώπαντρο άνω των δεκαπέντε χρονών, και σε λίγο καταβρόχυναν έτσι ν' αποκτήσει, εν τώ μηδενός, επική, πυροβολικό, ως και σώμα... ύγειονομικό άκμην... Για να εφοδιασθή χρηματικά, κατέσχε όλες της περιουσίες των δημοκρατικών της περιφέρειας στην οποία έδρα... Οι έχθροι του τον τρέμαν. Πληθος στρατιγών, από τους πιο φημισμένους δημοκρατικούς, έπεσπευδέναν εναντίον του. Κατόρθωσαν εν τούτοις να τους καταβάλει όλους. Στην κλεφτοπόλεμο, έλέπετε, τον όποιον κυρίως διέτρεχε, δεν μπορούσε κανείς να του παραβγίη. Στο τέλος όμως, κυνηγημένος από τους σπινούρους του Φουρέ, τσακισμένος από την καταδίωξη του στρατηγού Μπρήν, ο Καδουδάλ αναγκάστηκε να καταφύγει με ψεύτικα χαρτιά ρωσικά στο Παρίσι. Ο Ναπολέων, που τότε ακόμη δεν ήταν παρά πρώτος ύπατος, τότε πρόσφερε εκατό χιλιάδες φράγκα για να εκάτση ήσυχο, ή τον βαθμό του στρατηγού αν δέχταν να προσωρήσει στους οπαδούς του. Ο Καδουδάλ όμως έθεωρε της πρότασης αυτής ως ποσοβητικές. Της απέρριψε, και επειδή δεν είχε στρατό και χρήματα κατέφυγε στην Αγγλία. Κι' από στρατηγός μεταβλήθηκε σε συνωμότη.

Το σχέδιο που είχε στο νου του ο Καδουδάλ, και το όποιο επρότεινε στον Άγγλο πρωθυπουργό Πιτ ήταν το εξής: Είκοσι συνωμότες, μεταμειωμένοι σε γρεναδιέρους θα σφάναν μια μέρα στο Σαίν-Κλου, όπου έμενε ο Ναπολέων. Την ώρα του περπάτου θα ώρ-μωσαν και θα τον απήγγαν! Άλλοι μεμνημένοι συγγενείς θα διασχίζαν τους δρόμους

του Παρισιού τρέχοντας, και θα ζητωκραύγαζαν ύπερ του βασιλέως, οίχοντας στα πλήθη λευτά. Έν τώ μεταξύ ο Λουδοβίκος 18ος θα έστέφετο βασιλεύς, κι' έτσι μέσα σε μια ώρα ή πολιτειακή κατάσταση της Γαλλίας θα είχε μεταβληθή σύριζα!...

Γ' όστερ' από λίγες μέρες έλα ήσαν έτοιμα για την

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Η Αναγγέλλεται απ' τη Νέα-Υόρκη, ότι πέντε από τους διασημότερους αστέρες της θόνης εγκαταλείπουν σήμερα τον κινηματογράφο για το θέατρο: η Λύα ντε Πούτσι, η Κόλιν Μούρ, η Βίλμα Μπάνκνι κι ένας άλλος, ο Ρόντ Λαρόκ. Δεν αποτελεί μυστικό, στο Χόλλυγουντ, ότι η ομιλούσα ταινία έφρασαν από απόρροπου τους παραγωγούς και έγιναν δυσαρεστικές μεταξύ των καλλιτεχνών του θωδού κινηματογράφου, που είδαν ξαφνικά το άστρο τους να ωριμάζει. Η κρίση είναι μάλιστα σοβαρότερη απ' ό,τι φαντάζεστε, γιατί πολλοί διευθυνταί κινηματογράφων, διασκορπισμένοι στις μικρές πόλεις της μεγάλης Αμερικής μετανοούν ζωηρά και ολοφάνερα γιατί εγκατέστησαν μηχανήματα για ομιλούσες ταινίες, των οποίων η μόδα φαίνεται να ξεπέρασε γρήγορα. Ένας παραγωγός έλεγε μάλιστα τελευταία: «Αν μάς την ποτέταν άλλη μια φορά, ποτέ δεν θα δεχόμαστε την ομιλούσα ταινία!» Όπως δὴ ποτε, η Μαίρη Πίκφορντ εγκατέλειψε, ατελείωτη, μια ομιλούσα ταινία μισογυρισμένη και αποφάσισε να ξαναγορίσει στη σκηνή, όπου ντεμπουτάρισε όταν ήταν μικρό παιδί. Θά παίξει, χωρίς άλλο, σ' ένα έργο που τιτλοφορείται «Η Μπρούκλιν Γουάικα». Τίποτα όμως δεν απεφασίσθη ακόμα τελειωτικά. Η Λύα ντε Πούτσι ντεμπουτάρισε στις 21 Αυγούστου, στο Μπρόντγουεϊ, σ' ένα έργο «Γαλλική κατασκευή» κ' η Βίλμα Μπάνκνι, μαζί με τον συνήθη πέρνερ της Ρόντ Λαρόκ, θα ερμηνεύσει το «Πώς να είσθε ευτυχισμένοι». Όσο για τη χαριτωμένη μικρή Ιρλανδέζα Κόλιν Μούρ, το έργο στο οποίο θα ντεμπουτάρει, είναι ακόμη... αβάφτιστο!

Η Γκλόρια Σβάνσον, της οποίας θα θυμίσουμε προσχώρη την πρώτη ομιλούσα ταινία «Η Παρεϊσάκτο», δεν υπήρξε ποτέ αντίπαλος του ομιλούσας. Κι' όμως, προτιμά την καθαυτή ηχητική ταινία. «Υπάρχει, νομίζω, λέγει, ένα είδος ταινιών του οποίου η διάδοσις θα ήταν καλόν να επιτευχθῇ: είναι το μουσικό φιλμ, εκείνο που έχει τα χαρακτηριστικά σημεία της ηχητικής ταινίας και περιλαμβάνει μαζί και τραγούδια. Μπορείς να τραγουδήσεις σε μια ξένη γλώσσα, χωρίς η ταινία να πάψει να ενδιαφέρει το διεθνές κοινό. Στην «Παρεϊσάκτο», μιλώ, τραγουδώ επίσης, γι' αυτό θέλω να πληροφορηθώ της κρίσεως του κοινού».

ΓΑΛΛΙΑ

Στα στούντιο Παραμάουντ του Ζουανβίλ από της ιδρύσεώς των, έχουν «αγορίσει» ταινίες γαλλικές, ισπανικές, ιταλικές, γερμανικές, σουηδικές, πολωνέζικες και τσεχοσλοβακικές. Ένας απειροδίδακτος επισκέπτης που θα έκανε... αινιγματικό αυτός της μέρας, θα διακρίναι προ άλλης εκπλήξεως: καμία αμφιβολία ότι «αγοράζονται» ομιλούσα κινεματική ταινία. Σε όλα τα μέρη ηγαινοεργάζονται, με μικρά θεατήρια, τέχνα του Ουράνιου Κράτους με εθνικές ένδυμας. Όταν συγκεντώνονται σε ζωηρούς ομίλους, συζητούν στη γλώσσα τους. Σε μια γωνιά του τεατρώ ο ήρωι των κινεματικών μανδολίνων ακουγόνταν. Δεν έπαζαν σε κινεματική ταινία, λοιπόν αυτά τα παράξενα υποκείμενα, αλλά στην γαλλική ομιλούσα ταινία που ο Λουί Μερκεντόν «αγορίζει» τώρα για την Παραμάουντ, την «Επιστολή», με μια διανομή που περιλαμβάνει τα γνωστότερα όνομα του γαλλικού κινηματογράφου: Μαρσέλ Ρουέ, της Κομνέ-Φρανσέζ, Πόλ Καπελανί, Καμίλ Μπέρ και Άντρέ Ροάν. Πολλές σκηνές αυτής της ταινίας διαδραματίζονται, πράγματι, στις ιθαγενείς συνοικίες του Σιγκαπούρης.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΩ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡΕ

Paul d' Ivoi

32. (Η συνέχεια)
—Τί κτίριον είνε αυτό;
—Προφανώς θά είνε ή φυλακή, της απήντησεν ο σέρ Μύρλετον.
—Η φυλακή! ανέκραξεν ή νέα. Και το λέτε με τόνση ήρεμάν. Είμαι της γνώμης ότι έχετε καθήκον να φροντίσετε διά την απελευθέρωσιν του κ. Λαδαρέντ.
Ο σέρ Μύρλετον εκτόταξε την κόρη του κατάπληκτος.

—Άλλα πώς να το κάμω; είπε. Δεν γνωρίζω κανένα εις αυτόν τόν διαβολότοπον. Δεν κατορθώνω να συνεννοηθώ με τους κατοίκους.

—Ελάτε, μπαμπά! Όταν ένας Άγγλος εισέρχεται εις δόσκολον θέσιν μακριά από τόν τόπον του, τί κάνει;

—Απυθύνεται πρὸς τόν πρόξενόν του.

—Αλλά ή κ. Λαδαρέντ δεν είνε Άγγλος.
—Είνε φίλος μας και αυτό άρκεί... Από τότε που εξεκινήσαμεν μού έσωσε δεκάκις την ζωήν.

—Πράγματι. Πηγαίνουμεν εις τόν πρόξενον. Ο πρόξενος ήκουσε με προσοχήν και ανέλαβε να προηή εις διαδύματα διά να επιτύχῃ την αποφυλάκισιν του δημοσιογράφου και ώρισεν εις τόν σέρ Μύρλετον συνέντευν διώριον.

την επομένην, διά να του εξηγήσῃ τά αποτελέσματα των ενεργειών του. Αλλά την επομένην ο πρόξενος τους έδωκε μάλλον στενωχωρημένους.
—Ηαχλήθην με την υπόθεσιν σας! είπεν εις τόν σέρ Μύρλετον. 'Αλλ' ο προστατευόμενός σας είνε εις πολλή δύσκολον θέσιν. Ο διοικητής μου είπεν ότι ο ιεροσολών θα απέκρεμλκετο σήμερα το πρωί, αν δεν τόν συνέβαινε το εύχρημα να ανήκῃ εις την πατριότατον 'Εταιρείαν του Ουράνου, της Γῆς και του 'Ανθρώπου.

Ο Άγγλος τότε, παρακινούμενος από την κόρη του, διηγήθη εις τόν πρόξενον πώς έπεσαν εις τας χείρας του το δίπλωμα της 'Εταιρείας και πώς οι Κινέζοι έκαμαν επί του άτμοπλοίου την ιεροσολίαν, ήτις απέδιδετο εις τόν Λαδαρέντ. 'Αλλ' ο πρόξενος τόν διέκοψε.

—Προσέξατε μη σας ξεφύγῃ λέξις για όλα αυτά. 'Αφῃσάτε να πιστεύσουν ότι ο φίλος σας ανήκει εις μυστικήν 'Εταιρείαν. Όλοι οι υπάλληλοι τρέμουν ενώπιόν της. Η κυβερνήσις την φοβείται. Ο διοικητής δεν ετόλμησε ν' αναλάβῃ την ευθύνην της εκτελέσεως και έστειλε να ζητήσῃ οδηγίαν από το Πεκίνο.

Η Άουρετ ύψωσε τους οφθαλμούς πρὸς τόν ουρανόν με ύφος απηλπικμένον. Ο πρόξενος έκρινε καλόν να την ενθαρρύνῃ όλιγον.

Νομίζω, δεσποινίς, ότι όλα αυτά θα τελειώσουν καλά. Σας υπόσχομαι να σας κρατήσω ενήμερον για ό,τι θα συμβῇ.

Με την άορίστον αυτήν παρανομίαν ο πατήρ και ή κόρη απήλθον τ.δ. Προξενείου. Ήσαν τόνον κατρηθεί και σκεπητικοί. Ήσαν παρετήρησαν ένα πλήθος γυμνοπόδων Κινέζων, οι οποίοι τους παρεκλούθουν κρατούντες χονδρά ρόβαλα και κυττάζοντες με ύφος απειλητικόν. Δεν είχαν κάμει εκατόν βήματα

και ένα από τα ρόβαλα, έκσφενδονήσεν με χέρι επιδέξιον, ήλθε και εκτόπησε τόν άναν τόν σέρ Μύρλετον.

Ο Άγγλος ήταν έτοιμος να ποροβλήσῃ όταν ή Άουρετ τόν έκράτησε τή χει. Μις άναμνησις έλαμψεν ως άστραπή εις την αήμην της. Ένθυμήθη το μετάλλινον άνθος πύ Δευκού Δωτοῦ που της είχε δώσει ο Κινέζος Χαν και τά λόγια του: «Με το σύμβολόν σου θα βρῇς φίλους παντού».

Τό άνθος αυτό το είχε κρυμμένο εις μίαν πτυχὴν του κορσάκ της. Το έβγαλε και τί έδειξε πρὸς τόν μαινόμενον πλήθος. Το αποτέλεσμα υπερέβη κάθε προσδοκίαν της. Οι μαινόμενοι έσταμάτησαν, εβήθισαν μερικὰ λέξεις μεταξύ των και κατόπιν διελύθησαν οικαιαί.

Από της ήμέρας εκείνης οι δύο Άγγλοι μπορούσαν να κυκλοφοροῦν ελευθέρως ἐπὶ τήν πόλιν. Όχι μόνον κανείς δεν τόν ήλλει, αλλά ήσανόντο μίαν μυστικήν προστασίαν γύρω των.

Αλλά ή μίς Άουρετ εξηκολούθη να είνε πλήρως άνησυχίας. Τί εγίνετο ο Άραν; Πά εγίνετο αν ή θανατική απόφασις ένεκρινε το από το Πεκίνο; Έξήτησεν από τόν άπυθοντή της φυλακής να ιδῇ τόν Λαδαρέντ. Ο διοικητής όμως είχε δώσει αὐτοῦς διατάγας. Το μόνον που ήδυνήθη να της επιτρέψῃ ήτο να αλληλογραφήσῃ με τόν Λαδαρέντ. Η Νείαμα φυσικά επήγε το γράμμα και έβρε την απάντησιν. Όταν επανήλθε πλησίον τού Λαδαρέντ, τού είπε:

—Είνε ωραία ή μνηστή σου και ή ψυχή της ποῦ ανήκει!

Δύο έβδομάδες επέρασαν χωρίς κανένα νεώτερον γεγονός. Τέλος τήν 15 'Οκτωβρίου εγνώσθη κάτι νεώτερον. Την εἰδησιν την έφερον ο Άγγλος πρόξενος.

Ο δεσπότης θα οδηγηθῇ εις το Πεκίνο φοροτιμένος την κάγχαν, διά ν' αποκαταστήσῃ εκεί εις τόν συνήθη τόπον τών εκτελέσεων, την Γέφυραν των Δακρυών.

Η Άουρετ έκλεισε τά μάτια και έκλονήσθη. Έκείνος, τόν όποιον ήγάπα—ποῦ τ' σθάνετο πόσον—έμελλε να θανατωθῇ και πηγουμένως να υποστῇ το μαρτύριον της κατάρας. Η κάγχα είνε ένα τετραγώνον από χρυδράς σανίδας. Έχει εις τόν μέσον μίαν όπτη, ή οποία κλείει τόν λαμνόν του κατακλύζον δύο άλλας, από τας όποιας περνούν οι δροχίνες του. Ο κατάδικος οφείλει να βαλῇ με το βαρύ και τρομερόν αυτό όργανον βασάνου. Και εγχειρίζετο πέντε ήμέρας ο Λαδαρέντ διά να φθάσῃ εἰς πείρος μέχρι τού Πεκίνου.

Ο σέρ Μύρλετον επήλπισεν την κόρη του, διά να την υποθαπαστῇ και να την ενθαρρύνῃ ει δυνατόν.

—Πατέρα! εμουρμούρισεν εκείνη.

—Θάρος, παιδί μου!

—Θάρος έχω ακόμη. 'Αλλ' έχω μίαν παρόκλησιν να σου κάμω πατέρα.

—Σε ακούω, αγαπημένο μου παιδί.

—Εκτόταξε καλά τόν πατέρα της και κατόπιν με φωνήν τρέμουσαν τού είπε:

—Είλα πλάσει το δειρόν να γίνω σύζυγος τού Λαδαρέντ. Είνε καιρός τώρα που έννοη πώς τόν αγαπώ. Συγγώρησε με που δεν πού το είπα ενωρίτερα. Σήμερα πλέον είνε αργά. 'Αλλά θέλω να είμαι παρούσα εις την τελεάν του στυγερῆς και να ένταφίσω εἰς τόν νεκρόν του.

—Τότεα ξεσπασε σε λυγμούς.

Ο σέρ Μύρλετον εξέτρεσε να παρηγορηθῇ την κόρη του. 'Ητο αδύνατον ο Λαδαρέντ να μη εύρισκε τρόπον να δραπέτευσῃ κατά τήν διέσκημα της μεταφοράς. 'Αλλ'όμως θα τόν παρεκλούθουν εις το Πεκίνο και θα έρσινον τρόπον να είνε πάντοτε πλησίον του κάθε ένδεδόμενον.

(Η συνέχεια εις τὸ προσεχές)

Αντ. Σπηλιωτοπούλου

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Όταν εγύρισαν εις τὸ χωριό, τίποτε δεν είνε μείνει. Τὰ στίβια ήταν άλλα καμένα, άλλα κομμάτια. Τ' άπέλεια είχαν ρημάξει: οι τάφοι είχαν άνακαφῇ. Καί τὰ δυστυχισμένα τὰ δένδρα έμεναν μαύρα αποκαίδια, σημάδια της ερημίας και της καταστροφής.

Όταν νά έπεσε άκούδα εις τούς κάμους, όταν νά πέρσας πανούκλα από τή χώρα, όλα είχαν μαρμαί: άνθρωποι, πράγματα, ζώα.

Καί τὸ χωριό τὸ όμορφο, που ήτανε χωμένο μίς φορά μέσα εις τὰ καταπράσινα κλαδιά, εις τούς άνθους, εις της μυρτίες και τούς πυκνούς θάμνους, όπου τὸ τραγουδοῦσαν τ' άηδόνια όλημερίς και τὸ μωσχολούσαν τὰ λουλούδια, εδειχνε τώρα τούς μαυρισμένους τοίχους των σπιτιών και τὰ κατακαμένα τὰ γλάσματα.

Μόνον τὸ μοναστήρι της Έκατονταπυλιανῆς εκεί ύψηλά, εις τήν κορυφή του βουνού, που είνε εις τὰ πλάγια τὸν στίβια του χωριού, έμενε ακόμα όλόσωο και ανέρηο, ύπως εις τὸν καιρό, που ήτανε εις τὰ καλά του χρόνια τὸ χωριό.

Τὸ μοναστήρι αυτό το είχε κτίσει ο βασιλέας ο Κορνηλιός τὸν παλαιό καιρό. Καί ένας άλλος βασιλέας εις τὸ μοναστήριό την έκκλησία επρόσθεσε τὰ δύο καμπαναριά με τόν δικαίολο αὐτό, θεοφίληά όπταν τὰ κυπαρίσσια.

Τὸ μοναστήρι έκρατοῦσεν ακόμη και ήτον στερεό, αν και τὸ εἴψην έδω και τόσα χρόνια οι καλογέροι. Μὰ τὰ καμπαναριά τὰ είχε κτυπήσει ο καιρός και έγενναν οι τοίχοι των ποῦ και ποῦ, και έλεγες από στιγμή σε στιγμή πως ήταν έτοιμα να πέσουν.

Και διως οι Τοῦρκοι, όττιν τάκαψαν, τὸ μοναστήρι μόνον δεν έκαμαν κουράγιο να πατήσουν.

Όταν έκαθην οι χωρικοί πώς έπαρσαν στὸ Μάτι οι δικοί μας, και πώς οι Τοῦρκοι ήπραν σόβανα τὸ στρατό, και ότι στατός και διάδοτος μαζί τὸ ήπραν για τὰ Φόρσαλα. Όι μέν οι άνδρες, γυναίκες και παιδιά, αφού επήσαν εις τὴν πόλιν, άφήσαν μαζί τους, άφήσαν τὰ στίβια και τρέβησαν, άλλοι για τὸν 'Αγιόκαμπο και τὰ πλάγια της 'Αγιάς, όπου ένόμαζον ότι θα εύρισκαν τὸ στέλλο. Άλλοι, όπου Κεραυιδί το χωριό, και άλλο πέρα στ' άλλα βουνήσια τὰ ήσαν, για να σωθὸν από τόν άπιστο εχθρό, πού πάτησε την Θεσσαλία.

Μόνον ο Γιάννης, ο τρελλός τὸ χωριού, δεν ήλπιε να φύγῃ. Έβλεπε τούς άλλους να σωθουν ξεκαθισμένους απ' τὰ γέλα κ' έμοιαζε σὺν να μην ένκοιβε τή συμφωνία που πλάκωσε όλη την Έλλάδα.

Τὸ κακου ήγαν μερικοί να τόν πάρουν στακικά.

Ο Γιάννης άρχισε να τούς πετροβολῇ. Έβλεπες τὰ σούχα τὸν ένό, εκτόταξε τὸν άλλον τὰ καλλίκα και εκτόπησεν έναν άλλον μαυρισμένο. Όσο που είδαν κ' αποείδαν οι χωρικοί και τόν αφήσαν μέσα στὸ χωριό να τριγυρνῇ σὺν φάντασμα.

Όταν έφυγαν οι άλλοι, ο Γιάννης ο τρελλός επήρε ένα καλάθι, το έγέμισε πέτρες και κατόπιν, και άρχισε να σκαρφαλώνῃ άπάνω στὸν έτοιμότοπο καμπαναρίου, όπου άγοιόκατο.

Όταν εφθασε καταματωμένος, κατασκοτωμένος από τὰ κρεμνοπέσματα εις τὸ ύψηλό της μέρος, όπου είχε καιρό και χρόνια να πατήσῃ ποδοῖ άνθρώπου, εκάθισε εκεί σιωπηλός σὺν θάβια και άνάντευσε τὸ έρημο χωριό.

Οι πελαγοί που είχαν εἶσι: εκεί άπάνω της σωλῆς τους, έτομαζαν κ' έφυγαν στη ζανική ευφάνειά του και μ' ένα πένθιμο φτεροτάσμα αφήσαν κ' εκείνοι τὸ χωριό.

Μόνον ο Γιάννης ο τρελλός έμενε ακόμα

ή ζωντανή ψυχή τ' εκείνη την καταπράσινη σωλή. που όλγιγν όραν πρὶν εδασίλειε ή γαρά κ' ή ευτυχία κ' ή ζωή.

Οι Τοῦρκοι δεν άφγρσαν να φανούν. 'Όταν νελίστι έκάθεβαιν από τὰ διπλανὰ βουνά. Έβαδῃκαν άμέσως στο χωριό, και σὺν τὸ εἰδαν όστρω, έδωκαν άμέσως φωτιά.

Ο Γιάννης τούς έβλεπεν από τὸ καμπαναριό να τρέγουν σὺν δαίμονες έδω κ' εκεί, να μαινόμενους μέσα στῆς έκκλησιές, να μπαίνουν στὰ στίβια, ν' άρπάζουν τὰ ζωντανά, να βάζουσε φωτιά παντού, να κόβουσε τὰ δένδρα. Καί οι Τοῦρκοι, αφού ετελείωσαν τὸ έργον της καταστροφῆς κ' έκαθην κ' άπόστασαν, έπήγαν και έσκήνωσαν έξω απ' τὸ χωριό, εκεί που άλλος εγίνοντο τὰ πανηγύρια κ' εχόρευαν ή λυγρές.

Έπειτα ένα μπουλούκι εξεχώρισε απ' τ' άσκήρι τὸ πολὺ και τράβηξε κατὰ τὸ μοναστήρι.

Ο Γιάννης ο τρελλός τούς έβλεπε από τὸ καμπαναριό ν' ανεβαίνον απ' τόν δρόμο τόν πλάτο, με άγριες φωνές, με ντουφεκιές, μ' έγχαλοή.

Σὺν εφθασαν οι Τοῦρκοι πολὺ σιμά κ' εορίχτηκαν με τούς μπαλτάδες να σπάσουνε της πόστες τὸν μοναστηριού, ο τρελλός επήρε ένα κοτσώνι και τὸ εἰνάζε από ψηλά με δύναμι άπάνω στὰ κεφάλια τους.

Οι Τοῦρκοι έσταμάτησαν για μίαν στιγμή σὺν σαστισμένοι. Έπειτα δυ-τοεῖς φορές εφώναζαν: 'Αλλάχ! και άρχισαν και πάλι τή δουλειά. Μὰ ο τρελλός ξαναόρχισε κ' εκείνος. Μίς μπαλτάδα στη πόστα τὸν μοναστηριού—μιά λιθαρία. Κρυμμένος πίσω από τὸ τέδο τὸ καμπαναριό, επετοῦσε τὸ ένα άπάνω στ' άλλο τὰ λιθάρια από ψηλά και έσπαζε τὰ κεφάλια τὸν Τοῦρκο. Ατάρχωρε, σιωπηλός, χωρίς λαλιά, χωρίς μιλή.

Οι Τοῦρκοι εφώναζαν στήν άρχή και εγύρισαν τριγύρω να ιδούν μήπως άνακαλύψουν τόν άόστο εχθρό που τούς πετροβολούσε.

Εκτόταξε καλά-καλά τὰ δύο καμπαναριά, είδαν τὰ έτοιμότοπα τὰ τείχη τους, τ' άγκωνάρια που εξέιγαν όλο δώ κ' από κεί, είδαν που δεν ύπηρες σκαλωσιά, που δεν ύπηρες τίποτα για ν' ανεβῇ κανείς εκεί ψηλά, είδαν που επεσαν ή πέτρες άνάγκη-άνάγκη από τὰ ύψη, όταν νά της εορίγνε κανένα άόστρο χέρι θεικό, τὸ ήπραν για θάνατο, φοβήθηκαν τὸ μοναστήρι τὸ θαυματουργό κ' έφυγαν χωρίς να τὸ πατήσουν.

Ο τρελλός έμενε εκεί ψηλά σκαρφαλωμένος. Έπειτα από πολλές ήμέρες οι Τοῦρκοι ετράβηξαν όλοι κατὰ τὸ Βελεστίνο, και μερικοί από τούς χωρικούς γύρισαν πίσω να ιδούνε τί έγιναν τὰ στίβια τους.

Και ήσαν τὸ δόλιο τὸ χωριό κατακαμένο, και είδαν τὸ πρὶν κατάγλωρο όστρο σωστό άποκαΐδι.

Ήσαν σταβλούς όλες της έκκλησιές, ύπες δεν επείραζε ο τουρκικός καμῆς κ' άπάντησαν τὰ ήγη τὸν εχθρό και σ' αυτά τὰ ύψηα ακόμη.

Μόνον τὸ μοναστήρι τὸ παλιό καιρό, τὸ βασιλικά τὸ Κορνηνός, με τὸ δικαίολο αὐτό, εφώνετο ακόμη και όλόσωο ακόμα. Αιχικό κ' αὐτό ένκοιβε από τόν εχθρό, λέε και φοβήθηκε να τὸ πατήσῃ.

Κι' έτοεζαν όλοι να ιδούν τὸ θαῦμα. Τὸ θαῦμα ήταν φανερό!

Μίς ευοδία θεική, όταν απ' της έκκλησιές τὸ θωματό, όπου μωσχολίδαν σκαρπίζε τριγύρω τὸ καμπαναριό.

Κι' ο Γιάννης ο τρελλός τὸ χωριό εφώνετο εκεί ψηλά σὺν να εκοιμάτο ήσυχός, σιωμάζοντος στήν άρχή...

Και όμως ήταν πεθαμένος!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑΣ

Ο βασιλεύς της 'Ιταλίας Βίκτωρ Έμμαουήλ Γ' φαινόταν, στήν άρχή τὸν αἰώνας μας, μαγιστὸς στὸ ψάρεμα, δεν τὰ κατάρνεσε όμως σ' αυτό τὸ σπόρ. Μία μέρα, ψάρευσε πολὺ ώρες χωρίς αποτέλεσμα' όταν γύρισε στὸ παλάτι πεζή, ακολουθούμενος από ένα ούλα-κα μόνο με τρία μικρά ψαράκια περασμένα σ' ένα σπάγγο, άντάμωσε ένα χωρικό.

Αὐτὸς είχε ένα δίχτυ γεμάτο ωαία υποαυποδία και ζήτησε φωτιά απ' τόν βασιλέα. 'Αφού άναψε την πίπα του, κυττάζε τόν άγνωστο και τὸν είπε εἰσιωνικά:

—Δεν φαίνεσαι να είσαι δύνατος στὸ ψάρεμα. Μ' αυτά που έπιασες, θάλεγε κανείς πως είσαι ο βασιλέας!

Ο Βίκτωρ Έμμαουήλ κοκκίνισε γι' αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο και ρώτησε:

—Γιατί;

—'Ο! άπάντησε ο χωρικός, νομίζε πως είναι πολὺ δυνατός στὸ ψάρεμα, δεν ξέρει όμως τί τὸ γίνεται και είνε περισσότερο φτιαγμένος για βασιλέας παρά για ψαρά!

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ

Η βασιλίσα Βελελίνα της 'Ολλανδίας, από μικρό παιδί, ήξερε πως ήταν βασιλίσα.

Μία μέρα, γτυπούσε με άσυμμετρική την πόστα τὸν δουκάτο, όπου διασκόταν ή αντιβασιλίσα Έμμα, μητέρα της.

—Ποιός γτυπά; ρώτησε ή αντιβασιλίσα.

—Η βασιλίσα!

Καμμία άπάντησις... Τότε, τὸ τῶ-τῶ της Βελελίνας έγινε πὺό σιγαλό. Κ' ή φωνή επανέλαβε:

—Ποιός γτυπά;

—Η κόρη σας.

Αὐτὴ τὴ φορά, ή πόστα άνοιξε. Τὸ παιδί είνε καταλάθει τὸν αὐτήν.

Μία μητέρα είνε κάτι παραπάνω από βασιλίσα.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ο 'Αλφόνσος 13ος, της 'Ισπανίας ήταν πολὺ φιλάσθεος και ή μητέρα του, ή βασιλίσα Μαρία Κοιστίνα, τὸν έπαρνε συχνά στήν όμορφή, πλάς τὸν δύν-Σαυπατάν 'Ε-κεί ο άνοήτος άέρας ήταν τὸ καλλίτερο φάρμακο για τόν πόνηκα.

Παρά την φιλάσθεαν πόση του, τὸ βασιλικό παιδί φανέρωνε ήδη στήν άπάντησῃ του μίαν ύπεροφάνεια πόση άπαρμένη στο και πῶς ήλπιε.

Ήταν επτά χρόνων όταν κάποτε μέρα έγινε αὐλικός, νομίζοντας πως ή πριγκίπισσία του τὸν επείρασε αὐτὴ την οίκεότητά του είπε:

—Καλημέρα, μπαμπά.

Ο γερὰς Μεγαλειότατος ωρολόηκε με δὺν τὸ κοῦτὸ μπῆ τοῦ:

—Γιὰ τὴν αὐτή, εἶπα μπαμπά, άποκαίθηκε: για σὲς όμως εἶμαι βασιλέας!

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΘΕΡΕΤΗΣ

Όταν ο Μάσκ Τουαίν ο ποιητής 'Αμερικανός εύθυμογράφος, εφθασε στὸ ζενιθ της δόξης του, έπαρνε καθυστερημένα από διάφορα μέρη των 'Ηνωμένων Πολιτειών φωτογραφίες ανθρώπων που ισχυροκόταν πως τὸν ήμίαναν καταπληκτικά.

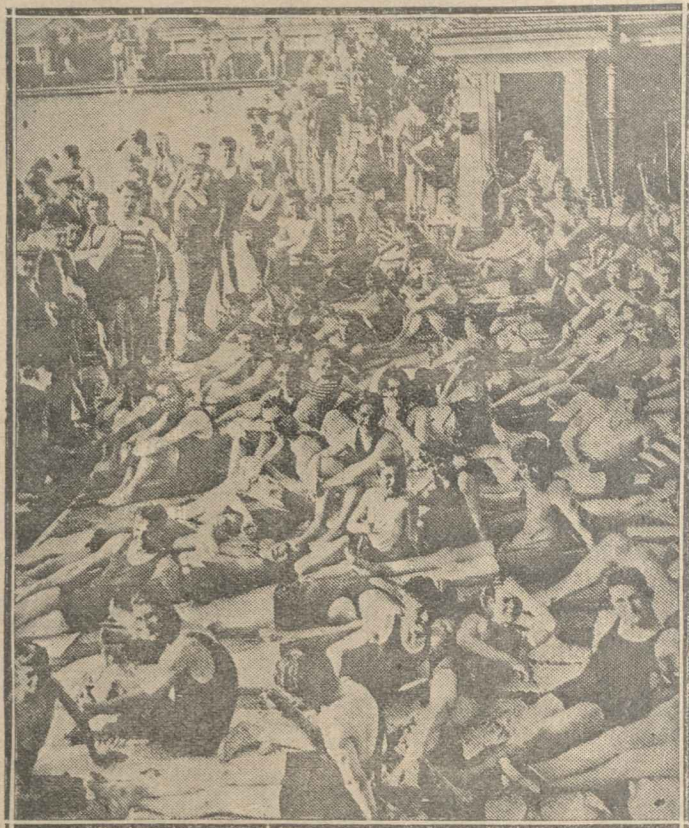
Ήταν από αὐτούς τούς άποστολές, ο Μάσκ Τουαίν εφθασε τὰ τέλη:

«'Αναπτῇ Κόστε.

«Σας εύχαριστῶ πολὺ, που μου στέλατε τή φωτογραφία σας. Μου νομίζει τόσο καταπληκτικά, ώστε στὸ εἶς θά την μεταχειρίζομαι τὸ πρὶν για καθρέφτη, όταν εἰσέλθωμαι.

-ΑΠΟ ΟΛΩΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

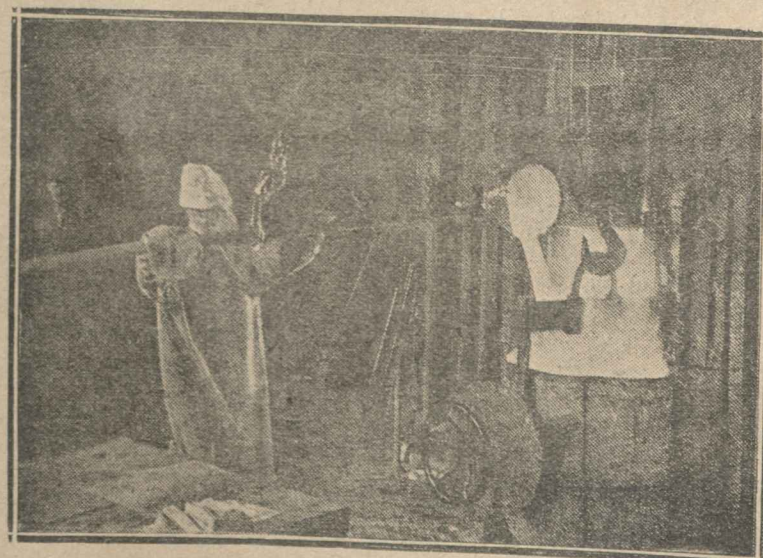
Πώς ρεκλαμάρε τα υποδήματα του έργο-
σταίου του Ένας 'Αμερικανός βιομήχα
νος σε μιὰ πλάζ της Καλλιφορνίας

Ο 'Ελντ'ζόν' που
Αποκαρμύζουν
ταίρια και επί
των καται' στην

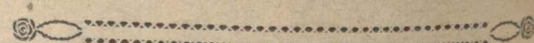
Διάφορες χορεύτριες της Μέτρο-Γκλότον
Επίσης των διευθυντή τους Σάμν Λη ένα ταμπλό για την
Επίσης γυρίζεται τώρα.

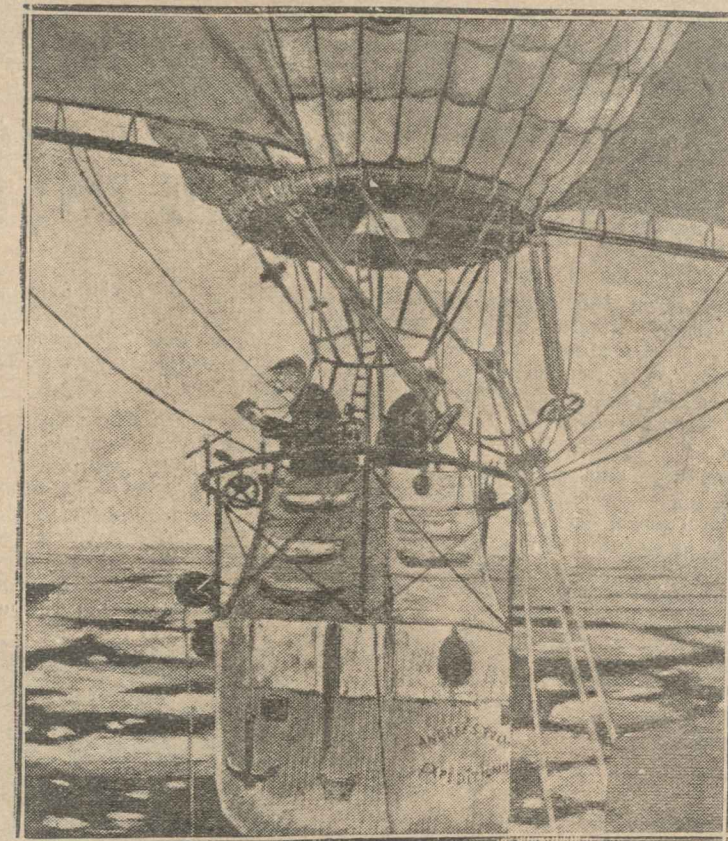
Αριστερά άνω : 'Η ζέστη στην Εύρωπη είναι ανυπό-
φορη αυτές της μέρες. Οι Λονδρέζοι περνούν της
μέρες και της νύχτες των σά πάγκα. Σε τρεῖς μέ-
ρες εσημειώθησαν 52 θάνατοι από την ζέστη. Ίσως
μια άποψις του Χάυδ-Πάρκ, κοντά σε μιὰ δεξαμενή.

Αριστερά μέσον : Καί στα Παρίσια ή κατάστασις δεν
είναι καλλίτερη· 39 βαθμοί υπό σκιάν ! Στην εί-
κόνα φαίνονται αστυνομικοί προσπαθόντες να ζωο-
γονήσουν με αναπνευστικές κινήσεις έναν νέο που
έπαθε ήλίασι.

Αριστερά κάτω : Τί πρέπει να άποφέρουν όμως άφω-
σμένοι εργάται που είναι άναγκασμένοι να ζουν στη
φωτιά ; Ίδού Ένας θερμαστής γερμανικού χαλυ-
βδουργείου που για να άποφύγη την άνυπόφορη
θεριμότητα, έχει δολόκληρο τώ σώμα καλυμμένο με
μιὰ στολή από δυσθερμαγωγό ύφασμα.

Οι αεροπόροι Κόστ (άριστερά) και Μπελλόντ (δεξιά) που πέ-
τασαν από Ατλαντικόν, όλίγα λεπτά προ της άναχωρήσεώς τους για τώ επι-
κίνδυνο ταξίδι. Είς τώ μέσον ή κ. Κόστ.

Μια παλαιά εικόνα του σονη'ού αεροπόρου 'Αντρέ κατά την σιγ-
μήν που ανεχώρει, την 11 'Ιουλίου 1897, διά τόν Βόρειον Πό-
λον με τώ αερόστατο α' 'Ορνεν'. Ως γνωστόν καρμιά είδησις του
δεν έλήφθη ποτέ. Προ μηνός μιὰ επιστημονική άποστολή στον
Πόλο ανέκαλυψε τόν σκελετό του 'Αντρέ και τώ συντρόφου του,
ώς και τώ ήμερολόγιο της άποστολής.

'Ο γάλλος καθηγητής Πικάρ κατεσκεύασε μιὰ σφαίρα από άλου-
μίνιο. Μέσα σ' αυτήν, άφού την προέσθεσεν σ' ένα αερόστατο,
σκοπεύει να πετάξη σε ύψος 16 χιλιάδων μέτρων, για να κάμη
επιστημονικές παρατηρήσεις. Μέχρι σήμερα κανείς αεροπόρος
δεν υπερέβη της 10 χιλ. μέτρα. Στο ύψος των 16 χιλ. μέτρων
δεν υπάρχει πλέον ατμόσφαιρα.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΡΟΥ

Την περασμένη εβδομάδα η γερμανική κινηματογραφική εταιρία «Ουφας» υπέγραψε συμβόλαιο με την Μαρία Σεραβίνη, που θα πρωταγωνιστήσει σε όριζόμενες νέες ταινίες. Η ιστορία του αστρον αὐτοῦ δὲν μοιάζει με κανονὸς ἄλλων· εἶναι γι' αὐτὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

Τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας Σεραβίνη εἶναι ἄγνωστο στοὺς σημερινούς φίλους τοῦ κινηματογράφου. Καὶ μόνον οἱ στὰ 1925 παρηνολούθησαν τὴν γερμανικὴν κινηματογραφικὴ παραγωγή, θεωροῦνται ὡς μὲ θαυμασμὸν τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀρίστη πὸν χάρις στὴν ὑπέροχη πλαστικὴ τοῦ σώματός της, στὴν ξεχωριστὴ κομικότητά της, στὴν ἐξαιρετικὴν ἐκφραστικότητά τοῦ προσώπου της, καὶ πρὸ παντὸς χάρις στὴν εὐφροσύνη της καὶ τὴν αἰσθηματικότητά της ἔδωκε τῆς μεγαλειότερες ἐλπίδες γιὰ ἕνα λαμπρὸ μέλλον.

Πρωταγωνίστησε τότε μετὰ τὴν Έννυ Πόρτεν, τὴν Άστα Νιέλσεν, τὴν Λύα ντε Πόρτι στα γερμανικά φιλμ «Πόρτσδαμ», «Ο δρόμος», «Παγκινία τῆς Κούκλας», «Η ζωή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», κ. ἄ. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔργο ὑπεβύθη μετὰ ἀσύγκριτη ἐπιτυχία τὸν παθητικὸτατο ὁλόο τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς.

Κι' ἔξαφνα, μὰ μὲρα, ἡ Ρομάνια Σεραβίνη χάθηκε ἀπὸ τὸν κινηματογραφικὸν στερεώμα, χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶλλον τί ἀπῆλθε. Ἐφυγε μυστηριωδῶς ὅπως ἦλθε· γιατί κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ εἶχεν ἔλθει, γιατί ἐγκατέλειπε τόσο ἀπότομα ἕνα λαμπρὸ μέλλον, οὔτε σὲ ποῖο μυστηριώδες καταφύγιον ἔκρυψε ἀπὸ τοὺς θαυμαστές της τὰ μεγάλα ρεμβώδη μάτια της καὶ τὸ νοσταλγικὸ τῆς χαμόγελο...

Ἡ Ρομάνια Σεραβίνη ἀνῆκε σὲ μὰ ἀπὸ τῆς καλλιτέρες ἰταλικῆς οἰκογένειας. Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας φημισμένος γιατρός· ἡ μητέρα της κατήγετο ἀπὸ μὰ καλὰ Ἀγγλικὴ οἰκογένεια. Ἡ ἑνωσις τῶν φυλῶν ἐδημιούργησε μὰ φύση ἐκτάκτως ρομαντικὴ. Κι' ἐπὶ πλέον, ἡ μικροῦλα Ρομάνια βρέθηκε νωρὸς σ' ἕνα περιβάλλον πὸν ταίριαζε τόσο πολὺ μετὰ τὴν παιδικὴν ψυχὴ τῆς, δνειροπαρμένη ἀπ' τὰ παραμύθια τῶν Νυμπελνγκεν καὶ ἀπ' τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως τοῦ μεσαιῶνος. Γιατὶ, ἔπειτα ἀπὸ κάποιο οἰκογενειακὸ ἀτύχημα, τὴν ἐκτελεῖαν κοντὰ σὲ μὰ μακρινὴν γυναικὴ θεία της πὸν κατοικοῦσε στὴν Ἀϊδελβέργκ, κοντὰ στὰ ἀπέραντα δάση ποῦ ἡ μάγισσα Ζέττα ἀπεκάλυπτε τὸν παλὸν καρὸ τὸ ἄγνωστο μέλλον. Ἐξῆς ἐκεῖ, δνειροπαρμένη σιδηρόφρακτους ἱππότες ποῖφρευαν σὲ μακρινές, ἀτέλειωτες ἐκστατικές, καὶ ὁρατές νεοαῖδες πὸν γέμιζαν τὰ δάση τοῦ Ζέτεμπελ.

Κι' ἦλθε ὁ πόλεμος, ὁ φοβερὸς πόλεμος τοῦ 14, μετὰ τῆς ἀτέλειωτης συνοδείας τῶν πληγωμένων, μετὰ τῆς καταστροφῆς, τῆς στερησις, τῆς πείνης, τῆς ἀρρώστειας, τὸν θάνατο. Πέντε χρόνια πέρασε ἡ Ρομάνια στὸν μελαγχολικὸν ἐκεῖνον τόπο χωρὶς εἰδήσεις ἀπ' τοὺς γονεῖς της, τρεφόμενη μετὰ κοκκινογύλια, μέσα στὴν πὸν ἀπύλητη μοναξιά· πέντε χρόνια τρεμερὸν ἐφιέλταν!

Ἐτοίμοι οὖν νὰ ἐξηγήσουμε τὴν βαθεῖα εὐαισθησία της, πὸν τὴν κατέστησε ἱκανὴ νὰ ἐκμνηστέον ἀργότερα μετὰ ἀσύγκριτη τελειότητα τοὺς δραματικούς ὁλοους της. Ἐτοίμα δὲ ἐξηγήσουμε γιατί μὲς ἐνηλικιώθηκε, στὸ 22, θέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα πὸν τῆς θύμιζαν τόσο πολὺ τὴν μεγάλη ἀνθρωποσασαγὴ, καὶ ταξίδεψε στὴν Αἴγυπτο, στὴ Σομαλία, στὰ νησιά τῆς Σόνδης.

Ὁ ἑσπὸς ἦλιος τῶν τροπικῶν χωρῶν, καὶ τὰ πολυχρόνια ἑξωτικά λουλούδια γέμισαν τὴν ψυχὴ της ὅλο χαρὰ καὶ τῆς ξανάδωσαν τὴν δέ-

ψα τῆς ζωῆς, τὴν ἀνάγκη τῆς δημιουργίας. Μόλις ἐνεφανίστηκε μπρὸς τὸν κινηματογραφικὸ φακὸ κατέκτησε ἀμέσως μὰ σημαίνουσα θέση. Οἱ κριτικοὶ δὲν ἔβλεπαν νὰ τὴν θαυμάζουν.

Ἡ ἐπιτυχίς της ὅμως δὲν τῆς γύρισαν τὰ μυαλὰ ὅπως συμβαίνει μετὰ ἄλλα ἄστρα. Σερνὴ πάντα καὶ ταπεινὴ! Μιλοῦσε μετὰ θαυμασμὸν γιὰ τῆς μεγάλες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου. Διάβαζε πολὺ λίγο. Σκεπτότανε ὅμως πολὺ. Ἡ εὐαισθησία της, πὸν φθάνε κάποτε σὲ σημεῖο νοσηρότητας, τὴν ἔκανε νὰ λατρεῖ τῆς μυρωδιές, τοὺς ἤχους, τὰ χρώματα. Ὅλα τῆς μιλοῦσαν ὅλα τὰ ἀ-

Ἡ Ρομάνια Σεραβίνη σ' ἕνα θριαμβευτικὸ ρόλο της, ὡς Μαρία Μαγδαληνῆ.

σθανότανε. Φαινότανε πράγματι πλασμένη γιὰ νὰ ἐναρμονίσει τὴν γυναικὰ στῆς πὸν ἀνθρώπων, στῆς πὸν γυναικῆς ἐκδηλώσεις της. Καμμιὰ ἄλλη δὲν μποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τὴν τελειότητα τὴν γυναικὰ πὸν βασανίζεται ἀπὸ τὸ πάθος, τὴν ἀγωνία ἢ τὴν τῆρη. Ἐξῆς ὅμως καὶ νὰ γελά, μ' ἕνα γέλιο λεπτὸ, ἔξυπνο, εἰρωνικὸ...

Κι' ἔξαφνα, μὰ μὲρα, χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶλλον τίποτε, χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία, ἡ Μαρία Σεραβίνη ἔξαφανίστηκε... Πάνε τώρα πέντε χρόνια...

Ἐνα βροχερὸ καὶ μελαγχολικὸ βράδυ τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, ὁ γάλλος κριτικὸς τοῦ κινηματογράφου Λιονέλ ντ' Ὠτρέκ, περνοῦντας ἕναν παρυσινὸ δρομάκι, σταμάτησε ἔαφνικὰ μπρὸς στὴν αἰλουέττα μᾶς κομικῆς γυναικῆς πὸν τραβοῦσε ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιο σὲ ἄλλο, χωρὶς νὰ δῇ καμμιὰ προσοχὴ γύρω της. Ὅταν ὅμως ὁ ντ' Ὠτρέκ ἀντίκρισε τὸ βλέμμα της, κατὰ σὸν δνειρο, σδυμένο καὶ μακρινὸ, ἔβλεψε μέσα του. Τὴν κίτταξε προσεκτικὰ. Τὴν ἀνεγνώρισε μετὰ δυσκολία· ἡ Ρομάνια Σεραβίνη πὸν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε σὲ Βερολίνο!

Ἦταν πάντα δημοφῆς, πάντα κομικὴ, μὰ τὰ μεγάλα νοσταλγικὰ μάτια της φαίνονταν τώρα πὸν λυπημένα παρὰ ποτέ... Τὴν πληρῖσε καὶ τῆς ἔτεινε τὸ χέρι—ποῦ

ἔτρεψε ἐλαφρὰ...

Τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς της ἦταν παρὰ ὅτι πὸς παρὰ ἔξω καὶ ἔξω ἦταν ὅλα της. Ἐπειτα ἀπὸ μὰ μεγάλη θλίψη, ἔπειτα νωρὶκὲς κρίσεις πὸν τῆς ἄφησαν μὰ πρωτοφανὴ νευρώσει· τὸν οἰσφαγισμὸ. Ἡ συστολὴ πὸν οἰσφαγισμὸν δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ λάβῃ καμμιὰ τροφή.

Ἐπὶ τέσσερα χρόνια, ἡ Ρομάνια Σεραβίνη ἔζησε τὸ πὸν τραγικὸ σενάριο, περιλανώμενη ἀπ' τὸ Λονδίνο στὴν Ρώμη, καὶ ἀπ' τὸ Πάρις σὲ Βερολίνο, ἐπισκεπτομένη τοὺς γυροῦς, καὶ ζητώντας νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἀσθένεια πὸν τὴν κατέβαλλε. Ἀδυνατῶν ἀνευθύνθηκε στοὺς πὸν μεγάλους νευρολόγους τῆς Ἑδρώτης καὶ στὰ πὸν μεγάλα νοσοκομεία. Δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς κάμουν τίποτα. Ἐπὶ τέσσερα χρόνια ἔζησε μετὰ οὐσιες καὶ μὴ γὰρα. Ἡ ἀγνώστη ὅμως ἀρρώστια ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε τὴν ἔχε ἐξαπλῶσει ψυχικὰ καὶ σωματικῶς. Καὶ θύαν τὴν στήνθησε ὁ ντ' Ὠτρέκ, τὸ βροχερὸ ἐκεῖνο βράδυ τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, ἡ Ρομάνια Σεραβίνη φαίνετο ἔξω ἑαυτῆς ἐκνευρωμένη, καὶ ἐξαπλῶμενη. Μόλις ὁ γάλλος κριτικὸς ἔβλεψε τὴν κατὰστασι τῆς, τὴν πῆρε ἀμέσως καὶ τὴν ὄδηγησε σ' ἕνα φίλο τοῦ νησιάρου, τὸν ἰατρὸ Νικολέσκο.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπέροξε κεραυνόβολο: τὸ πὸν δρᾶμα—πρᾶγμα ἀπίστευτο—ἡ Ρομάνια εἶχε ἐπὶ τέσσερα χρόνια ἐγκαταλείψει ἀνοήτως ὅλες τῆς ἱατρικῆς κορυφῆς τῆς Ἑδρώτης, ἀσθένειαν τὴν ἀπέραντη χαρὰ τοῦ λατρεμένου, μπόρεσε νὰ φράγῃ!

Κανεὶς δὲν τοῖμοι οὖν νὰ ἐλπίσῃ σ' ἕνα τόσο κεραυνόβολο ἀποτέλεσμα, ποῦμαζε μετὰ τὸ φιλμ τοῦ Παρλυτικῶ. Σὲ μὰ μὲρα μέσα γυρὸς γιαντρικά, χωρὶς ἐγγειρησεις, χάρις μόνον στὴν ἱστοβολὴ πὸν ἔβλεψε ἐπὶ τῆς ἀρρώστιας ὁ νευρολόγος, μπόρεσε ν' ἀποδόσῃ στὸν κινηματογράφου μὰ μεγάλη καλλιτέχνητα, πὸν ἡ εὐνοπαρὴ ἐπιστήμη εἶχε καταδικάσει.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἠρνήθη ἡ διαθήκη τοῦ ἀποθανόντος τελευταῖος Σάου Γουόνονερ, γυνικοῦ διευθυντοῦ τῆς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἐταιρίας «Γουόνονερ Μάρκος». Τὸ πὸν ὅλον τῆς κληρονομίας του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἀπὸ μετοχές τῆς ἐταιρίας Γουόνονερ, ἀνέρχεται εἰς ἕνα πέντε ἑκατομμύριον δολλαρίων.

Εἰς τὴν Λίνα Μπακέρτ, τὴν χήραν τοῦ Σάου Γουόνονερ ἐκληροδότησε τὸ πὸν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δολλαρίων (7% ἑκατομμυρίων δραμῶν), εἰς δὲ τὴν κόρην τὸν ὅμιος μέχρι τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας της νὰ ἔχῃ τὴν ἐπαροῖαν ἑκατὸν χιλιάδων δολλαρίων, ὅταν δὲ συμπληρώσῃ τὸ 21ον ἔτος θὰ ἀνασχεματῇ γυνικὴ κληρονομία τοῦ καὶ θὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν της ὅλην τὴν κληρονομίαν.

“ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ,”

Σήμερα έχουμε δρᾶμα. Τὸ σημερινὸν μας ἔργο, ἡ ἱστορία μᾶς θεατρικῆς ἀγάτης, τῆς Μάγδας Νικολέσκου καὶ τοῦ Τάκη Ἀγγελετοπούλου, εἶναι ἕνα δραματικὸν παρμένο ἀπὸ τῆς ζωῆς μᾶς θεατρικῆς πὸν ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐλεύθερη ζωὴ καὶ νὰ παντρευτῇ ἕναν ἀπὸ τοὺς θαυμαστές της...

Ἄς δοῦμε. Τὰ πρόσωπα τοῦ δρᾶματός μας εἶναι γνωστὰς τέσσερα. Ἡ Μάγδα, ὁ Τάκης, ὁ Λεωνίδας Γ... καὶ ἐγώ... Ὅπως βλέπετε δὲν εἶμαι μόνον γιὰ κομωδίες καὶ γιὰ φάρσες. Παίζω καὶ σὲ δρᾶματα.

Ἐποχὴ 1925. Ἡ αἰλιά αἰρεται λοιπόν.

Ὁ φίλος μου ὁ Τάκης ὁ Σιδ...—καλὴ του ὥρα—μᾶς φέρνει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν παρὰ ἕναν ἄλλον Τάκη.

Ὁ κύριος Τάκης Ἀγγελετοπούλου, φίλος καλὸς καὶ παιδὶ ἐξίμην.

—Χαρήκαμε πολὺ!

Γιὰ νὰ βρῶμε τὸ καινούριον μέλος τῆς θεατρικῆς παρέας μᾶς τραβήξαμε ἐκεῖνον τὸ βράδυ, πὸν νωρὸς γραμμὴ γιὰ τὴν Ταβέρνα νὰ τὰ ποῦμε καὶ κατόπιν νὰ πάμε σὲ τὸ θέατρο ὅπως ἦταν τὸ πρόγραμμά μας, κάθε βράδυ. Κρασάκι καὶ κατὰδίστα στὴν ταβέρνα τοῦ Γιώργου τοῦ Ζαμάνη στὴν ἐκκλησιαστικῶν, καὶ ἄλλοι... θέατρο. Τὸ καινούριον μέλος τῆς παρέας μᾶς ἀπὸψε εἶναι λίγο μελαγχολικὸν.

—Τὴ νύχτῃ ὁ φίλος, Τάκη; ῥωτῶ τὸν Σιδεομένο.

—Ἐρωτα ἔχει!

—Ἄντε; Καὶ μετὰ;

—Μὲ μὰ πολὺ γνωστὴ μᾶς. Τὴν λές; Ἀπὸς νὰ φάμε κουφέτα; Ἀπὸς γελώντας ὁ Τάκης.

—Γιατὶ δὲ; ... Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὴ;

—Ἡ Μάγδα!

Συνεχίσαν τὸ καινούριον μέλος τῆς παρέας μᾶς γιὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ, καὶ ἦπαμε καὶ ἄλλη μὰ ἐμῶν στὴν ὑγεία της.

Ἐνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀντήχησε! Τὸ νέο μέλος τῆς παρέας ἀναστενάξε!

—Μὴν ἀναστενάξεις Τάκη—καθουράζει ὁ ἕνας Τάκης, τὸν ἄλλον Τάκη—τὰ πράγματα θὰ πάνε πολὺ καλὰ... Ἐννοια σου!

Ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ θεάτρου. Ὅλοι γραμμὴ ἀπὸψε γιὰ τὸ θέατρο Παπαζοάνου δὲν ὀκτώσας τοῦ κ. Γονιδὴ παίζει τὴν «Πρωτεύουσαν». Ἐκεῖ παίζει καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τῆς καρδιάς τοῦ Τάκη τοῦ Σιδ... ἡ Νίτσα ἡ φιλοσόφου ἑπὶ τῆς καὶ ἡ Μάγδα... Κεραινοὶ καὶ ἀσπερτές!

Ἐπῆλθε τὸ θέατρο, Σ' ὅλη τὴν παράστασιν εἰς κόρτε ἦταν ἐκεῖνο; Τὸ νέο μέλος τῆς παρέας μᾶς εἶχε ἐξελιχθῇ νὰ κορτάρῃ τὴν Μάγδα.

Ἡ παράστασις τελειώνει.

Βγαίνουμε ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο. Ὅπως καὶ κάθε βράδυ τὸ αὐτοκίνητό μᾶς, ἡ «Καντιλάνα» τοῦ Ἀντόνη, περιμένει νὰ πάρῃ τὴν πρωταγωνίστρια τῆς καρδιάς τοῦ Τάκη τοῦ Σιδ... καὶ ἐμᾶς καὶ θὰ πάμε κατ' εὐθείαν σὲ τὸ Φάληρο γιὰ ἐξέλιξη... Ἀπὸψε θάρῃ καὶ ὁ ἄλλος Τάκης.

ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Μπαίνουμε σ' αὐτοκίνητο καὶ περιμένουμε τὴ Νίτσα! Ἡ Νίτσα ὅμως δὲν ἔρχεται μόνη. Φέρνει μαζί της καὶ μὰ φιλενάδα της, τὴν Μάγδα Νικολέσκου, πὸν τὴν εἶχε πάρει, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μαζί τους.

Ἡ καντιλάνα σὲ λίγο ξεκίναγε γιὰ τὸ Φάληρο. Τὸ νέο μέλος τῆς παρέας ὁ Τάκης, νοῦμερο δύο, ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνηση εἶχε χάσει τὴν μιλία του σ' ὅλο τὸ δρόμο.

—Γιατὶ δὲ μιλάει τίποτα ὁ κύριος; ῥωτῶ ἡ Μάγδα.

—Εἶναι μελαγχολικὸς. Ἀπαντήσαμε ἐμῆς.

—Καὶ γιατί; ῥωτῶ ἡ Μάγδα.

—Γιατὶ εἶναι ἐρωτευμένος!

—Καὶ μετὰ;

—Μὲ σένα, ὁ Μαγδάνα, τῆς ἀπῆλθες ὁ Τάκης ὁ Σιδ...

Τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ γίνονται σοβαρά! Ἐνὰ ἀναστεναγμὸς, πὸν βαθὺς καὶ ἀπὸ τὸν στεναγμὸ τῆς ταβέρνας, ἄλλος ἀναστεναγμὸς τῆς Μάγδας... καὶ προτοῦ νὰ φτάσῃ τὸ αὐτοκίνητο στὸν Μπάτη, τοῦ Π. Φαλήρου στὴ θάλασσα, ἡ Μάγδα καὶ ὁ Τάκης, ὁ Τάκης καὶ ἡ Μάγδα τὰ εἶχαν κάνει θάλασσα! Τὰ εἶχαν, μετὰ λίγα λόγια, ψήσει μέσα σὲ αὐτοκίνητο!

Φτάσαμε στὸν Μπάτη! Οἱ Τάκηδες βρίσκονται τώρα καὶ οἱ δύο

Μάγδα Νικολέσκου

στῆς δόξας τους. Ἰδιαιτέρως ὁ νέος Τάκης μετὰ τὴν Μάγδα εἶναι ὁ πὸν τρελλός. Τὰ σὰν ὅλα ἀπὸ τὴν χαρὰ του, καὶ γιὰ μὰ στιγμὴν σὲ μὴ γὰλο τοῦ ἐρωτικῶ φροῦτε δοκίμασε μὲς στὴν σελήνη αἰώνιαν πλῆξη! Ὁραζόνται καὶ οἱ δύο νὰ ἀλληλοπαροῦν. Καὶ ἂν δὲν τὸ περνοῦν νὰ αὐτοκτονήσουν ἀμοibaίως.

—Μετὰ χαρὰς σας, ὁ παιδί, νὰ γίνω καὶ κομπάρσος.

—Καὶ τώρα μάλιστα! Ἀποφαινόμεναι καὶ οἱ δύο ἐρωτευμένοι...

Πῆρα, θυμάμαι, δύο στεφάνια ἀπὸ τὰ βαρέλια τοῦ ἐθείου τοῦ Μπάτη καὶ τοὺς σκεφάνασα.

—Μὰ ἐπρόβαθ σὰς κάναμε τοὺς εἶπα...

Καὶ τὸ γλέντι τῆς ἐπρόβαθ τοῦ γάμου ἐξελιχθῆκε μέχρι πρῶτας.

ΘΑ ΠΑΩ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, οἱ δύο Τάκηδες, εἶχαν πὰ κάθε βράδυ παρὰ μετὰ τὴν παρέα μᾶς. Ἡ Μάγδα καὶ ἡ Νίτσα, ἡ Νίτσα καὶ ἡ Μάγδα ἦταν τὰ κορίτσια πὸν στέλιζαν τὴν συντροφία μας. Ὁ Τάκης ὁ Σιδ... καὶ ὁ Τάκης ὁ Ἀγγελετοπούλου μετὰ τὰ σταίριας τοῦ τὰ σάγαγε κάθε βράδυ ὅσπου μὰ μὲρα ἔκα-σε ἡ ἐμπόμας. Ὁ ἕνας Τάκης ὁ Ἀγγελετοπούλου ἐδῆλανε εἰς τὴν παρέα, ὅτι εἶναι ἀδύ-

νατο νὰ βλέπῃ τὴν Μάγδα του νὰ παῖν σὲ θέατρο... Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν πᾶν γυναικα του, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατέρα του. Ἦταν μοναχογιὸς, καὶ ἦλπε πάντα πὸς ὁ πατέρας του δὲν θὰ τοῦ χαλοῦσε τὸ χε-τήρι...

Καὶ πράγματι τὴν ἄλλη μέρα πῆγε σὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε, πὸς θὰ παντρευτῇ καὶ θὰ πᾶν μὰ θεατρίνα.

—Εἶσαι καλὰ; τοῦ λέει.

—Πολὺ καλὰ! Εἶναι καλὸ κορίτσι καὶ πρέ-πει νὰ τὴν πάρω.

—Νὰ πεδάνης καλλιτέρας, τοῦ ἐδήλωσε ὁ γέρος ἀπειλητικὰ καὶ θυμωμένα παρὰ νὰ πᾶ-ρης αὐτὴν.

Καὶ ὁ Τάκης ἔφυγε μετὰ κλάματα...

Εἶχαν νὰ τὸν ἰδοῦμε τοεῖς ἡμέρες στὴν πα-ρέα. Ἐπίσης καὶ τὴν Μάγδα τὸ ἴδιο. Εἶχε φύ-γει καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ θέατρο, καὶ τὰ νοῦμερά της τὰ ἔκαναν ἄλλες στὴν «Πρωτεύουσαν».

Ὅλοι εἶπαν, ὅτι ὁ Τάκης ἔκλεψε τὴν Μάγδα. Καὶ ἡ παρέα μᾶς ἦπε εἰς ὕγειαν τῆς ἀπαχθεί-σης...

ΟΙ ΓΑΜΟΙ!

Καθόμουν σὲ γοαρεῖο μου, 25 Ἰουλίου 1925 βράδυ. Μέσα σ' ὅλα τὰ ἄλλα θεατρικὰ σημεῖωματα πὸν περᾶσαν ἀπὸ τὰ χέρια μου, περναί καὶ ἕνα «χειρόγραφο» Ἀγγελετοπούλου γάμου: «Τάκης Ἀγγελετοπούλου καὶ Μάγδα Νικολέσκου τελοῦν ἀπὸψε τοὺς γάμους τὸν...»

Καὶ ἀπὸ κάτω μὰ ἀποσπείραση; Κοιμάσε. Νὰ μᾶς συγχωρῆς πὸν δὲ σὲ κάνουμε κομπάρ-σο, γιατί ἔχουμε κομπάρσο μᾶς τὴν...

Μάγδα - Τάκης

Ἐβάλα τὴν ἀγγελία νὰ δημοσιευτῇ στὴ «Βραδυνή», καὶ ἀμέσως ἔτρεξα στὴ μῦτρα καὶ ἀνεκοίνοσα στὰ παιδιά τοὺς γάμους.

Σ' ὅλους φάνηκε πολὺ παρὰ ἔξω. Δὲν εἶχαμε πῆλ τὰ ἐπῶτα ποτήρια μᾶς, καὶ καταφάνει λυγνασμένη καὶ μετὰ κλάματα ἡ ἀδελφὴ τῆς Μάγδας, ἡ Ζαννέτα.

Τρέξετε, ἡ Μάγδα καὶ ὁ Τάκης πάνε νὰ σκετασθῶν!

—Τὴ λές βρε Ζαννέτα;

—Πάνε νὰ πεθάνουν. Νὰ καὶ τὸ ση-μεῖωμά!

Καὶ μᾶς δείχνει τὸ σημεῖωμά πὸν τῆς εἶχεν ἔρσει σὲ σάτι.

Πᾶμε νὰ πεθάνουμε. Ἐτοίμοι ποίε. (ἘΠᾶ-με νὰ παντρευτοῦμε)! Γεῖα σας γὰ πάντα!

Σὲ φιλοῦμε ἀγαπημένη μᾶς ἀδελφούλα.

Τάκης - Μάγδα

Σὰν τρελλοὶ ὅλοι μᾶς, μὲς μετὰ τὴν Ζαννέτα πρῶτα εἶπαμε σ' ἕνα αὐτοκίνητο, καὶ ἀποφασί-σαμε νὰ πάμε σὲ τὸ Καλαμάκι. Καὶ τὸ αὐτοκίνητό μ

ΑΙΘΗΝΑΙΚΑΙ ΖΩΡΙΖΑΙ

J. H. Rosny Aîné

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Στην άκρη του χαλαρώματος έτρεχε μία πηγή. Έβγαίνει από τον τοίχο, κυλούσε λίγα μέτρα και χανόταν μέσα στα φίλοστοργα πλάγια της γής. Ο Ουμπέρ Κλαυρώ άγαπούσε τρυφερά την πηγή αυτή. Πήγαινε εκεί τακτικά κι άκουγε την ατέλειωτη φλυαρία της, την δροσερή φωνή της, σαν της νεράιδας, που τραγουδούσε την γαλήνη του κάμπου, των λειβαδιών, που ήταν σκεπασμένα με άγριοιούλουδα, των χορταριασμένων πλαγιών του βουνού. Άλλοκοτο πράγμα! Μέσα σ' αυτή την φοιτητική περιπετειώδη ζωή του πολέμου, ο Ουμπέρ ύπνιοπολούσε περπατώντας μπροστά στην πηγή αυτή.

Χάρη σ' αυτή την πηγή έγνώρισε τον Σάολ Μαζράντ, έναν άλλο συστρατιώτη του. Ονειροπολούσαν μαζί της μεγάλες έναστερες νύχτες, όπου ένα έντονο φεγγάρι χαράωνε τα σύννεφα... Έπειδή είχαν όμοιες ιδέες και γούστα, έπειδή ή σιγίμες που περνούσαν ήσαν φοικιαστικές, κι αυτό ή φιλία τους μεγάλωνε κάθε μέρα.

Οι μήνες περνούσαν, τρυφεροί και μονότονοι. Οι νέοι όμοιοι αυτοί δεν ήταν δυστυχισμένοι. Τό άνθος της έλπίδας άπλωνε εντός τους τα αιώνιους πάσινα φυλλάδια του.

Ξαφνικά ο Μαζράντ έγινε μελαγχολικός ένα βράδυ μουρμούρισε:

— Έχω μία φοικιτή προαίσηση! Ζώ καθώς ζάνεται της τελευταίες μου ώρες... Θα βρεθώ μέσα στην τάπη μου δυο γράμματα. Πρέπει να τα στείλεις στην διέθυνση τους και να γράψης και συ ό ίδιος...

Ο Ουμπέρ θέλησε να διασκεδάση τό θλιβερό αυτό προαίσηση.

— Τό πήρα άπόσας, είπε ο Μαζράντ μ' ένα άρτο χαμόγελο. Είναι προτιμότερο να μ' άρτήσης στής ιδέες μου... Έχω κι άλλη μία παράκληση: Όταν θα πάρης άδεια, θέλω να πς να την δής...

Ο Ουμπέρ τό υποσχέθηκε. Ο Μαζράντ πήγε και κάθισε κοντά στην τηγή, και ρεμβάσανε για στενή ροά μαζί.

Την νύχτα, ένα θραύσμα οδίδος σκότωσε τον Μαζράντ. Ο Ουμπέρ βρήκε της άθικτες επιστολές: πρόσθεσε σ' αυτές μία τρίτη, όπου διηγότανε τον ώραίο θάνατο του φίλου του, και της έστειλε όλες μαζί.

Την άλλη μέρα πληγώθηκε κι ο ίδιος στο πόδι.

Μόλις πήρε την άναρρωτική άδειά του, συλλογίστηκε να εκπληρώση την υπόσχεσή του. Η Έλένη Βαρνέζ, στην οποία είχε στείλει τα γράμματα του σκοτωμένου φίλου του, καθότανε σε μία μικρή πόλη, όχι μακριά από την Αιμένη. Μία γρηά θεία, λίγο στριμμένη και προμαρτυρικά σιωπηλή, άναπλήρωνε την μητέρα της. Η δυο γυναίκες δεχθήκανε τον νέο σ' ένα μπλε σαλονάκι, γαρνιρισμένο με πρόσμαρα έπιπλα.

Η Έλένη είχε την χάρι των λουλουδιών που πρέπει να τα κυττά κανείς άπό κοντά...

Ο Ουμπέρ και εκείνη μιλούσαν με σιγνή φωνή, ενώ έναλλάξ ένα παλιό ρολόγι και μία έκκλησιά ρυθίζανε τον καιρό που περνούσε. Η καμπάνα έδινε στην ώρα την χάρι των παλιών τραγουδιών...

Μιλούσαν για τον Σάολ, για τον εύγενικό ήρωισμό του, για τα όνειρά του, για την πηγή του χαλαρώματος.

Όταν έρευνε ο Ουμπέρ, ή Έλένη τον παρεκάλεσε να της επισκεφθή και πάλιν. Η σιωπηλή θεία φάνηκε υπερβολικά φιλόξενη. Και σιγά-σιγά, ο νέος στρατιώτης άγάπησε αυτό τό παλιό σαλονάκι, τό ρολόγι με τον

Όταν έφευγε ο Ουμπέρ, ή Έλένη τον παρεκάλεσε να την επισκεφθή.

Πεπεινός, την έκκλησιά, τό καμπαναριό και πρό πάντων την νεαρή οικιδέποινα.

Μετά την άναρρωσί του, ο Ουμπέρ έμεινε κουτσός. Τον τοποθέτησαν σε βοηθητική ύπηρεσία. Τον στείλανε στα τέσσερα σημεία της Γαλλίας, έπειτα, ή σύμπτωση, ή περιστασεις και ή μυστηριώδεις δυνάμεις που μς κυβερνάνε με την βοήθεια των διατυπώσεων και των σφαγίδων, τον ρίξαν κοντά στη μικρή πολιτεία.

Τού ήταν εύκολο τώρα να βλέπη συχνά την νεαρή κόρη. Έγνώριζε την γρητσία της και την άθωα ψυχή της. Και σε λίγο ο Ουμπέρ δεν άργησε να καταλάβη, πως ένα αίσθημα πολύ τρυφερό τον κυριεύε, πως ένα αντίκρυζε την Έλένη, και τον ξανάβριε κατά της επικίνδυνες εκείνες στιγμές, όταν μς βασανίζει ή μοναξιά. Βερωλευνόντανε με της παραδόσεις, και μ' όλα εκείνα τα παλιά τραγούδια, που οι Βάρδοι έζωσαν να λένε τόσο μαγευτικά. Μ' άπό της εικόνες αυτές, δεν έλειπε ως τόσο, παρά μόνον της πιο άγνές, έπειδή ήταν καθαρός άπό κάθε ψυχική διαστροφή, και ή επιδηλητική άνάμνησι του Σάολ ύπηρεζε ζωντανή μέσα του... Χρειαστήκανε παραπολλές βδομάδες πριν άποφασίση να έ-

ξουλογηθή στον έαυτό του, τό τι σιεύανε μέσα στην καρδιά του. Μόλις τό παρέρβηκε αυτό υπεργέωσε τον έαυτό του να κινή πια τό χαθίκον του. Άρσίωσε της επισήμης του, και έπί τέλους της έκανε πολλή σπάνια. Δεν θα δεχότανε ποτέ να τον παρέρβη το αίσθημά του, ώστε να προσβάλη την μνήμη του άληθινότητος συστρατιώτη του.

Πρώτη τό παρέρβησε αυτό ή θεία, και τούκανε παρέρβη. Προσπατήθηκε διάφοροι υπογρεώσεις, και έπειδή ή Έλένη τον κυττά με τα έξυπνα καστάν της μάτια με άντιφεγγιές άμεθύστατο και τοπαζιού, ύπηρερησε κανονικά.

Ένας μήνας πέρασε δίγως να ξαναπαρέρβησε στο μπλε σαλονάκι. Κατέστη όμοιος άπο την νοσταλγία του καμπαναριού, του άρχαίου ρολογιού, της έκκλησιάζ. Καθώς ήταν άνοη, ή εικόνα της Έλένης παρουσιάζτανε μπροστά του πιο έντονα μέσα στα σύννεφα που δειλινού και μέσα στής πρόταξες νταντίλλες των ληνών.

Ένα άπόγευμα, περνώντας άπό κεί, είδε την Έλένη καθισμένη σ' ένα πέτρινο παγκάκι. Η θεία έδίδιζε με μικρά δήματα ζωστή και στεγνή άγαπούσε πολύ να περπατή...

Η Έλένη άντελήθηκε τον Ουμπέρ και τον χαϊρεύσε μ' ένα χαμόγελο λίγο λυπημένο. Ολόγυρα όλα ήταν καταπράσινα. Ένα ώραίο κοτσάφι, πλουμισμένο σαν τελεταρχή κηδέων, έψαλλε με μία γονική φωνή νερού και κρυστάλλου. Δυο μελισσοφάνη πληπάζανε φιλάρεσκα πάνω στην άμμοδιά...

Μιλήσανε με κάποια τραχή και άσυναρτησία στα λόγια τους. Έπειτα εκείνη είπ:

— Η θεία μου έχει δικη... Μας άπορεύε...

Έγινε κατακόκκινος. Έπειτα κατακτάνισε, και χαμήλωσε τό κεφάλι. Τα χείλη της Έλένης φοικιάσανε.

— Ως τόσο ή θεία είχε πληγεί. Κύττάς τους νέους με τό πρεσβυποτικό βλέμμα της: — Και μάλιστα, συνεπλήρωσε εκείνη, προς την άπόφαςι να μη μς ξαναβιή πιά... Τον έπιδιοκνίζω άπολύτως! Θά τον περιφρονή αν φερνότανε διαστροφικά...

— Δεν είν' έτσι; μουρμούρισε ή Έλένη με μία άψυχη φωνή.

— Ναί... συνεχίσε ή θεία. Μά ή άπορτίσεις εξαρτώνται άπό της περιστάσεις. Δεν άπειτείται παρά μονάχα μία στιγμή να κατανικήση κανείς και της πιο δυνατές...

— Άνοιξε τό τσαντάκι της, έβγαλε άπό κεί μέσα μία επιστολή, την ξεδίπλωσε, δείχνοντας με τό δάχτυλο μία παράγραφο:

— Νά την, ή Μοίρα! συνεπλήρωσε.

Έκείνος άνεγνώρισε τό γράψιμο του Μαζράντ και διάβασε με μία άνέκροστη ίερή συγκίνησι:

«Η μοναδική μου έπιθυμία είναι να μη πάνε χαμένα τα νεύατά της Έλένης. Άπο την έμερσία και τη δύναμη, που ύπάρχει εντός της, όφείλει πολλά στη Γαλλία, που δεν έχει πολλά τέτοια κορίτσια... Άν μου έπιστεπται να εκλέξω την τελευταία μου τούτη ώρα, διαλέγω γι' αυτήν τον Ουμπέρ Κλαυρώ».

Μία μεγάλη σιγή άπλώθηκε δίγυρα. Η Έλένη και ο Ουμπέρ δεν τολμούσαν να κυταχτούνε καθόλου... Μά ήδη μία καινούργια ζωή έμπαινε μέσα τους, έξη λήψη, και όλη χάρι που και ό πιο τρυφερός θάνατος άδυνατεί να καταστροφή.

Όταν τό παλιό ρολόγι με τον πορτίσκο ύψωσε τη λεπτή φωνούλα του, τραγούδης γι' αυτούς τό άσμα, που ο άγέρας του Άπολλοιού ψάλλει σκορπίζοντας δίγυρα τό άρωμα των άγρολούδων...

Z. PONY

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Η Λευκή]—κόρη του γέρο-άμαξά Σταύρακα—έχει έρωτημένη τον νέον Κώστα Λιγηρό, υπάλληλο ύπουργείου. Άλλ' ένα πρωί ο Λιγηρός φεύγει για τό στρατό. Η Λευκή δεν άγχει να τον λημονή-ση παρασυρομένη άπο την νεανική μεταδοσία και άπο κακές συναναστροφές άνεβαίνει εις τό θέατρο. Εκεί καταστρέφεται. Έγκαταλείπεται, τέλος και άπο τον έρωσή της και ένα πρωί μένει στους δρόμους. Άποφασίζει να ξαναγυρίση στο θέατρο τό όποιον είχε εγκαταλείψει χάριν του σκληρού έρωστού της. Άλλ' ή άπάντησις του διενδυτού του θεάτρου είναι άρνητική. Την ξαναβρίσκει ο Λιγηρός ό όποιος δεν έπαυσε να την άγαπά, θυσιάζας χάριν αυτής και ένα καλό γάμο με την κόρη ενός έφορτιστού, την Χριστίνα. Εις την συνάντησιν αυτήν ο Λιγηρός προσπαθεί να την παρηγορήση ζητώντας αυτήν για γυναίκα του. Και άναλαμβάνει να πείσθω τον πατέρα της να την συγχωρήση και να δώση την συγκατάθεσί του για τον γάμο του. Ο γέρο-Σταύρακας γιά τον δέχεται με έκρηξι ένδυνοιασμού στο στή-τι του].

21.

(Η συνέχεια)

Η Άσμηνα που τον άντίκρισε αισθάνθηκε ένα ρίγος στο κορμί της. Ένα άκατάληπτο μαύρο αίσθημα έκνέρισε την ψυχή της.

— Καλώς τον κομπάρσο...

— Ελάνω είναι ο κύρ-Άχιλλέας; έρώτησε ό Κάρδαμος.

— Ναί...

— Άνέθηκαν και οι δυο έπάνω. Ο Άχιλλέας μόλις είχε συνέλθει άπο την συγκίνησή του. Ο Κάρδαμος τον ένύπτιαζε κάπως παράρδοξα και γεμάτος χαρά.

— Όλοι καλά λοιπόν δεν είν' έτσι;

— Δόξα σοι ό Θεός! παρέρβησε ή γρηά Σταύρακα.

— Άς είναι, έμφύθισε ό Κάρδαμος.

Και με τρυφερότητα:

— Δεν ξεύρετε πόσο είχαμε άνησυχήση στο σπίτι. Ένα όνειρο που είδα άπόψε μ' έβαλε σε σκέψη για σας. Και μόλις βρήκα καιρό έτρεξα ναρθω να σας δω...

— Όνειρο... είπε, έτσι άσυναίσθητα ή Άσμηνα.

— Δεν βαριέστε κομπάρσο. Δεν πιστεύω στα όνειρα... άλλα ξεύρω κι' εγώ... Άς μί κανομελετούμε όμως.

Ο Άχιλλέας σιωπηλός διαζότανε να βγύξει...

Τά λόγια του Κάρδαμου ως τόσο ώσαν φαριμακερό μαχαίρι είχαν πληξεί τη ψυχή του.

Έβρίκταν μαζί έξω. Η Άσμηνα μένοντας μονάχη βυθίστηκε σε μαύρες άλλόκοτες σκέψεις...

— Δεν ήταν να σπάση τό πόδι του και να μιν πατούσε την πόρτα μας, είπε μονολογώντας. Ποτέ δεν έχοχα για καλό στο σπίτι μας αυτός ό άνθρωπος.

Και ή μαύρες σκέψεις έβασάνισαν τό κεφάλι της όρες δίλνδρες.

Στην αλή ή σκοτάδι άρχισε να άπλώνεται πινόντο. Η Άσμηνα πινόντασε στο νοιάπί της. Έβρίκτε στο χαμιάτι της. Έπόσες της γλάστρες της και προσπαθούσε να διαξή άπο τό κεφάλι της της μαύρες σκέψεις. Έστάθηκε αδύνατο...

...

...

...

...

...

...

...

...

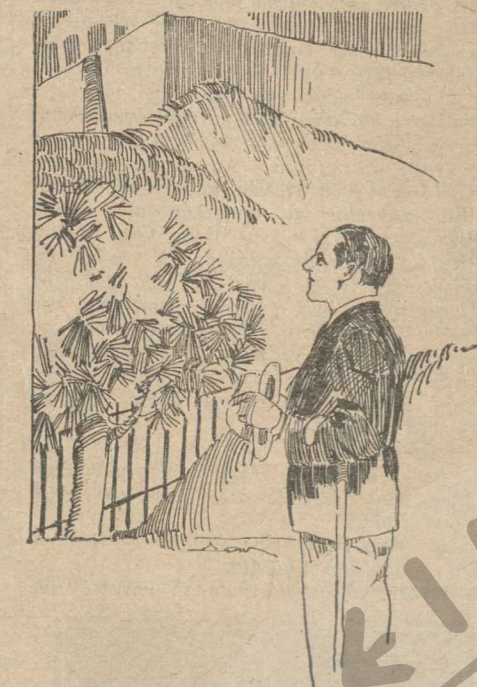
...

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣΙΛΙΑΔΗ.

Ευτυχία αυτή. Μέσα εις τό κεφάλι του χοροπηδούσαν ιδέες άλλόκοτες. Ξαναγυρνούσε στη μνήμη του τό δράμα της ζωής της Λευκής και όσάν να έσφύριζαν στ' αυτιά του μερικά σπαρακτικά, άπελπιστικά λόγια της άγαστημένης του. Έπέρασε άπο τό στενά δρομάκια της Πλάκας. Άνέθηκε μικρά άνηφοράκια. Έβάθρε σε σκοτεινές δαιδαλώδεις άδιεξόδους. Για μία στιγμή δεν ήξευρε και αυτός που διενδύετο. Εις τό τέλος έφθασε στο σιδηρόφρακτο του άρχαιολογικού χώρου της Άκροπόλεως. Έκείνος για μερικά λεπτά σ' ένα καφεενάκι και παρήγγειλε ένα καφέ. Ήθελε να συνέλθη και να φανή χαρούμενος και γεμάτος ευτυχία στην Λευκή. Έκείνο τό βράδυ θα έτελείωναν όλα. Και θα άρχιζε και για τους δυο μία ζωή γεμάτη ευτυχία. Στο καφεενάκι κυριαρχούσε ευθυμία. Παρέες-παρέες διηγότανε διάφορες έρωτικές περιπέτειες και ύστερα ένας άπο την παρέα έξεκρέμασε μια

Έφθασε τέλος στο σιδηρόφρακτο της Άκροπόλεως.

Κιόραρα παλιά και ξεκουρητισμένη που κορμύτανε σ' ένα παλιό τοίχο του καφεενάου. Παρήγγειλε μση διαβίτσα κασσί και άρχισε να τραγουδή με πάθος:

Ετίναξε την άνθισμένη αμυγδαλιά με τα χεράκια της...

Ο Λιγηρός για μία στιγμή σαν να ήθελε να κλάψη. Συνεγρότισε όμως τον έαυτό του ένάτταζε τό ρολόι του και έσκημνιζε να φύγη. Την στιγμή εκείνη έμπηξε στο καφεενάκι ένας έρώτης.

— Μορέ παιδιά, είπε, δεν επήρατε τίποτε μυρωδιά;

— Γιατί; έρώτησαν ή παρέες.

Περίεργος και ό Λιγηρός έστάθηκε ακούσθη.

— Καινούργιο δράμα πάλε...

— Λέγε λοιπόν, είπε κάποιος άπο την παρέα...

— Αύτοκτονία άπο του βράχου...

Ο Λιγηρός εις τό άκουσμα της αύτοκτονίας όσάν να αισθάνθηκε πως έσταματούσε άποτομα κάθε σκέψη του.

— Και πώς αύτοκτόνησε; έρώτησε ό άνθρωπος που έταξε την κωδάρ.

— Μία νέα κοπέλα... Άκόμη δεν μάθα-νε τό δνομά της. Έρωτευμένη φαίνεται...

— Δράμα έρωτος μετ' αύτοκτονίας. Χμ!

έμφύθισε με ατάθεια ένας άλλος. Προσπαθούσε να ταχύνι τό δήματό του. Τά γονατά του έν τούτοις όσάν να λυγούσαν. Δεν ήξευρε κι' αυτός γιατί είχε δοκιμάσει τόσο ταράχη. Μπροστά άπο τό μάτια του έπέρασε ή μορφή της Λευκής. Και όσο προχωρούσε έ-λύγισαν περισσότερο τά γονατά του. Φτάνοντας στην πλατεία της Άκροπόλεως του κάκου προσπαθούσε να βοη ήν Λευκή. Δεν άργησε όμως να μάθι για τό δράμα της νέας κοπέλλας που αύτοκτόνησε πύω άπο τους βράχους. Άκολούθησε δυο γυναίκες, άπο της περιέργους γυναίκες της γειτονιάς που δσπευδαν στον τόπο του δράματος.

Τό κεφάλι του βαρύ. Τό κορμί του βαρύ. Ό,τι για μία στιγμή έπέρασε άπο την σκέψη του σαν ένας άόριστος φόβος έπαυσε τώρα όσο προχωρούσε μια μεγάλη έκπαισι. Ήταν δυνατό όμως να ήταν ή Λευκή ή ήρωίς του δράματος αυτού; Όταν έφθασε πύω άπο τους βράχους είδε συγκεντρωμένο τον κόσμο και άκουε τά λόγια των γυναικών που συζητούσαν άναμεταξύ τους.

— Την καίμενη, και είναι τόσο νέα και τόσο όμορφη.

— Και δεν βρέθηκε κανένα γράμμα έπάνω της; έρώτησε ένας άπο τους περιέργους.

— Κάτι βρέθηκε.

Ο Λιγηρός όσάν έξαλλος διέσχισε τό πλήθος και επροχώρησε προς τό πτώμα που δεν είχε παρέρβη ακόμη άπο τον τόπο του αίματος και του θανάτου. Έκλεισε τά μάτια του άπο φόβη. Ήταν ή Λευκή! Όσάν τρελλός άφριξε μια δυνατή σπαρακτική κραυγή και έπεσε έπάνω στο πτώμα. Ήταν σχεδόν έξωτό ακόμη τό κορμί της Λευκής. Ο κόσμος που είδε τον Κώστα να κέρπη έπάνω στην σκοτωμένη έδοκίμασε μια δυνατή συγκίνησι. Μία στιγμιαία σιγή άπλώθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Λευκή! Λευκή! έφώνησε πινιμένα και σπαρακτικά ό Κώστας. Αυτό... αυτό...

Ήταν πολύ...

Κανένας δεν ήταν σε θέση να δώση πληροφορίες για τον τρόπο της αύτοκτονίας της Λευκής. Κανείς δεν την είχε δη όταν άνεβαινε στην Άκρόπολη, και κανείς δεν είχε άντιληφθή τό γκρεμισμά της άπο τον βράχο. Μία τυχαία σύμπτωση, τό πέραςμα μιας γυναίκας άπο τον τόπο τον έρωτικό έρεος άμέσως σε δημοσίησαν τό δράμα. Μέσα στο στήθη της Λευκής έρεθίστηκε ένα μικρό σηματοματάκι:

«Πεθαίνω γιατί δεν είμαι άξια να ζήσω. Κανείς δεν με φταίει. Ζητώ συγγνώμη άπο εκείνους που θα δοκιμάσουν πάλιν για τον θάνατό μου».

Λευκή...

Ο Κώστας αδύνατο να συνέλθη άπο τό δυνατό πλήγμα που έδοκίμασε. Και άρχισε να αισθάνεται για μία στιγμή τήνικες. Άν δεν τη συναντούσε και αν δεν την έβλεπε να ξαναγυρίση στο δνομό της ευτυχίας, ίσως να μην έφτανε έως την άπόφαςι της αύτοκτονίας. Τώρα αισθανόταν πως δεν είχε την δύναμη και αυτός να ζήση. Γιατί ή ζωή και γι' αυτόν χωρίς την Λευκή θα ήταν μία κόλασις.

(Τό τέλος εις τό προσεχές)

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Η ταινία αυτή, παραγωγής της Ούφρα, εσηνοθετήθη από τον Οδίσσο και εξεδόθη από την 'Αλ-λάν Σινεματογραφική Έ-ροτέεν.

Τους κυριωτέρους ρόλους παίζουν ο 'Αντζ Ζώρς (Τομάς Ζέξι), η Μπέττυ 'Αμάν ('Αλντα), ο Πάολ 'Ορμπαγκερ (Βλαστός), η Τ. 'Εστερπεργκ (Γιόλα) και η Λότ Λόρεντζ (Ντόλλυ).

Η υπόθεση πολύ συγκινητική, εκτυλίσσεται στην Σταμπούλ.

Ο Τομάς Ζέξι είχε καταδικασθεί για λαθρεμπόριο εις δέκα διστά μηνών καταναγκαστικά έργα. Την ημέρα που απελευθερώθηκε η πρώτη του σκέψη ήταν να τρέξει στην φιλενάδα του Ντόλλυ, την οποία εξακολουθούσε πάντα ν' αγαπάει με τότο ίδιο πάθος.

Φαίνεται δε ότι δεν τον είχαν ξεχάσει ολόκληρα τούτα που δρισκόντανε στην φυλακή, αφού την ημέρα που βγήκε, αντίκρυσσε στην πόρτα της φυλακής, τον Βλαστό, τον ποστό του ύπρε-τη. Ο Τομάς έσφιξε το χέρι του ύπρε-του που με εγκαρδιότητα αδελφική. Και διευθύνθηκαν μαζί στην Σταμπούλ.

Όταν βρέθηκε μπροστά στο σπίτι του, ο Τομάς ανέθηκε γρήγορα τη σκέλη. 'Επειτα χτύπησε το κουδούνι διακριτικά. 'Ηρθε και του άνοιξε ο Μανόπουλος, ο συντάξας του. Ο Τομάς Ζέξι έφρασε τα φρύδια του. Ο συντάξας του φωνάζοντας πολύ στενοχωρημένος.

—Τι εύτυχης που είμαι και πόσο χαίρομαι που σε βλέπω, αγαπητέ μου φίλε, είπε ο Μανόπουλος. 'Η εύτυχια ξαναγυρίζει σ' αυτό το σπίτι.

—'Ετσι νομίζετε; ερώτησε ο Τομάς με ά-γρια φωνή.

—Μά δέβαια, απήντησε ο Μανόπουλος, με ύψος σασιπένιο.

—Τι γραιύτε εδώ; ερώτησε ο Ζέξι, στο διαμέριό μου;

—'Ετοιμάζομαι να φύγω, αγαπητέ μου φίλε, απάντησε ο συντάξας χλωμάζοντας τρομερά.

—Και η Ντόλλυ;

—Είχα έρθει άνωθώς να την επισκεφθώ ά-πληρης ο Μανόπουλος.

—Είμαι πολύ φρονικό, είπε ο Τομάς, συγκρατώντας το θυμό του. Και μήτρε αποφασιστικά, σπρώχνοντας τον συντάξο του. Συγχρόνως διατάζει τον ύπρε-τη του να κλείσει την πόρτα και να μην άφήση τον Μανόπουλο να φύγει.

Και ο πρόην φυλακισμένος, έπειτα από ά-πουσία δέκα διστά μηνών μπήκε στην κρεββα-τοκάμαρα της Ντόλλυ. Τα προσάθηματά τού όποια ένοιωσε βλέποντας τον συντάξο του, δέχθηκαν δυστυχώς άληθινά. Τα φορέματα του Μανόπουλου, όλα τα πράγματά του, δρισκόν-τανε εκεί! 'Ενοιωσε ότι μεγάλη οικειότης ύ-πρχε μεταξύ των ένόχων. Και η Ντόλλυ, η όποια δεν είχε αλλάξει καθόλου σέ δέκα διστά μήνες, ήταν κατάχλωμη βλέποντας τον Το-μάς να σπικνών ένάντι της της γροθιάς του ά-πειλητικά.

—Δεν ντρέεσαι, φώναξε ο λαθρέμπορος, να φερθής έτσι άπμα ένθ' ένθ' ήμιον φυλακι-σμένος για τό χατήρι σου;

—'Ημιον τόσο μόνι, είπε η Ντόλλυ, ένοιω-σα τον ένάτο μου τόσο δυστυχισμένο, έπειτα από την αναχώρησή σου!

Λέγοντας αυτά τα λόγια, η Ντόλλυ, προσπα-θούσε να κλάψει. 'Αλλά καταλάβαινε κανείς ότι έπαιξε κωμωδία, γιατί έρχονε κρυφές μα-τιές στον Μανόπουλο. Τότε, ο θυμός του Το-μάς γύρισε στον πρόην συντάξο του.

—'Εσύ φταίς άκόμα πιο πολύ άπ' αυτήν; έ-λεγεσ ότι ήσουν φίλος μου, και φερθήκες σαν τον χειρότερο άνθρωπο.

Τόν άρπαξε άπ' τον λαιμό φονάζοντας:

—Φύγε άπ' εδώ, φύγε από μπροστά μου!

Και τόν έσπρωξε στο κεφαλόσκαλο. 'Επει-τα η λύσσα του γύρισε στη Ντόλλυ.

—Πήγαινε να τον δώης, της είπε. 'Ο ένας είναι άντάξιος του άλλου. Δεν θέλω να σάς ξαναδώ μπροστά μου.

Ο Τομάς Ζέξι, όταν έμεινε μόνος μέσα στο διαμέριό του, έπεσε στην καρέκλα του πραγ-ματικά εξητλημένος.

—'Ητανε βαριεστημένος και άπελπισμένος άπ' τη ζωή, έβλεπε ότι ή-τανε πιο δυστυχισμένος, από έσημος παρά στο καλή της φυλακής του. Μονάχα για μιά έν-πίδα είχε ζήσει και είχε ύπομείνει τα βάσανα και της πίκρας της φυλακής; και η έλπίδα αυ-τή ούόστηκε τώρα για πάντα.

Όταν βγήκε έξω από τό σπίτι, είχε πιά θρα-δύσει. Δεν ήξερε πού πήγαινε, και σκόνταψε σ' ένα σώμα ξαπλωμένο μπροστά στο σπίτι του.

Ο Τομάς Ζέξι έσκυψε και παρατήρησε με έκπληξη ότι ήταν μιά νέα άναίσθητη. Την σή-κωσε και την έφερε στο διαμέριό του.

Μέσα στη μοναξιά του και την εγκατάλειψή του η νέα αυτή πού είχε βρεθεί μπροστά του έμεινε μιά πασηγορία. 'Αρχισε να περιποιεί-ται την άγνωστη αυτή νέα, με πατρική στοργή, έως δτου την είδε να χαμογελάει και ν' άνοιξη τα μάτια της. 'Ηταν η 'Αλντα Ουόλφουορθ.

Τότε ο Τομάς παρακάλεσε τη νέα να του έμυστηρεν τη ζωή της. Κι' έτσι έμαθε, ότι η 'Αλντα ήτανε ένα πτωχό κορίτσι, που προ-σπαθούσε να κερδίσει το ψωμί της πουλώντας άνεμιστήρες στο σπίτι.

—'Αλλά οι πελά-τες ήταν σπάνιοι, και από τό πρωί είχε μείνει νησιτική. Μή άντέχοντας πιά έτεσε μπροστά στην πόρτα του Ζέξι.

—'Εγώ ένθ' από δυστυχία, είπε ο Τομάς στη νέα. Πέρασα ν' ένθ' ο ίδιος μάν άπα-σία ζωή που δάσταζε δόλοληρους μήνες. Εί-μα σαν έσας.

—Σας λυπόμια, είπε η 'Αλντα. 'Η μονα-ξιά είναι φοβερό πράγμα.

—Θέλετε να μοιράσουμε τη μοναξιά μας;

—'Εγώ είμαι Τομάς; είπε.

—Ποιός με φωνάζει; ερώτησε ο έμπορος.

—'Εγώ, η Γιόλα, η γυναίκα σου.

—Είμαι δυνατό, φώναξε ο Ζέξι, να είσαι η Γιόλα; Σέρεεις τί συνέβη. Πρέπει να δώσης τη συγκατάθεσή σου για τό διαζύγιο. Θά σου δώ-σω όσα χρήματα ζητήσης. Σέ παρακαλώ να φανής γενναίωρη.

Ο Τομάς άφισε μιά συνέντευξη και την άλλη μέρα, περίμενε τον κάλον τη Γιόλα. Α-τή είχε πάει σπίτι του. Είχε βρή την 'Αλντα και την κατέστησε έννημερη της καταστάσεως.

Η 'Αλντα ήτανε άπελπισμένη.

Αυτή η γυναίκα, η όποια ισχυριζότανε, ότι ήτανε η πρώτη Κι Ζέξι άναπνοώπευε την δυστυχία τόσο μάλλον, καθ' όσον άπελπισ-σε να στείλη τον Τομάς στο κάτεργο για άνα-μία. Και όταν η Γιόλα έφυγε για να συναν-τήση τον πρόην σύζυγό της, η 'Αλντα άποφά-σισε να πεθάνη, για να εξαφανισθή μαζί της τό έγκλημα για τό όποιο κατηγορείτο ο Το-μάς.

Ο Ζέξι κατόρθωσε έν τώ μεταξύ να έπι-τύχη την συγκατάθεση της γυναίκας του για τό διαζύγιο, και γύρισε σπίτι του, ήσυχος, ό-ταν ήδρε την 'Αλντα σωριασμένη στο πάτω-μα, μέσα στο δωμάτιό της. 'Εσπρωξε ένάντι- της με άγανά. 'Ητανε πεθαμένη! Κρατούσε άκόμα σφιχτά στο κοκαλιλαμένο χέρι της τό δαχτυλίδι του γάμου, άπ' τον όποιον παρατή-θηκε θεληματικά, για να σώση έκείνον που είχε τόσο αγαπήσει.

Ο ΦΑΚΟΣ

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

—'Ετσι δέ θα τη νοά-θουμε πιά, είπε ο Τομάς με φωνή ταπεινή.

Ποτέ δεν είχε νοά-σει τον ένάτο του σέ τέτοια άπελπισία.

Και η 'Αλντα τον κα-τάλαβε. Προσέφερε τά χείλη της στον στήθα της. Χαμογέλασαν κατ'ά-ξοντας ο ένας τον άλλον, ότι δεν ήσαν έρωτά της και την έμυστησή της στον άνθρωπο, ο όποιος την είχε περιμάζει και του όποιου δεν ήξευρε ούτε την καταγω-γή ούτε τό παρελθόν.

—'Ετσι γνώρισαν μέρες γλυκιές εύτυχίας και χαράς άνείκωτης. Μιά βραδιά η 'Αλντα πλησίασε τον Τομάς.

—'Επιθυμούσα να γίνω γυναίκα σας, Το-μάς, του είπε γλυκά. Σας αγαπά τόσο!

—Κι' ένθ' άπίσης, είπε ο Ζέξι, σας αγαπά, 'Αλντα.

—'Αλλά δεν άπαντήσατε σ' ερώτημά μου, είπε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

—Δεν άπήντησα, είπε ο Τομάς, γιατί γνω-ρίζετε την παρομία εή σιωπή είναι σφραγί-δα.

—'Αγκάλιασε με δύναμη την 'Αλντα, για να της άποδείξη έτσι ότι δεχότανε να την πάει γυναίκα του.

Δεν συλλογίστηκε καθόλου την θέσι του, ό-τε θυμήθηκε καν ότι ήταν ξαναπαντρεμένος και ότι η πρώτη του γυναίκα μπορεί να ζούσε ακόμα. Αυτή, πού τη λέγανε Γιόλα, θά ήτανε πεθαμένη. Τούλάχιστο τό έλπιζε έτσι ο Τομάς.

—'Υπάρχει όμως κάποιος ο όποιος ήξερε ότι η Γιόλα ήτανε ζωντανή. Αυτός ήτανε ο Μανόπουλος, και ο παλιός συντάξας του Ζέξι περίμενε την κατάλληλη στιγμή, για να ένδι-κηθή τον Τομάς για τον τρόπο πού του είχε φερθή.

Ο Μανόπουλος ήξερε μάλιστα πού έμεινε η Γιόλα. 'Αλλά φυλάττεινε να τό πη, πρίν γίνη ο νέος γάμος του Ζέξι. Την άλλη μέρα του γάμου, φώναξε τη Γιόλα σπίτι του.

—'Εγώ, της είπε, ότι ο άνδρας σας παν-τρεύθηκε για δεύτερη φορά;

—Μά δεν έχει αυτό τό δικαίωμα, φώναξε η Γιόλα.

—'Η διαγμία θεωρείται, πραγματικά, ως έγκλημα. Και σάς συμβουλεύω να μη χάσετε την εύκαιρία, πού σάς παρουσιάζεται, και να τον καταγγελλετε.

Η Γιόλα δεν περίμενε να της τό επαναλά-βουν. 'Ετρεξε σ' ένα τηλεφωνικό κέντρο και άφώναξε τον Ζέξι, τον πρόην σύζυγό της, στο τηλέφωνο.

—'Εσύ είσαι Τομάς; είπε.

—Ποιός με φωνάζει; ερώτησε ο έμπορος.

—'Εγώ, η Γιόλα, η γυναίκα σου.

—Είμαι δυνατό, φώναξε ο Ζέξι, να είσαι η Γιόλα; Σέρεεις τί συνέβη. Πρέπει να δώσης τη συγκατάθεσή σου για τό διαζύγιο. Θά σου δώ-σω όσα χρήματα ζητήσης. Σέ παρακαλώ να φανής γενναίωρη.

Ο Τομάς άφισε μιά συνέντευξη και την άλλη μέρα, περίμενε τον κάλον τη Γιόλα. Α-τή είχε πάει σπίτι του. Είχε βρή την 'Αλντα και την κατέστησε έννημερη της καταστάσεως.

Η 'Αλντα ήτανε άπελπισμένη.

Αυτή η γυναίκα, η όποια ισχυριζότανε, ότι ήτανε η πρώτη Κι Ζέξι άναπνοώπευε την δυστυχία τόσο μάλλον, καθ' όσον άπελπισ-σε να στείλη τον Τομάς στο κάτεργο για άνα-μία. Και όταν η Γιόλα έφυγε για να συναν-τήση τον πρόην σύζυγό της, η 'Αλντα άποφά-σισε να πεθάνη, για να εξαφανισθή μαζί της τό έγκλημα για τό όποιον κατηγορείτο ο Το-μάς.

Ο Ζέξι κατόρθωσε έν τώ μεταξύ να έπι-τύχη την συγκατάθεση της γυναίκας του για τό διαζύγιο, και γύρισε σπίτι του, ήσυχος, ό-ταν ήδρε την 'Αλντα σωριασμένη στο πάτω-μα, μέσα στο δωμάτιό της. 'Εσπρωξε ένάντι- της με άγανά. 'Ητανε πεθαμένη! Κρατούσε άκόμα σφιχτά στο κοκαλιλαμένο χέρι της τό δαχτυλίδι του γάμου, άπ' τον όποιον παρατή-θηκε θεληματικά, για να σώση έκείνον που είχε τόσο αγαπήσει.

Ο ΦΑΚΟΣ

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

Η Μπέττυ 'Αμάν στον ρόλο της 'Αλντας.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ποιά από σάς δεν ώνει-ρεύθηκε μιά φορά στη ζωή της να ξεφύγει από την πυρετώδη και άσφυ-κτική άτμόσφαιρα των πό-λεων, να έγκαταλείψη της τεχνικής άπολαύσε-ις νταναίχ, κινηματογρά-φους, θεάτρα, πού έχουν δημιουργήσει οι πολιτι-σμένοι για τους πολιτι-σμένους, και ν' άπολαύση την άπλη και έλεύθερη ζωή του υπαίθρου;

—Μά ν' αφήσουμε της άναπαύσε-ις μας, θά μου πής, και να της ανταλλάξω με σκλη-ργασία και κακουχίες;

—'Αλλά ποιός σάς είπε ότι τη ζωή του υπαί-θρου θά την ζήσετε σαν πρωτόγονοι άνθρωποι; Τί σάς έμποδίζει να ζήσετε πλάι στη φύση, και συγχρόνως να χρησιμοποιή-σετε τα μέσα πού σάς παρέ-χει ο πολιτισμός για να περάσετε μιά ζωή ήμορ-φη, με όλες της άναπαύσε-ις; 'Ε-κείνο όμως πού θέλω να πώ εί-ναι ότι τη ζωή του υπαίθρου δεν θά πη ν' άπτε σ' ένα έξοχό ή παραθαλάσσιο ξενοδοχείο, όπου θά είσθε άναγκασμένοι ν' αλλάξετε τέσσερες φορές την ημέρα τουαλέτες και να έπιδει-κνισθε. Αυτή δεν είναι άναπαύσις, αυτή δεν είναι έξοχη. 'Εξοχη είναι να πάτε με τη σκη-νούλα σας σ' ένα βουνό, ή να διαλέξετε ένα χωματόπαιτο και να ζήσετε λίγο την άπλη ζωή πού είναι άπληγαμένη από χορούς και τουαλέτες και περιλαμβάνει μόνο ήμορ-φές, περιπάτους, διάβασμα κάτω από κα-νένα σκιερό έλατο, έξοχόρασι. 'Αν συνεχίσετε στην έξοχη την ένκεντρική ζωή της πό-λεως, ποιά τότε θά είναι ή διαφορά;

—'Εντύγως και στην 'Ελλάδα άρχισαμε να τό καταλαβαίνουμε εδώ και λίγα χρόνια, και τό πρώτο βήμα έγινε.

Ε.

Η ΜΟΔΑ

Πρό πολλού έκαμαν ήδη την εμφάνισή τους τα φθινοπωρινά μοντέλα, και παρ' όλα τα λε-γόμενα ή φοβήτες διατηρούν τό κανονικό Μπα-νός, όταν πρόκειται για φορέματα του δρόμου, παρασημαίνοντας μόνον μακρύτες της φύσεως των τουαλέτων.

Τά ταγίερ εύρίσκονται εις την ήμερησίαν διάταξιν, με ζακέτες μάλλον κοντές και έ-φαρμοστές, γιανκάδες άνδρικούς, φοβήτες με κυρτοπίτες και με σάπες; σπό. Τά έπανω-φορία είναι δυο ειδών: τά άμυγλιέ πού είναι μακρύτερα ως τους αστραγάλους, και τά τροπέ-ρα πού άφήνουν να φαίνεται άρκεστά τό πόδι. Και αυτά είναι μάλλον έφαρμοστά, μολονότι διά τόν χειμώνα προαναγγέλλονται τά πολύ ά μ π λ.

Η γούνες θά φορεθούν πολύ, όπως έπίσης θά φορεθούν ή έσάρπες και τά μαντήλια Μπα-νός πού ή περισσότερες κυρίες τά χατασκευά-ζουν πιά μόνες των με την μεγαλειότη έυχο-λί.

—'Οποια από τας άναγνωστρίδας μου έπιθυ-μεί άπορώ να της δώσω σχετικάς πληροφορίες δι' ιδιαίτεράς έπιστολής.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Μία από τας άναγνωστρίδας μου τών έπαρ-χίων μου γράφει, ότι εκεί στην έπαρχία πού μένει έπικρατούν τόσο καθυστερημένες ιδέες, ώστε δεν τολμά κανείς να άναφέρη την λέ-ξιν α φ ε μ ι ν ι σ μ ό ς, διότι την θεωρούν ως συνώνυμον με τας λέξεις κακοήθεια, άνη-θικότης και τά τοιαύτα.

Είς αυτό πείνουν λίγο ή ίδιες ή γυναίκες, ό-πότε μερικές έχουν τελείως παραποιήσει την έννοιαν του φεμινισμού, και νομίζουν, ότι φε-μινισμός σημαίνει έγκατάλειψιν σπιτιού, άρ-

νησιν της οικογενείας, άνδρικοποίησιν και πε-ριφρόνησιν προς τό άνδρικό φύλον. Τί θά έ-λεγαν όμως όλες αυτές ή κυρίες, άν άκουαν μίαν από τας φανατικώτερας φεμινιστρίδας να λέγη:

—'Αλατρεύω τό σπίτι μου και τά παιδιά μου και ή ώραιότερές μου στιγμές είναι εκείνες, πού περνά στο σπίτι μου με την οικογένεσά μου. Διδάσκω τά παιδιά μου, πώς πρέπει να συνηθίσουν να ύπηρετούνται μόνον τους. Τους έμπνέω αισθήματα εύγενικά, τά συνηθίζω να αγαπούν την εργασία, και προσπαθώ να συμ-μερίζωμαι της εύθύνης του συζύγου μου και να τον βοηθώ στην καθημερινή βιοπάλη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η γυναίκα πρέπει να έχη εύχάριστο χαρα-κτήρα και να είναι προσηγής προς όλους, αλλά πρέπει έπίσης να προσέχη πολύ τον ένάτο της, διότι όφείλει να παρουσιάζεται πάντα καλοδωμένη και περιποιημένη.

Μπορεί να συγχωρήση κανείς μίαν γυναίκα άν δεν είναι ραμμένη στην ακριβώτερη ρά-πτρια, αλλά δεν θά την συγχωρήση ποτέ άν την δει άσχημα κτενισμένη ή άκατάστατα ντυμένη ή με άπεριποίητα χείρια.

Λέγοντες δε αυτά δεν έννοούμεν ότι πρό-πει ή γυναίκες να μακιγιάρωνται. Κάθε άλλο. Περιποιήσις και διατήρησις της ήμορ-φίας είναι άλλο, και άλλο είναι άηδέστατα και προκλητικό μακιγιαρίσμα πού είναι τελείως άκατάστατο. Φυσικά, και τό μακιγιαρίσμα εί-ναι άναγκαίο κάποτε, όταν γίνεται με μέτρο και όταν πρόπει.

Ε.

Η ΜΟΔΑ

Πρό πολλού έκαμαν ήδη την εμφάνισή τους τα φθινοπωρινά μοντέλα, και παρ' όλα τα λε-γόμενα ή φοβήτες διατηρούν τό κανονικό Μπα-νός, όταν πρόκειται για φορέματα του δρόμου, παρασημαίνοντας μόνον μακρύτες της φύσεως των τουαλέτων.

Τά ταγίερ εύρίσκονται εις την ήμερησίαν διάταξιν, με ζακέτες μάλλον κοντές και έ-φαρμοστές, γιανκάδες άνδρικούς, φοβήτες με κυρτοπίτες και με σάπες; σπό. Τά έπανω-φορία είναι δυο ειδών: τά άμυγλιέ πού είναι μακρύτερα ως τους αστραγάλους, και τά τροπέ-ρα πού άφήνουν να φαίνεται άρκεστά τό πόδι. Και αυτά είναι μάλλον έφαρμοστά, μολονότι διά τόν χειμώνα προαναγγέλλονται τά πολύ ά μ π λ.

Η γούνες θά φορεθούν πολύ, όπως έπίσης θά φορεθούν ή έσάρπες και τά μαντήλια Μπα-νός πού ή περισσότερες κυρίες τά χατασκευά-ζουν πιά μόνες των με την μεγαλειότη έυχο-λί.

—'Οποια από τας άναγνωστρίδας μου έπιθυ-μεί άπορώ να της δώσω σχετικάς πληροφορίες δι' ιδιαίτεράς έπιστολής.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Μία από τας άναγνωστρίδας μου τών έπαρ-χίων μου γράφει, ότι εκεί στην έπαρχία πού μένει έπικρατούν τόσο καθυστερημένες ιδέες, ώστε δεν τολμά κανείς να άναφέρη την λέ-ξιν α φ ε μ ι ν ι σ μ ό ς, διότι την θεωρούν ως συνώνυμον με τας λέξεις κακοήθεια, άνη-θικότης και τά τοιαύτα.

Είς αυτό πείνουν λίγο ή ίδιες ή γυναίκες, ό-πότε μερικές έχουν τελείως παραποιήσει την έννοιαν του φεμινισμού, και νομίζουν, ότι φε-μινισμός σημαίνει έγκατάλειψιν σπιτιού, άρ-

νησιν της οικογενείας, άνδρικοποίησιν και πε-ριφρόνησιν προς τό άνδρικό φύλον. Τί θά έ-λεγαν όμως όλες αυτές ή κυρίες, άν άκουαν μίαν από τας φανατικώτερας φεμινιστρίδας να λέγη:

—'Αλατρεύω τό σπίτι μου και τά παιδιά μου και ή ώραιότερές μου στιγμές είναι εκείνες, πού περνά στο σπίτι μου με την οικογένεσά μου. Διδάσκω τά παιδιά μου, πώς πρέπει να συνηθίσουν να ύπηρετούνται μόνον τους. Τους έμπνέω αισθήματα εύγενικά, τά συνηθίζω να αγαπούν την εργασία, και προσπαθώ να συμ-μερίζωμαι της εύθύνης του συ

Pierre Billotey

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ, ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Η ζωή του Μπερνάρ Βαλλιέ έδω και δύο χρόνια, που είχε πάρει την Μάρθα, δεν ήταν ζωή, αλλά σωστή κόλαση. Είναι δικαίωμα όμως να προσθέσουμε ότι το ίδιο μαρτύριο τραβούσε και η γυναίκα του η Μάρθα. Κάνει από τους γνωστούς τους δεν τους επισκεπτόταν, χωρίς να τους ακούσει, από την είσοδο ακόμη, να φιλονικούν και να βρίζονται, αδιαφορώντας για όλα! Όσο για κείνους τώρα που είχαν την ανοησία να τους καλέσουν σε γεύμα ή σε σάι, έ! αυτοί παρίσταντο μάρτυρες των πλεονέκτων σκηνών. Μά γιατί άρα γε συνέβαιναν αυτά στο ανδρόγυνο Βαλλιέ; Από ασυμφωνία χαρακτήρων; Κάθε άλλο. Απεναντίας ο Μπερνάρ και η Μάρθα είχαν τον ίδιο χαρακτήρα. Κι αυτό ακριβώς ήταν το χειρότερο. Σιπαμένοι και οι δύο τους, εύρεστοι, εγωϊστές, πεισματάρηδες και απότομοι, έπαιρναν φωτιά με το περπατάει. Και πολλές φορές γινόταν μια σκληρή τρομερή από το τίποτα. Και έπαιναν κι οι δύο, μέγας δτου πούν και οι δύο την τελευταία τους λέξη.

Έτσι σιγά-σιγά γεννήθηκε μεταξύ τους ένα αμοιβαίο μίσος.

Ο Μπερνάρ πριν ακόμη αρραβωνιασθούν μιλούσε με μεγάλη θέρη, με πολύ άδριστα, για της σπουδαίες δουλειές, με της όποιες ήσυχαιετο. Και η Μάρθα πάλι από το άλλο μέρος δεν ξεχνούσε ν' αναφέρει τακτικά στής κουβέντας της την αξιολογία κληρονομία, που της είχε αφήσει η μακαρίτισσα η μητέρα της. Έπειτα από το γάμο ήθελε η διάθεσι: η προίκα της Μάρθας ήταν σε ρωσικά χρυσά, τα οποία δεν έχουν καμιά αξία σήμερα. Όσο για τον Μπερνάρ, αναγκάστηκε να υπολογίσει ότι ήταν ένας κατώτερος υπάλληλος στον οίκο Βούνερ και Σία (γεωργικά μηχανήματα κ.λπ.).

Αλληλογελάσθηκαν λοιπόν! Γι' αυτό δεν μπορούσαν να παραπονούνται. Στής αρχές τουλάχιστον δεν έκαναν λόγο για τὰ... αμοιβαία ψέμμάτα τους! Το μίσος τους όμως μεγάλωνε άδιάκοπα.

Η Μάρθα είχε όνειρευθη τη μεγάλη πολυτέλεια, της διαλεκτές σχέσεις, τα θέλητρα ενός κοσμικού βίου. Και νά τώρα μόλις κατόρθωνε να πληρώσει μια μικρή υπερτέλεια και νά κινή κάθε σείζον ένα φτηνό φορματάκι...

Ο Μπερνάρ πάλι, που όνειρευθηκε ένα αυτοκίνητο δικό του, αναγκάζονταν τώρα να παίρνει το τρένο, για νά πάει στο γραφείο του. Έδω και λίγους καιρό ήλπιζε ότι από την προίκα της γυναίκας του θα άνοιγε δική του δουλειά. Ός τόσο αναγκάστηκε νά μείνει στην ταπεινή θέσι του, με την δεδαϊότητα πως τον άδίκησαν, ενώ ήταν ικανός για κάτι καλλίτερο.

Για μερικές ημέρες είχαν ήσυχάσει, σαν νά προσπαθούσαν νά κούβουν κι οι δύο το μίσος τους. Πρώτη όμως η Μάρθα ξέσπασε πάλι.

—Δεν ήμουνα πλασμένη γι' αυτή τη βρωμοζωή, που περνάω κοντά σου, έπε με ανανάκτηση.

—Κι' εγώ ακόμη περ σσότερο! μουμούρισε ο Μπερνάρ.

Κι' έπειτα έξηγισε σκληρά στην Μάρθα ότι ένας άνδρας με αξία είχε ανάγκη ν' αποκτήσει περιουσία, για νά μπορεί νά πραγματοποιήσει όλες της βλέψεις του. Μά φυσικά γι' αυτή τη δουλειά δεν θα του χρειαζόταν βέβαια, τα ρούβλια!

Ε' αυτό έφθασε νά οίξει λάδι στή φωτιά, κι' ο πόλεμος ξανάρχισε αγριότερος μεταξύ τους. Τά λόγια αυτά έκαναν έξαλλη την Μάρθα. Κι' όμως ήταν υποχρεωμένοι κι οι δύο τους νά ζούνε κάτω από την ίδια στέγη.

να τρώνε στο ίδιο τραπέζι, και νά κοιμούνται στο ίδιο δωμάτιο! Άλλ' έφθασε ο κόμπος στο χτένι!

Η ζωή αυτή δεν μπορούσε νά συνεχισθί πιά. Έτσι απεφάσισαν νά χωρίσουν. Ο Μπερνάρ άφησε στή γυναίκα του το μικρό διαμέρισμα, που έμεναν, και στο όποιο είχαν άγωνισθή είκοσι πέντε όλόκληρους μήνες, κι' εγκατεστάθηκε σ' ένα μακρινό ξενοδοχείο.

Η Μάρθα δεν ήθελε με κανέναν τρόπο νά γυρίσει στον πατέρα της, που είχε ξαναπαρθευθή. Έπειτα είχε διαβάσει σε πολλά μυθιστορήματα, πως η ξυπνή γυναίκες βρίσκουν εύκολα μια θέσι... Παντού όμως, όπου άπευδύνθηκε, μ' όλες της συστατικές επιστολές που είχε, δεν κατάφερε τίποτα.

Έπί τέλους το δικαστήριο απεφάσισε νά

— Δεν είμαι πλασμένη γι' αυτή τη βρωμοζωή.

συζητήση την αίτησι του διαζυγίου των μια Πέμπτη άπόγευμα.

Τό πρωί της Πέμπτης ο Μπερνάρ ψάχνοντας για κάτι χαριτιά, που του είχε ζητήσει ο δικηγόρος του, ανέκαυσε ένα λαχείο που βρισκόταν εκεί μέσα έδω και δύο χρόνια. Τό πήρε στα χείρια του και το κύτταξε πολλήν ώρα... Αυτό τό λαχείο, συλλογίστηκε ότι θα μπορούσε νά έχη φέρι εκατομμύρια ως τώρα.

—Ποιος ξέρει αν δεν είμαι εκατομμυριούχος και δεν τό ξέρω, μουμούρισε ο Μπερνάρ.

Πριν πάει στο γραφείο του έτρεξε ν' αγοράσει τον κατάλογο των λαχνών, που δεν είχαν ζητηθί ακόμη. Μά για κακή του τύχη δεν συνήντησε τό λούτρο, που τους πουλούσε. Κι' έτσι, έπειδή η ώρα είχε περάσει αναγκάστηκε νά πάει στο γραφείο του. Μπήκε όμως νά χωριστεί τον συνάδελφό του τον Σωρώ, με τον όποιον είχε μαλλώνσει από καιρό, από τότε που τον έπεισε νά φιλή τη γυναίκα του, ανάμεσα σε δύο πόστες. Έ, αυτό είναι ένα πράγμα, που δεν συγχωρεί κανείς ούτε στον καλλίτερό του φίλο, άλλ ούτε και στή γυναίκα που δεν άγαπούσε καθόλου. Γιατί αν την άγαπούσε δεν της τά συγχωρούσε όλα!

Ο Μπερνάρ λοιπόν σφίγγοντας πάντα τό λαχείο στο χέρι του, νόμισε πως άκουγε μία φωνή νά του σφυρίζη στ' αυτιά: «Κέρδισες!

Είσαι εκατομμυριούχος!»

Παρεκάλεσε ως τόσο, για νά γυρίσει από την άγωνία αυτή, ένα παιδί του τραπέζι, νά πάει νά πάρη έναν κατάλογο με τους ορθομους που κέρδιζαν και δεν είχαν ζητηθί. Σε λίγο τό παιδί γύρισε με τον κατάλογο. Ο Μπερνάρ έβγαλε τότε τό λαχείο και άρχισε νά ψάχνη, κυττάζοντας πότε την κατάλογο και πότε τό λαχείο. Έβαρνε έγινε κλαίει τρινος.

—Τί σ' έπιασε; ανήσυχεν ο Σωρώ, μλώντας του, έπειτα από τσόν καιρό.

—Τί νά με πιάση; τινάχθηκε άρδης κατρέμοντας από τη συγκίνησι του ο Μπερνάρ. Είμαι εκατομμυριούχος. Κέρδισα ένα μεγάλο λαχνό!

Ο Σωρώ πήγε κοντά του και κυττάζοντας τό λαχείο και τον κατάλογο, διαβάζοντας τα πραγματικά ό συνάδελφός του είχε κερδίσει. Δεν πρόφθαινε όμως νά πάη τώρα νά τ' άξαργύρωσι από την Τράπεζα, που είχε λάβει την εξαργύρωσι του λαχείου από γιαντί τ' άχισε έκλειναν νωρίς, και άνοηστής δύο, τό άπόγευμα. Στής δύο όμως έπαιπε νά παρουσιασθί με τη Μάρθα στο δικαστήριο, για την υπόθεσι του διαζυγίου του.

—Δεν πειράζει. Πάω έπειτα στην Τράπεζα, συλλογίστηκε ο Μπερνάρ.

Βγαίνοντας από τό γραφείο διεύθυνται στο ξενοδοχείο που έμενε. Μά δεν είχε πιά λάβει ν' άνεβή στο δωμάτιό του και είδε τη Μάρθα στή σκάλα. Η Μάρθα είχε πληρωρηθί στο μεταξύ από τον Σωρώ τό μεγάλο κέρδος!...

Τό λαχείο τό είχε αγοράσει αυτή πρωί παντρούθη τον Μπερνάρ και μετά τό γάμο τους της τό έμπιστεύθηκε. Άλλα μέσα συχνά μαλλώνματά τους τό έζέπαιναν. Τώρα τώρα έπρεπε νά μοιρασθούν τό κέρδος. Ο Μπερνάρ άρνήθηκε.

—Δεν μού φθάνουν πεντακταίς χιλιάδες, έπε. Μού χρειάζεται τό εκατομμύριο έλάχιστο, για νάβάλω μπρός τη δουλειά που πιά λογίζομαι.

Στό τέλος όμως κατάλαβαν κι οι δύο τους πως δεν τους έμενε παρά μία λύσι: νά χωρίσουν. Τώρα άλλωστε που ήταν τόσο πλούσιοι, δεν θα χριζιζάν.

Στής δύο ήταν στο δικαστήριο. Κρατώντας όμως δύο ώρες για νάρθη η ώρα τους, Κι' όταν ήθελε ζήτησαν νά άπισυβή η αίτησι του διαζυγίου, πράγμα που έγινε.

Όταν βγήκαν από τό δικαστήριο ήταν άργά πιά για νά πάει στην Τράπεζα. Μά οι δύο λοιπόν διευδύνθηκαν στο σπίτι τους και γιόρτασαν την συμφιλίωσι τους με μία νόχτα γεμάτη από τρελλά χόδια και τρερότητα έρωτευμένων.

Όάμαστε τώρα, κοίχλα μου, εύχρηστοι νοί πάλι. Και θά είμαστε για πάντα έ; την σωτούσε ο Μπερνάρ, σφίγγοντας τό λαχείο σώμα της γυναίκας του, στην άγκαλιά του.

Την άλλη μέρα πήγε και η Μάρθα στην Τράπεζα. Μά εκεί τον περίμενε η μεγάλη τσού απογοήτεσι. Ο λαχνός του δεν είχε κερδίσει. Είχε όμως τον ίδιο αριθμό που κέρδισε τον περασμένο χρόνο και είχε έξι φληθί από τον κάτοχο. Άλλ' άνηκε σ' ένα σείρα λαχείου.

Όταν γύρισε στο σπίτι και διηγήθηκε την τρυφερή παρεξήγησι στή γυναίκα του, η Μάρθα του έειπε:

—Τέξερα πως είσαι ήλιος!

—Σου άπέδειξα άλλη μία φορά, φίλ μου, έξω φρενών ο Μπερνάρ, πως σε πήρα για ένα εκατομμύριο!

ΠΙΕΡ ΜΠΙΛΟΤΕ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ.

Η ΤΑΒΕΡΝΑ

ΟΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΑΓΑΠΑ.

Τουφερό σαν όνειρο, Γκρέτα!... Τ' όνομά της, κι' ένα αγευστικό κι' όλόκληρο τραγουδι ή άγάπη της... Σώμα και μορφή στήν τελειότητα πλασμένα!... Δεπτή, φηλή, μ' όλόκληρη μαλλίκα, που έρχονταν κυματιστά... Λίγο άτσαλα... σπούς ώρους της, μάτι μι-σέλειστα πάντα, λές κι' αντίκρυζαν κάτι, που διακώς λαμπροκοπούσε... Όνειροπόλα στον ύπντοτο βαθύ!... Κυνηγώντας πάντα τό μακρινό, βοηθώντας επί ώρες όλόκληρες στή οείδη τό συλλήπτου!... Η ζωή την ρόβει. Γι' αυτό έτρεμε νά την άντιμετωπίσει... Κάποτε τό δοκίμασε, νά πληγώθηκε βαριά στήν πατάτολη προσπάθειά της... Έτσι νά-ταν καμιά παλιά ιστορία!

Τό έρωτα έτσι τυχαία, κάποιο θλιμμένο σούρουπο... πικρές στιγμές!... Την ώρα που φαντάσματα έγγιζον την ψυχή μας, ή που μία θλίψη άπέρανη—φρομακό σαρκί στού λογιστού τη σάχα την ευαίσθητη—μς τυ-σωνει!... Ήσουν μόνος, κι' ή μελαγχολία είχε κυριέψει και σκότισε τό νοί μου...

Κι' έλοι,—έλοι και γνωστό,—στέκονταν μα-κρά μου, με γαυόγλο είρωνικό άπλωμένο στή μορφή... Και μόνο αυτή με σίμωσε και δόρισε τό φλογισμένο μέτωπό μου... Έ-σκαψε πάνω μου και με κύτταξε βαθιά στα μάτια... Γιατί τάχα; Ήθελε μήπως τό μυ-στικό της ψυχής μου νά μαντέψη; Ή στο έλλημα μου τον πόνο νά διαβάση; Κι' ήταν γλυκό σαν όνειρο, Γκρέτα!... Τό-νοιά της, κι' ένα λαγήνι πόθου, άστείο, στο, τό γελιέ της!

Τέλειωσαν ή άπέραντες και σκόριες μου έλπίδες!... Έφυγε για νά ή, ξαναγορήσθί κοντά μου, ποτέ πιά!... Ποις τί νά την πα-καλίσω άφού δεν θά μωρεσθί νά με νιώσει; Γιατί νά προσπαθώ νά την άνεδάσω στα ύψη του όνειρου μου, άφού είν' άνίκητη νά με άκρολήσει; Άλλοίμονο, όλα τελείωσαν πιά, για πάντα!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Με' στο μεγάλο περιόδι: της γειτονιάς ήταν και μία όμορφη τριανταφυλλιά, γεμάτη άρωμα χόκκινα τριαντάφυλλα... Κι' άνάμεσα στ' άλλα της τριαντάφυλλα, ένα μικρό υπομνημάκι, άρχισε σιγά-σιγά νά ξαναίρη τό μικρό τό πέταλο, και νά γίνεται ένα όμορφο κατακόκκινο λουλούδι, έλο δροσιά και χόι...

Τ' άλλα τ' ατριαντάφυλλα με ζήλεια τό βλέ-πανε που γινόταν όμορφότερο άπ' αυτά, και μόνον ή τριανταφυλλιά τ' άγαπούσε, και χαί-ριζαν νά τό καμαρώνει.

Ένα όμοιο ποίη της άνοιξης, ένας όμορφος νέος ήλθε εκεί από τ' άνα-μωσα. Είχε πνή τριανταφυλλιά, και στάθηκε για πολλή ώρα νά την θαυμάζει. Έπειτα, χωρίς νά σκεφθί τον πόνο της, και τη λύπη όλης της γειτο-νιάς, άπλωσε άπ' τον χέρι του, έκοψε τό μικ-ρό τριαντάφυλλο, και τ' έβαλε για στέλσιμα στον υπομνηστήρα του...

Και τό μικρό τριαντάφυλλο, σαν είδε ότι τό (νοίαν έπαι σκληρά από τό μέρι, π' άγαπού-σε, κερτάθηκε από τον καυθό του.

Ό νέος παρεξέυηθε, και με μία κίνησι τό πέταξε γάμο, Κι' άπλώνοντας πάλι τό χέρι του έβλε ένα άλλο τριαντάφυλλο όμορο κι αυτό σαν τό πρώτο. Τ' έβαλε στή υπομνηστή-ρα του κι' έφυγε... Χωρίς νά σκεφθί τον καυθό της στωχής τριανταφυλλιάς, και τη λύπη της γειτονιάς, που έβλεπε νά χάνονται έτσι έξονικά τά καλλίτερα στολίδια της.

ΒΑΣ. Ι. ΠΟΜΟΝΗΣ

Πώς ή τάβερνα ρήμαζε πιά πως έχει άδειά-σει! Τά τόσα ξεφαντώματα δεν θ' άκουστούνε πιά, και τά τραγούδια τά τρελλά του θάχου έχουν σωπάσει!

Κι' οι μπάχοι πιά σπίζουσε πεσμένοι στή γωνιά.

Ή πόστα τώρα σκέδρωσε κι' οι τοίχοι ξεθω-ριάσαν, κι' άπ' τ' αραέλια χόθηκε τό λίγο τό κρασί. Σικά τά πάντα, μιάς σιάς με τον καιρό περά-σαν,

και φάντασμα άπόμεινε ή πρώτη ή ζωή!

Κι' ό κάπελας ό δύστυχος περνώντας κυρτω-μένος της μοίρας τό ανδρείκελο δίχως σταλιά ζωής, κουρεύει ανθρωπινό ό φτωχός, γυρνάει δακρυ-σμένος,

την περασμένη πούσπουσε ζωή νά μεταβή!

ΜΙΧ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Άπό μικρά παιδάκια άγαπημένοι, ποτέ δεν άλλαξαν γλυκό φίλ. Κρατούσαν την άγάπη τους κρυμμένη με' στην ψυχή τους για καιρό πολύ...

Μιά μέρα φθινοπωρινή, θολή, έκείνος δεν τη βρίσκει πιά κοντά του. Έρθεσε τ' όνειρο της μαγικής νυχτιάς!

Έφυγε πιά για πάντα μακριά του...

Στό πρώτο κι' ύστερο φίλ σμίξανε πόνι νά χωρισθούνε κι' άδιόρηχτα δειθήνη ή καρδιές που μόλις πρόσβασαν ν' άγαπηθούνε...

Μ. Ν. Κ.

ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

...Κακό ήταν τ' όνειρο, γλυκαί, πούδα τ' άποψόν, και ούτε θάβηλα ποτέ νά σου τό άνιστορήσω. Τό τουφερό σου πρόσωπο που χ'αε τό δεικνύ, κάποια χαρά τό φώτιζε, δέ θέλω νά λυπηθώ...

»Σαν νάδα του προσώπου σου τ' άστέρια, κι' ήταν λες έτοιμα για νά σβήσουνε τρεμόφωτα καντή-λα...

Τόσο, φτωχιά, σε σύντριψαν ή όδόνες ή πολ-λές, που των κατιών σου έχόθηκαν τά τόσα όρατα θηρόδια.

Χλωμή, με άγριο πλάισιο τό δένινα μαλλιά, όσάν νά σε έπνιγνε κακιάς μοίρας ή ζήλεια είχες, λές, χ'αε την καλή, κροστάλλινη λα-λιά.

π' έμοιαζε τώρα μ' άηδονιών βαθιά θλιμμέ-σχη τοίχια...

Αυτά και άλλα έλεγε με μία φωνή πνιχτή κάποιος που στής ακρογιαλιάς καθόταν τό βράχια.

Ενθ από πέρα άγούς γλυκούς σκροπούσε ή μου-σική της στωχής τριανταφυλλιάς, και τη λύπη της γειτονιάς, που έβλεπε νά χάνονται έτσι έξονικά τά καλλίτερα στολίδια της.

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΜΟΥΤΑΦΗΣ

Αυτά και άλλα έλεγε με μία φωνή πνιχτή κάποιος που στής ακρογιαλιάς καθόταν τό βράχια.

Ενθ από πέρα άγούς γλυκούς σκροπούσε ή μου-σική της στωχής τριανταφυλλιάς, και τη λύπη της γειτονιάς, που έβλεπε νά χάνονται έτσι έξονικά τά καλλίτερα στολίδια της.

Αυτά και άλλα έλεγε με μία φωνή πνιχτή κάποιος που στής ακρογιαλιάς καθόταν τό βράχια.

Ενθ από πέρα άγούς γλυκούς σκροπούσε ή μου-σική της στωχής τριανταφυλλιάς, και τη λύπη της γειτονιάς, που έβλεπε νά χάνονται έτσι έξονικά τά καλλίτερα στολίδια της.

Τό όρολόγι της πόλης χτυπούσε μεσάνυ-χτα και μεις—με τό οίλο μου—γυρνούσαμε άπ' τό θέατρο διαστικοί για νά πιάσουμε τό μαθητικό δίδλι.

Τί ζωή κι' αυτή ή μαθητική!... Κούβει τόσα θέληγτρα μ'α και τόσες λύπες!...

Και μεις τώρα κυττούσαμε νά τελειώσου-με όσο μπορούσαμε γρηγορότερα τό διάβασμα για νά ξαναβρούμε ύστερα ν' άπολαύσουμε έ-κείνο τό Μαγιάτικο βράδυ... όταν σαν κου-ρασμένος διάδτης, που περπατάει σ' έρημη χώρα σιγά-σιγά, σαν από τον "Αδη έρθεσε στ' αυτιά μας άγρός, λυπητερό κάποιο τραγού-δι... «Πάν ή έλπίδες, τά όνειρα σβύσαν...»

που όσο δυνάμωνε τάραζε τη γαλήνη της νύ-χτας!

Δεν μπορούσαμε πιά νά διαβάσουμε... Πε-τάσαμε τά δίδλια και δέχτηκε στήν αύλη.

Και μέσα και, που ό τραγουδιστής προπα-θούσε νά δώση καλλίτερο τόνο, και μία πε-ρίσιση γλώσσα χυνόταν άπ' έλο τό τραγούδι, έρριζε άθελά μου τά μάτια στο οίλο μου και με' άπ' της γλωσσάς άχρίτες του φεγγαριού, που γυρόνταν στο σκυθρωπό του πρόσωπο, ξε-χώρισε ένα δάκρυ, ακροαριτάει νά κατακυλδή στο μάγουλό του...

Παραξενεύτηκα. Μά ως τόσο κάνοντας πως δεν ένοιωπα τίποτα ψιθύρισα... «Τί ώραίό τραγούδι!...»

—Ναι ώραίό!... Ξέσπασε σε πικρό παρά-πονο ό φίλος μου. Έμένα όμως αυτοί οι στί-γοι πόσα θλιβερά περασμένα μου θυμίζουν!... Πόσα πικρά λόγια είπώθηκαν για μένα κά-ποτε έξ' αίτίας αυτού του τραγούδι!...

«Δεν τά θυμάμαι τώρα όλα! αυτά κι' όμως ήσουν και σ'α καί μου τότε... Μά βέβαια! Αυτά συμβαίνουν μόνον όταν ή καρδιά άγαπά!

Άλλοιώς πως μπορεί νά θυμηθί κανείς λόγια, που διαβατικά πέσαναν στο μυαλό του δίχως νά έρεθίσουν καμιά αίσθησι. κανένα κύτταρο; Αυτοί οι στίχοι άντηρούν κάθε τόσο στ' αυτιά μου σαν λυπητερές καμπάνες που προσ-καλούν σε κηδεία!...

Και στα λόγια αυτά—ξεχώρισε ακόμη ένα δάκρυ από γλυκά, παρορμημένα μάτια του.

Κι' όμως δεν είχα ξεχάσει... Τά θυμά-μουν όλα... Άκούα και τά λόγια, που τού-γε πιά κάποτε, εκείνη έξ' αίτίας αυτού του τραγούδι... «Γλέντα τά νεύρα σου τώρα...

Κι' όταν καμιά φορά γερούσε φέρε τό νοί σου στα περασμένα!... Και τώρα σ' αυτή τη σκέψι ένοιωπα και τά δικά μου μάτια νά θολώνουν άπ' τα δάκρυα και μείνιμα έκεί-ροσθι άπ' την εσθή συγκίνησι που άπεπάρ-τενα είχα πλημμυρήσει της ψυχής μας...

Έξω άντηρούσαν άκούσι οι τελευταίοι στε-ναγμοί του τραγούδι που έλόγνα έδινε!...

Α. ΚΑΛ.

Κι' όμως, έρωτοβλά που άγαπημένη την έρωσι σου την τραγουδισμένη, μ' ένα κατακόρυφο φύσημά της, θά την μαζώνουν παν-τοτεινά.

Και τότε τά χείλη σου θά ξεθωριάσουν και θά ξεραθούν, και θά θά μπορούνε πιά φίλια νά δίνουνε γλώσσ.

Κι' όταν τά όλόκληρα κατάρια σου θ' άρχί-σουν νά κλαίνε πικρά για την περασμένη σου ζωοράδα, και για τη γαμένη σου ευτυχία, κι' όταν του χάμου με' στην θύπησι σου θά προσπαθώ, σ'α μέσα σ'α με'α μίας ληνής ήρεμης, νά ξαναβώ τη μαγευστική θυσία σου, τότε, ω τότε! κύτταζε με'α στής καρδιάς μου τά βάθη!

Έκεί ή όμορφιά σου παντοτεινά θ' άνθί-σκει, σαν πρώτα, ανίκητη και έλπιεμένη, κι' ή θο-μική σου θά παραστέχει σιά στή σκιά της άγάπης μας...

ΣΩΤΗΣ Α. ΓΙΩΡΓΑΝ

Ἡ Ζωὴ τῶν
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

АЛФАЛОГРАФІА

ΑΛΛΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ

Ν. Ψ. Κ ΤΟΥ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Θὰ μείνετε ἐκπληκτος καὶ κατενδου-
σιασμένη μετὰ τὴν.

PODALIN
XIONA

ΕΞΑΙΣΙΑ
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
«ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ»

Εἰς φρασεῖσιν κατὰ τὸν
καὶ μαθὼν χρομῖα. Ὁ οὖν
κόκκινῃ καὶ ποσειδῶν ἡ το
ἀπαιτῶν μαθὼν χρομῖα ἐπι-
στῆ. Μὲ τὴν βαρὴ Σουλτανῶν
ἀδύνατον τὰ διακρινεῖται τὰ
βαφίμενα μιᾷ. Χρῶσις σιγ-
μαία καὶ ἀλλοσυνάτη, διόκομα
μακρά, ἡγηνυστήν τελεσί-
αβλαθῆς. ΚΕΝΤΡΙΚΗ Α-
ΠΟΘΗΚΗ. Ἀπόλοιμος 26
β εἰς τὸν οἶκον γυναικῶν
προσέσται. Κας ΑΝΔΡΟ-
ΝΙΚΗΣ ἐπὶ Ἰβαν εὐπορίας
καὶ ἡρομηνεῖσας τῆς Ἀν-
τοκίας. Ἀλλῆς καὶ ἀντοκίας
κονονίας Κων/λεως. Ἰδι-
αίτης διαμερίσμου διὰ βα-
φῆν. Διὰ τὰς ἐπαχῆς καὶ
ἐξωτερικῶν δρ. 100. Αἱ πα-
ραγγεῖαι ἐκτελοῦνται ἀ-
μέσως.

ΓΡΑΨΑΤΕ Καν ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΝ
ΒΕΚΤΑΣΗ — ΑΘΗΝΑΙ
Ἀπόλλωνος 26β

Κρητιζοπούλαν, Ἐνταῦθα.— Κατὰ
 τὸν πρῶτον μῆνα παρατηρεῖται ἐνίοτε τὸ
 τοιοῦτον καὶ προέρχεται κυρίως ἀντανα-
 κτιστικῶς ἐξ ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ
 κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ ὄχι ἐξ ἐ-
 σωτερικῶν τῶν δογάνων ἀνωμαλιῶν, ὅπως
 νομίζετε.

Πρὸς κατεννασμένον τῆς ἐπιβλαβοῦς αὐτῆς
καταστάσεως συνιστάται ἡ ἐπὶ τι διάστημα ἀ-
πομάκρυνσις τοῦ προκαλοῦντος αἰτίου· προσέτι
ὠφελούσι τὰ χλιαρὰ λουτρά, ἐπίσης νὰ λαμ-
βάνετε :

αλ σα-	Bromure de potassium 15,0
συ εις	Eau distillée 300,0

Τὸτα κομμάτια τῆς σούπας τὴν ἡμέραν.
Τ. Δ. Κ., Μυτιλήνη. »Επειδὴ αἱ πληρο-
φορίαι σας εἶναι ἀνεπαρκεῖς πρὸς ἀκριβὴ διὰ
γνωσιν, καλὸν θὰ εἶναι νὰ συμβουλευθῆτε κα-
τὰ πρῶτον τὸν ἱατρὸν σας καὶ κατόπιν, ἐάν
δὲν ἴδῃτε ὠφέλειαν, νὰ μᾶς γράψατε τὴν γνώ-
μην του.

Χρυσάνθεμον, Πειραιά.— Πρὸς τὸ
νοσιν τοῦ δογανισμοῦ σας καὶ αἰεθλὴν τῆς
ποσότητος ποτιπνῆστε το S rop d' odure de
fer ἐν κοιλίῳ τῆς σούτας μεση-
βρίαν καὶ ἐσπᾶς ἐπὶ εἰκοσι ἡμέρας. Μετὰ
παῖσιν μᾶς ἐδοδοῦναι τὸ ἐπιανάλαιε.

Χαμόγελο πόγου, Σύρον.— Άπατει-
ται τοπική εξέταση υπό ειδικού ιατροῦ καὶ
κατόπιν ἀκριβοῦς διαγνώσεως τοῦ πιστοποιούν-
τος σημείου μετὰ τοῦ προκαλούμενου αἰτίου, θά
σᾶς συστηθῇ ἡ προσήκουσα θεραπεία.

Μοιροβασανισμένον ν. ε. ο. ν. —
Κατὰ τὴν εποχὴν τῆς ἐμβρυακῆς διαπλασσεως
καυθιστοῦσιν εἰς τὴν ἔξοδον καὶ εὐρίσκεται
ἀκόμῃ ἐν τῇ καιλῇ. Ὅτε χρονολογεῖται ἐκ
τῆς γεννήσεως καὶ λέγεται συγγενὴς πάθης.
Ἐνδοσ δὲν σὰς ἐνοχλεῖ, μὴ σκέπτεσθε πε-
ρὶ τῆς ἀνομιᾶς αὐτῆς.

Γ. Π., Τριγκάλα.—Εφ' ὅσον ἡ ἀνάγκη
τοῦ αἵματος ἀπεδείχθη θεικὴ, ἀρχίσσατε ἀμέ-
σως τὴν θεραπείαν, μετὰ Τροπακοῦλ, σύμφω-
να μετὰ τὰς ὁδηγίας ποὺ ἐμπιρεύει τοῦ σωληνά-
ριον πᾶν διασπῶν Τροπακοῦλ.

δυνάμεων τῆς ἐγκεφαλικῆς λειτουργίας καὶ τῶν
σωματικῶν ἰκανοτήτων.

Εἰς τὴν ἄλυσιν τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων προστίθενται καὶ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς θεραπείας τῆς νευρασθενείας καὶ ψυχασθενείας ἐνισχυομένης τῆς συνθέσεως τοῦ «ΣΠΕΡΟ» δι' ἁρπύτων φυτικῶν καὶ ἄλλων, ἐπίσης διωθηφαινευτικῶν φαρμάκων ὥστε ν' ἀποτελῇ τοῦτο τὸ τελειότερον καὶ λυσιτελέστερον τῶν παρασκευασμάτων τοῦ εἶδους τοῦ.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ νοσητικά τῶν φιλοῶν τῆς Coryuanthe Vochimbe καὶ τῆς pansinitiale tribesi καὶ αἱ λεκθινὰ ἀντικεῖται ἔχουσιν τοιοῦτην ἀξίαν, ὡς ἐξαγορεύεται ἐκ τῶν φυτικών καὶ μυθικών ἰσθμῶν τοῦ μυελοῦ τῶν ζώων, καὶ ἐκ τούτου τῶν ὁσίων. Ταῦτα δρῶν ἐπὶ τῶν κέντρων τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἀφαιρῶν τὴν ἐναλλάξιν τῆς βίης τῶν νευρικών κατὰ ῥαίον. Τὸ «ΣΠΕΡΟ» ἀκόμη περὶ τὴν φασματοχόου ἐνώσεις καὶ ἀβλαβὴ ἀφροδισιακὰ φάρμακα ὡς ἡ «τοφονερα ἡ ἀφροδισιακή», τὸ «πυχοτέταλον» τῆς Βραζιλίας, ὁ «στρόχυνος» ἐμετικός κλπ.

Τὸ «ΣΠΕΡΟ» εἶναι ἀβλαβές καὶ δύναται νὰ λαμβάνηται ἀνδρόνως ἐπὶ μακρὰν. Ἡ δόσις του εἶναι 3-6 διαζία ἡμερησίως, ἀνάλογως τῆς ἀντικειμένου ἐκάστου ὁργανισμοῦ. Μετὰ τὴν ἐπιτέλειαν ἡ κατανόησις ἀποτελέσματος ἡ θεραπεία εἶναι καλὴν καὶ συνεχίζεται με δόσεις

Δέον να σημειωθεί ότι το «ΣΠΕΡΟ» θεα-
τεύει οιαδήποτε μορφή της ανακρίνοσης.

Ἐπίσης φέρει σπουδαία ἀποτελέσματα ἐπὶ ἐκδηλωθείσης ἀνεπαρκείας τῶν ἀδένων, ἐπαυλάφει δὲ εἰς τὴν ἀρχικὴν κανονικὴν τοῦ στά-
τιν τὸν ὄργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ «ΣΗΕΡΟ» ἐδοκιμάσθη ἤδη ἐπαρκῶς
καὶ ἡ πραγματικὴ ἀξία του δικαιολογεῖ τὴν
σημέραι ἐπακράτησίν του εἰς τὴν θεραπευτικὴν.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ ΕΛΥΘΕ

Embrodanya

Η ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ἄνευ οὐδεμιᾶς διαίτης!

Ἄνευ ἐσωτερικῶν φαρμάκων!

Χωρὶς γυμναστικὴν καὶ κουραστικὸν δρόμον!

Μεταχειρίζεσθε τὴν Embrodanya, θὰ ἀφαιρεθῇ τὸ πάχος ἀπὸ ὅποιονδήποτε μέρος τοῦ σώματός σας ἢ καὶ ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα σας.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Embrodanya τὰ ἰδῆτε ἐντὸς 6 ἡμερῶν.

Χρῆσις ἐξωτερικὴ ἐντελῶς ἀβλαβής.

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία εἰς φιάλας τῶν 100 γρ.

LABORATOIRES DETECTA PARIS

Ἀντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη

ΦΡΕΙΔ ΜΑΡΧ. Εὐαγγελιστρίας 7, Ἀθήναι

Διὰ Μακεδονίαν καὶ Θράκην

Γ. ΧΡ. Πέντζος, πλατεία Ἐμπορίου, Θεσσαλονίκη

Ζητήσατε οδηγίαν ἀπὸ τὰ φαρμακεία καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον.

ΖΟΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ MAILLOTS

ΚΟΡΣΕΔΕΣ CLAVERIE

ΖΟΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΚΑΛΤΣΑΜΕΛΑΣΤΙΚΑΙ CLAVERIE

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15^α (πλησίον Σταθμοῦ Ὀμονοίας)

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ